

Giới thiệu Chân Tình Hỏa Diễm

Truyện Chân Tình Hỏa Diễm của tác giả Lăng Khách là một câu chuyện ngôn tình pha thêm yếu tố huyền huyền rất hấp dẫn. Thần tiên, đương nhiên là có tình.

Nàng là Xích diễm Đông phương Thần đế, một trong bốn người quyền lực nhất thần tộc. Hơn mười ngàn năm trước, nàng trao trọn trái tim cho Hắc Long vương, người ca ca luôn yêu thương nàng bằng tình yêu huynh muội.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hỏa Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Thần đế, ngài mới trở về, lại định đi sao?” Thái Bạch Kim tinh cùng Thái Ất chân nhân lo lắng nhìn nàng. “Ừ.” Ngọc Ân tư “Thần đế, ngài mới trở về, lại định đi sao?” Thái Bạch Kim tinh cùng Thái Ất chân nhân lo lắng nhìn nàng.

“Ừ.” Ngọc Ân tư lự, nhìn xa xăm về phía chân trời. “Hai lần trước đi đều là tới tương lai cả, Thiên quan gọi ý ta có thể xuống nhân gian vào lúc hiện tại hay lợi ngược về quá khứ để đi tìm. Bất quá, ngày ấy không biết bọn chúng đem chàng đi đâu.”

“Ngài không nghĩ gì sao? Sau bấy nhiêu năm, giờ đây, có thể chỉ còn là cát bụi...”

“Ta không quan tâm, dù ta không tìm được chàng ta cũng phải tìm thấy người mang dòng máu ấy. Chắc chắn ta sẽ tìm được!” Ngọc Ân như nghĩ ra cái gì, lôi trong túi ra một chiếc nhẫn được chạm khắc tinh xảo, vô cùng đẹp đẽ, đem nó đưa Thái Ất chân nhân cùng Thái Bạch kim tinh: “Coi như phí tổn các người lấy được cho ta.”

“Ngài làm vậy làm gì, phục vụ ngài là...” Thái Bạch kim tinh chưa nói hết câu, Ngọc Ân phát tay áo dời đi, để lại một bóng lưng đơn độc. Trên dung nhan đẹp đẽ hơn cả tiên tử của nàng, một cái cau mày khe khẽ xuất hiện, đôi con ngươi màu đỏ dần tối lại, quay về màu đen bình thường của con người trần thế.

lự, nhìn xa xăm về phía chân trời. “Hai lần trước đi đều là tới tương lai cả, Thiên quan gọi ý ta có thể xuống nhân gian vào lúc hiện tại hay lợi ngược về quá khứ để đi tìm. Bất quá, ngày ấy không biết bọn chúng đem chàng đi đâu.”

“Ngài không nghĩ gì sao? Sau bấy nhiêu năm, giờ đây, có thể chỉ còn là cát bụi...”

“Ta không quan tâm, dù ta không tìm được chàng ta cũng phải tìm thấy người mang dòng máu ấy. Chắc chắn ta sẽ tìm được!” Ngọc Ân như nghĩ ra cái gì, lôi trong túi ra một chiếc nhẫn được chạm khắc tinh xảo, vô cùng đẹp đẽ, đem nó đưa Thái Ất chân nhân cùng Thái Bạch kim tinh: “Coi như phí tổn các người lấy được cho ta.”

“Ngài làm vậy làm gì, phục vụ ngài là...” Thái Bạch kim tinh chưa nói hết câu, Ngọc Ân phát tay áo dời đi, để lại một bóng lưng đơn độc. Trên dung nhan đẹp đẽ hơn cả tiên tử của nàng, một cái cau mày khe khẽ xuất hiện, đôi con ngươi màu đỏ dần tối lại, quay về màu đen bình thường của con người trần thế.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hỏa Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiệt Tay Cứu Người Rời Quãng

Sát khí nồng đậm. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên không dứt, kèm theo đó là tiếng những phần của cơ thể người ngã xuống. Máu chảy thành sông. Từng đợt kiếm khí trào lên cùng phong nhận thét gào vây quanh đám người đang đánh nhau kịch liệt. Khoảng hơn trăm sát thủ thượng cấp đang vây đánh một hắc y nam tử với một mái tóc màu trắng đặc biệt. Dung mạo nam tử ấy đối ngược hẳn với cảnh tượng máu me, anh tuấn tiêu sái, kiệt ngạo bất tuân, lại mang khí chất vương giả cao cao tại thượng nắm quyền sinh sát của người khác trong tay.

Trong khốn cảnh, hắc y tung bay, từng tốp người ngã xuống, đủ thấy tài nghệ của nam nhân này.

“Hôm nay, ngươi phải đền mạng cho tất cả tội ác ngươi gây ra! Mau, đây là cơ hội cuối cùng để tiêu diệt Lãnh tu la, báo thù cho bao huynh đệ giang hồ. Giết hắn!” Thủ lĩnh sát thủ hồ hết kích thích sĩ khí. Từng đoàn người lại hung hăng đánh tới, không chú ý vòm trời đã nhuộm một màu đỏ thẫm như máu. Phải chăng, vì mặt đất cũng đã đỏ máu nên nền trời kia cũng nhuộm màu lên theo?

Trong lúc hắc y nam tử kia cố gắng chống đỡ với những đường kiếm hiểm hóc, một đạo ngân châm phóng tới nhanh chóng xuyên qua vai của hắn, khiến cho hắn mất khống chế một chút, nhưng nhanh chóng lấy lại kiểm soát. Độc! thật hèn hạ! Hắc y nam tử nhủ thầm trong lòng, đường kiếm vì thế trở nên hung hãn hơn, miệng gầm gừ: “Muốn giết bổn tôn? Mơ tưởng!”

Một luồng huyền khí màu đen vây quanh cơ thể, vung kiếm, và cả chục người ngã xuống trong đau đớn tận cùng.

“Rệt! Âm... Âm...!”

Trên trời, huyết vân bị xé tan bởi những trận lôi phong dữ tợn, lại mở ra một lối đi thông giữa nhân gian và thần giới. Trong con lốc của gió, sấm và sét, một bóng bạch y xuất hiện, đáp xuống đất, khiến tứ phía cây cối đổ ngã nghiêng, bụi khói bay tứ tung. Một cổ áp lực vừa xuất hiện lại biến mất, vô cùng quỷ dị.

Bóng người lẩn trong khói. Nhưng khói bụi thì cũng phải tan, để lộ bóng dáng thực sự của bạch y kia. Đó là một nữ tử xinh đẹp đến mức khuynh đảo chúng sinh, mỹ hoặc lòng người. Làn da bạch ngọc trắng không tí vết, một mái tóc dài đen mượt mà, đôi mắt trong veo như nước hồ thu ngày thơ thánh thiện, và bờ môi hồng căng mọng đủ khiến kẻ khác điên cuồng hận không thể nhào tới mà cắn xuống. Nàng như một tiên tử giáng thế không nhiễm bụi trần, như tia sáng duy nhất trong bóng tối ngàn năm, dù mong manh nhỏ bé nhưng lại vô cùng quý giá, đáng trân trọng.

“Tanh!” Bạch y nữ tử ấy chính là Tô Ngọc Ân chứ ai. Nàng đảo mắt quan sát cũng đoán được thế cục, ánh mắt dừng trên người hắc y nam tử tóc trắng với vẻ đẹp nổi bật kia, thâm hô lớn đại soái ca a! Thực là xuất sắc không thể hơn! Tên này mà tu tiên ta có khả năng đảm bảo lũ hồ ly và tiên nga sẽ ăn sạch uống sạch hắc mắt. Há há, cơ mà nếu hắn có tu tiên nhất định phải thu hắn về làm nam sủng, hờ hờ, cung của ta rộng mà, cả một tòa Đông Cung nguy nga có một mình ta ở, buồn chết đi!

Khẽ cười, nàng đánh giá từ trên xuống dưới nam nhân đẹp mắt kia, phát hiện, độc trên người hắn đã vào sâu trong nguyên căn, khó mà giải trừ, chán chừ thêm e là sẽ mất mạng. Bước từng bước thanh nhã tới trước mặt hắn, nàng ưu nhã mỉm cười.

“Ai muốn giết chàng vậy?”

Lãnh tu la kia sững sốt, đánh giá nữ nhân đẹp tuyệt sắc trước mặt, lòng không khỏi chấn động bởi hành động của nàng. Giọng nói êm mượt như nhung lọt vào tai hắn, lại quyến luyến không rời đi, khiến hắn không tự chủ được mà thất thần hơi buông lỏng cảnh giác. Thấy biểu hiện của hắn, Ngọc Ân với tay, cầm lấy bàn tay to lớn đã nhuộm đầy máu, đánh tỉnh thần thức trong hắn, bí mật đưa hắn một viên tiên dược. Hừ, phí tiên dược, ngày nào đó nhất định ta sẽ đòi!

“Ha ha ha, Lãnh tu la, không ngờ ngươi trước lúc chết vẫn có giai nhân làm bạn. Hừ, ai giết được Lãnh tu la, sẽ có được nữ nhân của hắn, mau!” Thủ lĩnh sát thủ lên tiếng, cắt đứt mọi bản thân trong tâm trí mọi người. Kịch chiến lại bắt đầu, một lần nữa, sát khí lại trở nên nồng đậm. Mọi người đều vì mục tiêu, cướp giai nhân về nhà.

Ngọc Ân đảo mắt. Coi nàng như một món đồ, đáng chết! Bất quá, đại soái ca đang ôm nàng tránh từng chiêu thức hung hăng chém xuống, nên tốt nhất nàng nên “thực nữ” một chút, mặc dù từ này chưa bao giờ có trong từ điển của nàng.

Khẽ thì thầm vào tai hắn: “Nuốt đi, không thì khó toàn mạng.” Nam nhân kia đủ hiểu, ngoan ngoãn nuốt xuống tiên dược không nghi ngờ gì. Thực ra hắn nguyện ý tin tưởng vào đôi mắt trong veo ấy, mặc dù hắn không biết, mình bị lừa vô cùng thảm hại. Nhưng hiện tại hắn không có thời gian suy xét, chuyên tâm vừa đánh vừa lui, lại không biết từ lúc nào đã tới bờ vực thẳm. Thủ lĩnh sát thủ cười lớn đắc ý: “Ha ha, Lãnh tu la lừng danh lại có ngày hôm nay. Ngươi sẽ chết không toàn thân!”

Ngọc Ân nhìn thoáng qua vực sâu lại khẽ cười, trao một ánh mắt với nam nhân kia. Tất nhiên, hắn hiểu. Không nhiều lời, cả hai cùng lao xuống vực thẳm sâu không thấy đáy.

Ngọc Ân thét lên thích thú, nhưng ngược lại, nam tử kia chịu tác dụng của tiên dược đang tiêu trừ độc trong cơ thể, đã ngất đi lúc nào không hay. Trong ý thức mơ hồ, hắn cảm nhận được nàng hô lớn “Dực Long, hiện thân!” Tức thì, trên trời âm vang tiếng gầm của rồng. Thực sự là một con rồng, với long lân đồ rực rỡ, thân thể to lớn hùng dũng bay tới, đặt cả hai trên lưng, nghiêng ngang bay đi, không quên hù dọa đám sát thủ một phen khiếp vía. Còn nam nhân tóc trắng, trong vòng tay của bạch y nữ tử, dần mất đi hoàn toàn ý thức tự chủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ác Ma U? Chuyện Thường Thôi!

Trên đường quê sơn dã, ánh nắng chiều phủ nhẹ lên từng nhánh cây ngọn cỏ, mang đến cho cảnh vật một nét dịu hui tiêu điều mà nguyên sơ, u nhã. Xa xa, một túp điểm nhỏ với bóng lưng chăm chỉ của mấy người làm đang thu dọn đóng cửa, kết thúc một ngày buồn tẻ chán ngắt. Ở nơi này, dù vẫn có người qua kẻ lại, nhưng lại gặp phải bọn sơn tặc đóng trên núi lâu năm ăn hiếp khách qua đường, khiến khách nhân đã ít lại càng ít hơn.

Đương nhiên, ít chứ không phải không có. Trên đường, một nam nhân anh tuấn tiêu sái trong bộ trường y màu lam, tay đeo nhẫn vàng, cầm quạt ngọc

khẽ đưa, tay kia thông dong cầm cương ngựa, lưng thỉnh thoảng bước trên đường. Quả thực, nam nhân này, nữ nhân nhìn thấy cũng phải ghen tị. Dung mạo kia so với tiên nhân còn tăng mấy phần mỹ lực, huống chi so với con người.

Vâng, đó không phải ai khác chính là Tô Ngọc Ân trong bộ nam trang du ngoạn giang hồ đồng thời đi hù người khác. Hà hà, giờ nàng là Tô Thừa Ân rồi chứ, nên tất nhiên phong thái cũng phải khác. Ai bảo nữ nhân hay bị khinh thường đi, nên tốt nhất để không mang danh “bạo lực” nàng nên cải trang một chút, dọa người. Bất quá, cái dung mạo này, thực là làm người ta chết không đền mạng a.

“Tiểu nhị, đem vài món điểm tâm lên.” Đêm nay chắc quá giang ở đây thôi, đòi giang hồ không câu nệ tiểu tiết a.

“Có ngay thưa khách quan!” Tiểu nhị tươi cười quay đi sau khi đánh giá một hồi nam nhân trước mắt, mắt không tự chủ mà lóe lên một tia giả hoạt.

Ngọc Ân thông dong ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Thức ăn ngay lập tức được dọn lên, mùi thơm quyến rũ cái bụng sôi ục ục của nàng. Ngon ngon ngon a! Nàng vui vẻ say sưa đánh chén, không để ý đến ánh mắt quỷ dị của chủ quán cùng tiểu nhị.

“Người đảm bảo đã hạ thuốc mê rồi chứ?” Chủ quán khẽ hỏi, mắt không ngừng để ý từng động thái của nam nhân trước mắt.

“Tất nhiên rồi, nô tài đã hạ loại thuốc mê hữu hiệu nhất, nhưng không hiểu sao đến giờ vẫn không có tác dụng.” Tiểu nhị thì thào đáp lại.

“Hừ, người đúng là cái đồ vô dụng. Thịt của hân trắng mà mịn màng thế kia, ăn chắc chắn rất ngon. Con mèo như vậy không nên để lộ!”

“Để nô tài đi cho thêm vào rượu...”

“Quý khách quan, từ điểm không có gì, lấy bình rượu nhạt mời khách quan nếm thử” Giọng chủ quán vang vang bên tai Ngọc Ân khiến nàng chỉ muốn tức khắc đập hân ra xa. Có kẻ ngu si dân đen bất si tồn mới không biết cái lũ này hạ thuốc mê trong thức ăn, chẳng qua là, với một vị thần, nó không có tác dụng mấy, đồ cùi mà.

Bất quá, chưa ăn xong, rắc rối lại đến. Một đám thổ phi xông vào, đại loại là đòi giao người. Ồ, thì ra cái lũ này lấy thịt người làm thức ăn, lại bắt nhầm anh em lũ sơn tặc thổ phi kia. Thảm nhũ may mắn, vì từ nãy tới giờ Ngọc Ân chỉ nuốt rau xanh. Thứ lỗi, trên Thần tộc không ăn thịt, mặc dù nàng lên ăn không ít, nhưng cái thịt trước mặt này tanh nồng hơn bình thường, nên nàng không ăn, thay vào đó gọi thêm vài món rau. Hờ hờ, không sát sinh mù!

Hai bên đánh lộn một hồi, Ngọc Ân vẫn thản nhiên ngồi nhìn. Trong đám sơn tặc kia, cầm đầu là một kẻ, mà nhìn qua người ta thấy được khí chất anh hùng hào hán, chắc chắn cùng đường mới phải lên núi làm sơn tặc đây. Người kia cũng quan sát nàng, mới đầu hân thấy nàng nhỏ con không thèm quan tâm, nhưng trước cảnh đánh nhau kịch liệt đầu rơi máu chảy mà vẫn có thể an tâm nhắm rượu, ắt không phải người thường.

Một kẻ trong lũ sơn tặc gào lên khi chém xong người cuối cùng, hân cười lớn “Ha ha , hảo huynh đệ đã báo được thù cho người!” Lại không chú ý một nhóc con tầm năm sáu tuổi đang tiến lại, cầm một thanh đoản kiếm, chờ chực đâm hân. Tuy nhiên, những kẻ khác đã hô hoán, khiến hân cảnh giác vùng kiếm lên, nhưng vừa chém xuống, một luồng gió mạnh nổi lên, cùng lúc đó, đứa trẻ biến mất, xuất hiện bên cạnh người nam tử bé nhỏ đang yên lặng xem cuộc vui nảy giờ.

Ngọc Ân căn bản ghét nhất ăn hiếp nữ nhân và trẻ nhỏ. Không nghĩ nhiều, nàng trực tiếp cứu đứa trẻ kia một mạng, lấy đoản kiếm từ tay nó, chỉnh lại quần áo một chút, kéo nó về bên người. Hân từ vẫn là hân từ, thấy người thân mình gặp thảm cảnh diệt vong, sao có thể bình tâm mà đứng đó. Vừa lúc ấy, một bóng người thoắt ẩn nấp lao ra hết lớn “Không được hại đệ đệ của ta, nó không có tội tình gì cả!”

Đôi mắt của đứa trẻ ướt nước, không thoát được sự bảo hộ hay kìm hãm của Ngọc Ân, nó gào lên khóc: “Tỷ tỷ, nguy hiểm, mau trốn!”

Ngọc Ân nhủ mảy nhìn tỷ đệ bọn họ. Haiz! Xoay đứa trẻ trở lại nàng ôn tồn hỏi “Nhóc khóc thế thấy giống nam nhi không?”

Đứa trẻ giương đôi mắt vô tội nhìn nàng, nó cũng thông minh, nên kiên quyết gạt nước mắt. Thấy thế, Ngọc Ân khẽ gạt đầu vừa ý: “Thấy cha mẹ xé người khác làm thức ăn, người cam lòng?”

“A Miêu không thích, khách giang hồ nói thế là trái với nhân tâm trời đất, sẽ bị trừng phạt.”

“Vậy sao không ngăn họ?”

“A Miêu có ngăn, nhưng A Miêu bị đối! Phụ thân nói muốn no thì phải...oa oa oa...” Đứa trẻ khóc đến thương tâm

Bên kia tên sơn tặc bị cướp mất mục tiêu còn đang nghi hoặc về chiêu thức quỷ dị vừa rồi. Nhưng nổi thù hận trong hân quá lớn, vì thế, hân lao tới, định cướp lại đứa trẻ trong tay nam tử kia. Hân không tin một tên oắt bé tạo lại có thể làm gì hân.

Ngọc Ân phát tay áo, chẳng mất công sức đánh cho tên sơn tặc không biết điều bay vài chục trượng. Nam nhân kia trong đám sơn tặc cả kinh, biết chọc nhầm người, liền dịu giọng giải thích: “Không biết quý danh công tử là gì, sao lại lưu lạc nơi đây. Chuyện này là ân oán riêng của chúng ta, mong công tử đừng xen vào.”

Ý là cứ mặc họ giết nữ nhân và trẻ con? “Tại hạ Tô Thừa Ân, các hạ là...”

“Tại hạ là Vương Chính.”

“Ta chỉ là khách qua đường, cũng là người bị hại. Bất quá, người đã giết xong, đến cả trẻ em và một nữ nhân yếu đuối các người cũng không tha, thì lại là

chuyện trái ý trời người!” Nàng cố ý nhấn mạnh từng chữ cuối, khiến Vương Chính đen mặt, tức giận nói.

“Ngươi, bắt quá, là khách qua đường, cứ nhiên xen vào chuyện người khác, không lo bảo toàn nửa cái mạng đi. Độc trên người có lẽ cũng đã đi sâu không chữa được, lại còn dám mạnh miệng, thực to gan!”

“Gan ai to hơn móc ra mới biết được, ta gan to, ngươi gan nhỏ, không phải...gan chuột nhắt chứ?”

Vương Chính giận tím mặt, chưa kịp xông lên, lũ thủ hạ đã bắt bình mà ra tay trước.

Không biết người đó làm cách nào và như thế nào, chỉ biết, bằng tay không, từng thân người ngã xuống, không còn đầu trên cổ. Quá tàn ác. Hắn tự tay bứt đầu người khỏi cổ mà như hái quả trên cây, dù máu có bắn ra, nhưng cũng không vương trên lam y của hắn. Qua kinh dị đi! Vương Chính thâm hô không ổn, định bỏ chạy, lại bị một cô huyền khí bao lấy, giam chặt xuống đất. Lực lượng này, là Truyền kì bán tiên cảnh? Thực là quá cường hãn.

Con người dùng huyền lực là chủ yếu, cũng là cơ sở sức mạnh của tầng một Huyền lực và tầng hai Tiên lực, giữa hai tầng ấy có một khoảng phân cấp nổi, chính là Truyền kì bán tiên cảnh, một bước đệm để tu tiên. Một khi đã lên tiên lực, chính là con người thành tiên, lên tầng ba long lực, hay tầng bốn Thần lực, chính là tiên nhân chính thống dòng Thần tộc, có thể giữ chức vụ nhất định trong tộc. Nhưng Long lực cùng Thần lực, hay vượt ngoài phạm vi sức mạnh Thần lực, là ở trong trạng thái Vô cực, thì đều dùng linh lực để thi triển sức mạnh. Mà con người hay tiên nhân đều chỉ dùng huyền lực, để từ huyền lực lên linh lực, mất công mất sức đến ngàn năm là ít, vì thế, mấy ai nhập tiên cảnh thành công. Dù có tu lên tiên thì cũng chỉ là Địa tiên, Địa thần không thể nhập huyết thống Thần tộc, làm thần tiên cao quý ngự trời xanh bao la. Thanh niên này, mới bấy nhiêu tuổi cứ nhiên đã thăng tới đó, thực là tương lai rộng mở a.

“Ngươi là sơn tặc? Nghe nói các ngươi bành trướng thế lực chống lại triều đình, lâu nay vẫn làm mưa làm gió nơi này?” Ngọc Ân mỉm cười thanh nhã hỏi, không có vẻ gì là ác ma bứt đầu người trong nháy mắt.

“Chúng ta cùng đường mới phải làm sơn tặc. Đây là Thủy Băng quốc, triều đình chỉ trọng những kẻ có tài mang mệnh thủy, mệnh băng, những mệnh có thể giúp chúng tăng cường sức mạnh và dễ bề không chế. Những kẻ như bọn ta sinh ra mang mệnh xung khắc với bọn chúng, lại vương lệnh cấm vượt biên của triều đình, nên đi không được, ở không xong, tuyệt đường sinh sống. Lại nói, hàng năm thuế má lao dịch nặng nề, chiến tranh liên miên, mất mùa, hạn hán, khiến ngàn người đói khổ. Bọn ta thực là không còn đường nào mới phải trở thành sơn tặc để sống qua ngày!” Vương Chính nói một hồi, lòng oán hận triều đình lại tăng vọt, nhằm tướng Ngọc Ân là người của triều đình, liền không tiếc lời nguyền rủa.

“Lũ triều đình các ngươi khốn khiếp cậy quyền bắt nạt dân đen chúng ta, làm sao hiểu được chứ, ta đây anh hùng hảo hán, quyết không cúi đầu, thà giết ta đi còn hơn, cũng đừng mong ta khai ra đầu lĩnh sơn tặc bọn ta!”

“Ngươi nghĩ ta là người của triều đình?” Ngọc Ân nhún nhún mày.

“Nếu ngươi không phải người của triều đình...” Vương Chính chưa nói xong đã bị Ngọc Ân chặn lời. “Ta phụng mệnh Hóa Thượng tinh quân hạ phạm tìm người tài giỏi giúp tu luyện tiên pháp, lại gặp mấy kẻ không hiểu chuyện các ngươi, thực mất việc.” Nói xong, định phát áo quay đi, lại bị nhóc con cùng tỷ tỷ ỷ uy khuất nữu lại.

“Ngài là tiên nhân, mong ngài rủ lòng thương tỷ đệ bọn ta, đã không nơi nương tựa, lại chân yếu tay mềm, không làm nên việc gì, mong ngài có thể lưu lại, ta dù có làm trâu làm ngựa cũng nguyện hết sức hầu hạ ngài!” Ngọc Ân vuốt vuốt cằm nhìn A Miêu. Đứa trẻ này rất thông minh, lại mệnh hỏa, rất có tố chất, nàng thực rất muốn lưu lại dạy dỗ, nhưng tỷ tỷ nàng ta lại...giả bộ nhu nhược thể kia, thực rất chướng mắt.

“Theo thì theo, bắt quá, ngươi nên thực thà một chút.” Lời nói mang ý đe dọa rõ ràng bắn về phía nữ tử kia. Người kia bị nhìn thấu tâm tư, không khỏi than thầm sợ hãi, cúi đầu chấp nhận. Lúc ấy, Vương Chính mới ngộ ra đắc tội nhằm người, thực là nhằm người, mới cuống quýt van xin.

“Tiên nhân, ngài thực là tiên? Xin ngài thứ lỗi cho tiểu nhân thấp hèn không nhận ra, mong ngài có thể chiếu cố đến bản doanh của chúng tôi nghỉ lại, ngài...”

“Đẫn đường!” Ngọc Ân giải thoát cho Vương Chính khỏi còng kìm hãm, vung tay áo, cùng cả bọn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiểu Hải Tử, Ngươi Là Đồ Nhi Của Ta!

Tô Ngọc Ân bình thân ngồi trên ghế khách nhân chờ đợi Vương Chính đi mời Thủ lĩnh thực sự của đám sơn tặc có tên Lăng Sơn Đàng này. Từ bên ngoài vọng vào tiếng nói bực tức của ai đó.

“Ngươi đem một tên không rõ lai lịch đãi làm thượng khách, lại còn giả thần giả quỷ hù dọa người khác về đây bát nháo ư? Vô dụng, vô dụng!”

“Tam ca, kẻ đó thực không tầm thường chút nào đâu!” Giọng Vương Chính có vẻ sợ hãi trước sự phẫn nộ của vị tam ca này, hắn thực sự không biết phải làm gì mới giữ được cái mạng này a. Vị Tam ca này nổi tiếng nóng tính như lửa, khác hoàn toàn với vị Nhị ca lạnh như băng hàng ngàn năm, hay Đại

ca ôn hòa như nước nhưng thâm kế cao sâu khôn lường.

Tam ca – hay chính là Vũ Mạn Huy, tức giận đùng đùng đi vào đại sảnh, lại thấy một tên oắt con thân hình bé tẹo, mà dám giả thần giả quỷ, thì tức giận vô cùng, lập tức tung một chưởng đánh về phía nam nhân đang ung dung uống trà ăn bánh. Ngọc Ân thấy động, ngón tay bắn đi chén trà đang cầm, đánh thẳng về phía kẻ thô lỗ. Chén trà bay tới, nhưng không chạm vào người Vũ Mạn Huy, mà chỉ phá giải chưởng lực, bay gần tới nơi rồi quay về trên tay nàng. Còn tên thô lỗ kia bay một đường đẹp mắt ngã khoèo ngay trước đại sảnh, làm Đại ca Ngạn Ngọc Khánh cùng nhị ca Thất Dạ đang bước tới xem náo nhiệt phải dừng lại. Hai người ngay lập tức cho kẻ dưới mang Vũ Mạn Huy đang bất tỉnh đi, lại liếc nhìn nhau một cái. Hiểu ý, Thất Dạ vô ảnh vô tung biến mất, còn Ngạn Ngọc Khánh lấy lại nụ cười ôn hòa bước vào đại sảnh.

“Không biết quý nhân phương nào, thất lễ, thất lễ!” Ngạn Ngọc Khánh mỉm cười ôn nhu, khoát tay ý bảo Vương Chính lui xuống, tự mình tiếp đón nam tử thấp bé, mặt đẹp như ngọc, dung mạo bất phàm này.

“Tại hạ Tô Thừa Ân nhận lời mời của Vương Chính tiền sinh đến thăm quan sơn trại một chút, các hạ chắc hẳn là thủ lĩnh sơn trại Ngạn Ngọc Khánh?” Ngọc Ân nhàn nhạt trả lời, liếc mắt đánh giá người đối diện. Thực lực cũng cao đi, thả nào có khả năng đứng đầu một sơn trại, được vạn người kính phục.

“Tiểu danh không đáng nhắc đến.” Ngạn Ngọc Khánh cười, âm thầm than thở. Thực lực người này rốt cuộc ở mức nào đây? Nhìn không ra!

“Vừa rồi đắc tội với Tam đệ, mong ngài bỏ quá cho. Bất quá, ta đây là khách nhân, vừa mới tới đây lại bị khi dễ, thực là...”

“Như vậy đắc tội với quý khách nhân rồi, không biết vị công tử đây có muốn ở lại sơn trại vài ba ngày hay không?”

“Tất nhiên rồi, làm phiền Ngạn thủ lĩnh.” Ngọc Ân cười, ánh mắt thoáng qua một tia gian tà.

“Người đâu, mau mau sắp xếp chỗ ở cho Tô công tử đây nghỉ ngơi, Tô công tử đây đi đường xa mệt mỏi rồi!” Lại quay sang Ngọc Ân nói: “Nghe nói ở tửu điểm của Trần gia công tử bị hạ độc, không biết có cần...”

“Mấy thứ độc được lôm côm đó thì làm gì được ta chứ, thực là ta cũng rất mệt mỏi, mời ngài chỉ đường.” Ngọc Ân phất tay áo, nhíu mày, cùng Trần Tiểu Hương, nhị tỷ Trần gia, và đệ đệ nàng là Trần Cảnh theo hạ nhân rời đi. Ngạn Ngọc Khánh vẫy tay nhẹ nhẹ, trong bóng tối, Thất Dạ hiện thân, nhẹ nhàng đứng ngay bên cạnh hắn.

“Thế nào, đệ có cảm thấy gì không?” Ngạn Ngọc Khánh nhướn mày nhìn Thất Dạ. Người này tuy huyền lực không bằng hắn nhưng lại có đôi mắt có thể nhìn thấu thực lực của người khác.

Thất Dạ dõi theo bóng lưng kia cho đến khi nó khuất bóng, mới nhẹ nhàng trả lời: “Truyền kì bán tiên cảnh.” “Cái đó ta cũng nhìn thấy được.” Ngạn Ngọc Khánh gấp rút nhìn Thất Dạ. “Đinh” Một chữ phun ra, toàn thân Ngạn Ngọc Khánh hóa đá, kinh khủng. Thả nào hắn tay không bứt cổ người như hái quả trên cây. Nhưng còn là tiên nhân hạ phạm? Nếu là tiên thì đẳng cấp phải ở trên đó nữa chứ, hoặc không do hắn che dấu năng lực. Bất quá, người này quá nguy hiểm, cần phải đề phòng.

Ngọc Ân vào phòng, gọi hai người đến trước mắt nhìn nhìn hồi lâu rồi nói: “A Miêu, ta chính thức thu con làm đệ tử, cần phải cố gắng học tập chăm chỉ. Từ giờ tên con sẽ là Thượng Quan Mạc Ly. Nghe rõ chưa, con không còn bất kì quan hệ với Trần gia nữa. Ân oán trên đời, sống không thể cứ giữ mãi được, có lúc phải biết buông tay...”

“Sư phụ...” Đôi mắt nhóc đỏ hoe. Tia hi vọng báo thù vừa nhen nhóm đã bị dập tắt.

“Ta dạy con huyền công không phải để con báo thù. Những việc ác cha mẹ con làm, con cũng biết, không phải chỉ cái chết là có thể hóa giải được. Muốn cho bọn họ siêu thoát, con cùng tỷ tỷ mình phải tu tâm tích đức làm việc thiện rất lâu mới có thể đủ tu vi đem họ khỏi chín tầng địa ngục.” Ngọc Ân tiếp tục ôn tồn chỉ dạy.

“Con nghe lời dạy của sư phụ, tu tâm tích đức làm việc thiện cho đời.” Mạc Ly nấc khẽ. Nó là đứa trẻ thông minh, đương nhiên hiểu được cái gì đúng sai và việc nó cần làm. Người này là tiên nhân. Nhận nó làm đồ đệ, là phúc đức của nó rồi. Mà nó thì không xứng...

Tiểu Hương xúc động khẽ nấc lên. Nam nhân kia, thực là cứu tinh của nàng, của tỷ đệ bọn nàng. Nàng âm thầm hô quyết tâm một lòng trung thành với hắn, mặc kệ sống chết. Những lời kia, nàng cũng hiểu. Tội ác gia đình bọn họ quá lớn, một kiếp e là khó mà trả hết oan gia được.

“Thượng Quan Liễu Hương, là tên của ngươi. Thiên phú của ngươi rất tốt, đồng mệnh hỏa. Chăm chỉ tu luyện, ta không cần một nữ hầu trở thành gánh nặng!” Ngọc Ân liếc mắt nhìn nữ nhân đang quỳ lạy dưới chân khóc ròng, chán ghét mở miệng. “Còn một việc nữa, gấp ta, chỉ cần cúi người, KHÔNG CẦN QUỲ, chết tiết, ta ghét nhất nhìn người khác quỳ lạy trước mặt, Liễu Hương, còn không mau đứng lên, Mạc Ly, con đi chơi đi, đừng đi xa quá đấy.”

“Như thế có thể nguy hiểm...” Liễu Hương lau nước mắt đứng lên, nhìn bóng lưng đệ đệ rời đi. “Ta đã đặt án chú rồi, khỏi lo. Ta muốn ngủ, giúp ta thay đồ!”

Liễu Hương nhìn Ngọc Ân, mặt mũi đỏ ửng. Nam nhân này quả thực là yêu nghiệt, quá đẹp. Giờ còn nói nàng thay đồ... thay đồ... Mang mặt mũi đỏ ửng, chân tay lóng ngóng, nàng cố gắng làm mới coi bỏ được áo ngoài của Ngọc Ân. Nhìn Liễu Hương, nàng không khỏi bật cười, lấy lại giọng nữ nhân nói với nàng “Tiểu Hương, đừng nói với ta ngươi động tâm với cả nữ nhân nhé!”

Liễu Hương sững sờ ngẩn đầu, xác định người vừa nói chuyện là Ngọc Ân. Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của nàng, Ngọc Ân cười lớn. Mắc cười thật cơ.

Vung tay một cái, một kết giới vô hình đã được tạo lập quanh phòng ngăn kẻ khác nghe lén, bắt nhập bất xâm. Tất nhiên trừ Mạc Ly.

“Ngài...ngài là nữ nhân!” Liễu Hương kinh ngạc. Trời ơi, sao nàng tin nổi nam nhân nàng ngưỡng mộ, lại là một nữ nhân chứ. Còn là một nữ nhân tuyệt sắc.

“Thất vọng à?” Vì sao Ngọc Ân công khai thân phận với nàng khi chỉ mới quen nàng chưa đầy hai canh giờ? Vì nữ nhân này, đoán cũng ra nàng nghĩ gì, lại rất có tổ chất, còn mang ơn với nàng, đương nhiên đáng tin. “Tiểu Hương à, người bảo ta vác cái mặt này ra ngoài khác gì hồ ly đi mê hoặc người khác, mặc dù mẫu thân ta quả là một hồ ly.”

“Ồ...nô...tỳ...không...có ý...ý kiến gì. Nhưng mà công tử à...tiểu thư...quả thực rất đẹp!” “Ừ. Đừng có nhìn ta như vậy. Gọi công tử. Chuyện này là tuyệt mật. Rõ chưa?” “Vâng thưa công tử.” Tiểu Hương dần trấn tĩnh. Được rồi, nam hay nữ đều được. Nữ tử mà có khí phách kia, càng khiến nàng nể phục, nguyện trung thành hết đời nha. Ngọc Ân vẫy vẫy tay: “Cứ ra ngoài đi, chăm sóc cho Mạc Ly. Ta muốn ngủ.”

Nhìn bóng Tiểu Hương rời đi, Ngọc Ân khẽ mỉm cười. Trần giới, thú vị a!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Bá Vương Khí

Ngày hôm sau, không khí yên bình của sơn trại bị phá vỡ bởi thông tin quân lính triều đình dẹp nội loạn, lại do Bắc Thần Vương gia trực tiếp chỉ huy. Mọi người ai nấy đều nhanh chóng chuẩn bị tư thế đón địch. Tiếng lò rèn luyện vũ khí vang lên khắp nơi. Cả lão đại, lão nhị đều tập nập điều động nhân số trấn giữ những nơi hiểm yếu, canh phòng cẩn mật, vì thế mà nàng Ngọc Ân vô cùng nhàm chán dạo quanh khắp nơi, lại không hẹn mà gặp cả ba huynh đệ kết nghĩa kia ở chung một chỗ đang đứng trên chòi cao luyện binh khiến tướng bày bố thế trận. Lão tam vừa nhìn thấy nàng, oán giận lại bốc lên, Ngạn Ngọc Khánh không kịp ngăn cản, đã xáp tới trước mặt nàng đòi thách đấu. Hừ, một lần ăn đập còn chưa đủ, muốn lần nữa sao? Nàng xem chừng những người kia cũng đang muốn xem náo nhiệt, ra tay thì không tiện, vì dù sao mình cũng là khách. Không bằng thu cả ngàn quân về dưới trướng cùng một lúc, thu phục lòng người, có lợi cho việc hành tẩu sau này. Nàng tất nhiên cần gấp việc thu thập thông tin để tìm người, vì thế, xây dựng lực lượng là không thể thiếu.

Vũ Mạn Huy gầm gừ như con hổ đói lâu ngày, huyền lực cũng thuộc hàng khá, bất quá, hữu dũng vô mưu, phải để hai tên đang an nhàn kia sợ trước.

Không nói một lời, huyền lực của nàng tăng vọt, áp đảo, đẩy lùi Vũ Mạn Huy trở lại, khóa cứng hán trên mặt đất. Bộc phát lực lượng, toàn thân nàng được vây quanh bởi một ngọn lửa vàng ánh, diễm lệ vô cùng. Hiện tại, do nàng hạn chế nhiều phần linh lực nên màu của lửa cũng bị thay đổi, theo thang màu bị giảm mất 2 cấp lực lượng, tuy nhiên, vẫn là không thể coi thường a.

Ngạn Ngọc Khánh nhìn ngọn lửa kinh diễm kia, so với dung mạo nam nhân ấy, thì quá phù hợp đi. Hắn nói hắn là tiên nhân phụng mệnh Hỏa Thượng tinh quân hạ phạm kiếm người tài, mà hôm qua đã thu nạp đứa trẻ Trần gia mệnh hỏa rất có tổ chất cùng thiên phú kia làm đồ đệ, chắc cũng không phải nói chơi. Mà sự thật, quả không phải nói chơi. Sức mạnh như thế, ngọn lửa vàng ánh tinh thuần ít ai hệ hỏa có được thế kia, chắc chắn, hắn thực sự có thực lực!

Ngọc Ân nhìn Vũ Mạn Huy ngã ngối trên mặt đất. Không kể đến ngọn lửa kia, cả người nàng toát ra một loại uy quyền khó tả, khiến kẻ nào, chỉ cần là đứng, đều cảm thấy ngột thở, toàn thân vô lực, hai chân như nhũn ra, chỉ quỳ phục xuống mới thoát khỏi cổ áp lực ấy. Loại khí tức ấy gây áp lực mạnh mẽ, khiến vạn vật không tự chủ mà nảy sinh ý niệm thuận phục, quy hàng. Không khí chung quanh như ngưng trọng lại. Ngạn quân dưới kia, đều chịu không nổi áp lực mà đồng loạt quỳ xuống. Quá kinh khủng, hắn là ai, là ai mà ngay cả thủ lĩnh, lão đại cùng lão nhị cũng phải phủ phục xuống, cam chịu khuất phục. Ngạn Ngọc Khánh thờ dốc, nhìn Thất Dạ vốn lạnh băng cũng phải kinh hãi cùng kính sợ quý gối. Uy quyền này, chính là sức mạnh của kẻ nắm quyền sinh quyền sát trong tay. Khí chất này, chính là loại khí tức chỉ trên người của những bậc đế vương cao quý tốt cùng mới có. Bậc đế vương, cũng có thể chính là các vị thần cao cao tại thượng trên Thần tộc huyền thoại kia. Đây chính là... “Bá vương khí?” Hắn kinh ngạc thốt lên. Chính xác, là bá vương khí trong truyền thuyết. Người có bá vương khí mạnh như vậy, hạ gục ngàn quân chỉ bằng một cái nhìn, một cái vẫy tay đơn giản, chính là người đứng trên vạn người. Đi theo người như vậy, không sớm hay muộn, bọn hắn cũng có ngày xưng hùng thiên hạ, làm nam tử hán đội trời đạp đất, khí thế lẫy lừng, làm nên chiến công lưu danh sử sách muôn đời sau. Ngạn Ngọc Khánh như tỉnh ngộ, nghiêm chỉnh quỳ gối, hướng nam tử lạnh hơn băng hàn ngàn năm cao cao tại thượng như một vị chúa tể kia dập đầu bái lạy.

“Lăng sơn đăng nguyện quy phục Tô Thần, mong ngài không rù lòng từ bi cứu vớt những kẻ hèn kém này!”

Toàn thể Lăng sơn đăng nghe thế cũng đồng loạt hô lớn “Nguyện quy phục Tô Thần! Nguyện quy phục Tô Thần!”

Ngọc Ân nhếch mép cười lạnh. Tốt lắm, thức thời rất nhanh. “Từ nay ta sẽ là thủ lĩnh của các người. Ngạn Ngọc Khánh phong tước danh Thất Nhật, làm Đại Nghi trượng, Thất Dạ làm Nhị Nghi trượng, là hùng tướng của ta. Tất thầy nghe phân phó mà làm. Đầu tiên, vớt cọc nhọn đội lúc nước rút đóng xuống lòng sông. Thứ hai, cắt 1 ngàn người trấn giữ phía tây, về vũ khí chống địch sẽ cấp sau. Y lời ta mà làm.”

Nói xong nàng xoay người đi về phía thư phòng, cầm bút viết viết vẽ vẽ chăm chú. Thất Nhật cùng Thất Dạ cũng đi theo nghe phân phó. Vẽ xong, nàng đưa một bản cho Thất Nhật ôn tồn nói: “Dùng sắt, chế theo bản vẽ này, nhớ thêm diêm hỏa vào những viên đạn này. Đạn này...” Chỉ chỉ “Chế nhiều, thật nhiều, bao nhiêu cũng được, càng nhiều càng tốt. Đem một ít diêm hỏa, các loại dễ cháy nổ, cùng ít than củi, tới phòng ta, thêm ít bao da nữa.” Lại

quay sang Thất Dạ: “Người đưa tiểu Hương và Mạc Ly đến chỗ an toàn. Sau đó, đến chỗ ta lấy trận đồ, luyện y theo như thế, đảm bảo giữ cho của phía tây không ai có thể qua!”

“Lão đại, công khai kế hoạch không sợ gian tế sao?” Thất Nhật lo lắng hỏi.

“Gian tế á, ta xử xong chúng từ đêm hôm qua rồi. Giết xong quăng!” Ngọc Ân bình thản trả lời, tay bắt đầu tô vẽ.

“Về phần cộc nhọn...”

“Như thế... như thế...” Ngọc Ân thì thầm, khiến Thất Nhật bưng tỉnh, lập tức đi làm việc. Theo đúng mật báo, chỉ một tháng nữa, quân triều đình sẽ tràn tới, không làm ngay, e là không kịp.

Tất nhiên công sức của nàng bỏ ra không hề phung phí. Đây là vũ khí hiện đại a, đây là đại pháo, đây là súng hạng nặng, đây là hỏa tiễn, đây là liên thanh, súng lục, vân vân và mây mây. Đương nhiên bí kíp được giữ kín vô cùng, bất quá, không tin được là chúng cũng có một kẻ “xuyên không”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Còn Quá Gà!

Hai đội thuyền chiến nghênh đón nhau trên sông. Khác với sự oai hùng của quân đội triều đình, cả đoàn thuyền đứng chắt “Black pear” hùng dũng kéo tới, thì đoàn thuyền nhỏ lẻ, nhẹ nhàng của sơn tặc nghe chừng khá dễ ăn hiếp. Nước triều cao ngất, che đi tất cả bí mật nơi lòng sông. Trên một con thuyền nhỏ đằng sau quân lính sơn trại, Ngọc Ân trong bộ áo màu lam, mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc trông vô cùng thần bí, tay cầm quạt ngọc trắng muốt, cùng hai người chèo đò yên lặng đợi gió. Đằng trước, theo lệnh nàng, thuyền nhỏ dàn trận, anh dũng chiến đấu. Điểm yếu của kẻ mang thiên phú mệnh thủy chính là, quá phụ thuộc vào nước.

“Quân phản loạn, còn không mau thức thủ chịu trời?” Bắc Thần Dương uy phong trong bộ giáp bạc đứng đầu chiến thuyền, nhìn đội thuyền nhỏ của Lăng sơn đảng, không khỏi khinh thường.

“Triều đình các người chèn ép nhân dân khiến bao người rơi vào cảnh lầm than, tổ chức chiến tranh liên miên, sao có thể quy thuận lòng người chứ. Lũ tham quan ô lại các người, chết trăm vạn lần còn không đáng!” Thất Nhật chỉ huy quân lính, Lục y tung bay, cây nghiêng ngã, lá bay vùn vụt như ám khí xé gió lao tới tấn công mãnh liệt. Đội quân nhỏ vì thế cũng trở nên hung hăng chém giết, vừa đánh vừa lui, dụ địch vào trận địa phục kích.

Nước triều rút, cộc nhọn nhô lên, thuyền lớn thủng, kẻ bơi lên bờ, bị quân phục kích giết. Kẻ là chết đuối, không kịp cứu. Bắc Thần Dương, vương gia nổi tiếng tài giỏi, tức giận nhìn Thất Nhật khiển quân, không quên đề ý kẻ đeo mặt nạ phía sau đang ung dung nhìn nhả xem trò. “Các người giỏi, nhưng mặt trận sông nước là của chúng ta, đừng hòng có thể thắng!”

Huyền lực dữ dội, sóng nước lại tràn đầy. Một con sóng to nổi lên, như muốn nuốt chửng đoàn quân bé nhỏ của sơn trại. Đúng lúc ấy, một ngọn lửa vàng rực xuất hiện. Khí tức mạnh mẽ ngút trời, cùng khí bá vương bùng sinh toát ra đến từng đầu ngón tay của nam nhân kia, khiến cả sóng nước muốn nổi lên cũng phải âm thầm chìm xuống. Sóng yên bề lặng.

Bắc Thần Dương kinh ngạc. Lửa vàng, ngọn lửa đứng thứ ba về sức mạnh cùng uy lực? Ngọn lửa của đế vương Hòa Quốc. Sao nó lại xuất hiện ở đây. Nam nhân kia, sức mạnh có thể sánh ngang với Tam Đại Cực Vĩ sao? Và hắn, một vương gia lỗi lạc, lại phải chịu thua một kẻ mệnh hỏa ngay trên đất Thủy Bàng quốc sao? Trong lúc nhất thời mất không chế, Bắc Thần Dương, cùng lửa giận ngút trời, đập nước lao tới, khí tức cùng sát khí mạnh mẽ tấn công nam nhân đeo mặt nạ. Ngọc Ân vung tay áo, lửa vàng tinh khiết cuộn lên từng đợt, trở thành 2 con long huyền thú rực lửa gào thét bay lên, nhằm hướng Bắc Thần Dương tấn công. Huyền khí nghìn ngút dâng cao, lửa cháy rừng rực trên mặt nước. Bắc Thần Dương kinh ngạc lui lại, sợ hãi than: “Người là ai, cư nhiên lại đạt tới Truyền kỳ bán tiên cảnh, thật đáng kinh ngạc!” “Chỉ là Huyền lực đỉnh, còn quá non nớt để đấu với ta!” Giọng nói trầm trầm, cùng với đó là một cỗ áp lực mạnh mẽ giáng xuống, Bắc Thần Dương không phục buộc phải rút lui, trong mắt ánh lên tia sợ hãi cùng không cam lòng. Tuy nhiên, hắn tin vào quân cờ chính của mình, đang nằm ở mặt tây của sơn trại này.

Lại nói đến Thất Dạ đang giao chiến, mà thực ra rất nhàn nhã. Súng đầu súng, pháo đầu pháo, hỏa tiễn đầu hỏa tiễn. Quân đội kia do một nữ nhân chỉ huy, đang mắc kẹt trong trận pháp hắn bày ra, đương nhiên thủ không được, phải công, mà công, lại chẳng ai ăn ai, vũ khí như nhau, hỏa lực như nhau, ngang tài ngang sức. Bại quân của Bắc Thần Dương chạy đến thấy cảnh ấy, cũng vô cùng kinh ngạc, mà trên thành, nam nhân đeo mặt nạ đã an vị nhàn nhã ngồi uống trà ăn bánh từ khi nào. Trên thành, Mạc Ly, Tiểu Hương nô đùa vui vẻ, Ngọc Ân cùng Thất Dạ chơi cờ, cảnh tượng quả thực tức chết người không đền mạng. “Thả nữ tướng của ta!” Bắc Thần Dương cắn răng đề nghị. Đó chính là vương phi của hắn a!

“Người sẽ rút quân?” Ngọc Ân nhìn nữ nhân đang trong trận pháp, khẽ cười. Nữ nhân kia cũng nhìn nàng, mắt ánh lên tia khinh bỉ.

“Được, ta rút quân!” Bắc Thần Dương lo lắng nhìn chằm chằm nữ nhân của mình, thầm than không biết mình đụng phải nhân vật nào thế này. “Ta muốn biết mặt người!”

“Được.” Ngọc Ân sáng khoái đáp ứng. “Nhưng không phải chỗ này, đem theo nữ nhân của người, đi hướng đông thoát trận, vào hừng đông, rút sạch quân, gặp ở đỉnh núi đối diện.”

Thất Dạ lo lắng nhìn nàng, nhưng lại tin tưởng mãnh liệt. Đã nói chắc chắn thế, hẳn phải là có cao kế đi. Nhưng ai đâu biết, cao kế này, thực sự, ngờ không tới.

Bắc Thần Dương phi thân vào trận, hướng phía đông mà đi, quả nhiên ra được trận pháp ảo diệu kia, cũng không ham đánh, nhanh chóng rút quân, bảo toàn lực lượng. Một kẻ như hắn, bại trận này, thực là quá nhục nhã rồi!

Ngọc Ân nhìn đoàn quân rời đi. Sau lần này, e là sẽ rất khó khăn để phát triển lực lượng mà chỉ nhờ vào nhiều người. Triều đình ắt sẽ phong tỏa tin tức để tránh khiến cho bạo loạn nổi lên. Thực là, phong tỏa, thì ta tung tin. Sợ gì ai!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ta Ác Hay Hắn Ác Hơn?

Bắc Thần Dương ôm mỹ nhân trong tay, cùng đứng trong gió sớm đợi người. Nữ tử kia, khác hẳn với lúc trên chiến trường, mềm mại tựa vào hắn như một con thỏ nhỏ, thực mê hoặc lòng người, cùng dung mạo xinh đẹp, mệnh danh đệ nhất mỹ nhân Thủy Băng quốc, nàng là của hắn, chỉ là của hắn! Cúi đầu chiêm lấy đôi môi đỏ mọng, hắn điên cuồng mút lấy mật ngọt của nàng. Có nàng trên đời, là hạnh phúc của hắn.

“Nhìn các người tình tự như vậy ta thực không nở phá đám!” Một giọng nữ vang lên, khiến Bắc Thần Dương kinh ngạc quay người. Không lẽ nam nhân hôm qua là nữ giả nam trang?

Dáng người vẫn nhỏ nhắn như vậy, nhưng thay bởi bộ nam trang, là một bộ váy màu lục thanh nhã, phần eo bó sát lộ ra những đường cong mê người, và nhất là dung nhan kia... Quá đẹp, một sắc đẹp kinh diễm. Đệ nhất mỹ nhân ư, chỉ là hư danh, hư ảo, so với nữ nhân này, không đáng một xu, còn không đủ mị sắc để so sánh. Chỉ một cái nhìn, đủ khiến toàn thân hóa đá, nhất là nụ cười như có như không kia như câu hồn người khác, bất kể nam hay nữ nhìn vào, một lần liền nhớ mãi, khắc vào tâm trí, lại không thể dời ánh mắt đi được. Ngược lại với vẻ đẹp động lòng người, mê đảo chúng sinh kia, cả người nàng toát ra khí chất vương giả, kiết ngạo bất tuân, thực là một nữ nhân độc nhất vô nhị trong thiên hạ này. Bắc Thần Dương tự động lấy lại ý thức, ho khan quay mặt đi che dấu sự xấu hổ. Nữ nhân trong lòng hắn, đôi mắt ánh lên sự ganh tị thấy rõ. Dám câu dẫn nam nhân của nàng, đáng chết!

Thấy ánh mắt nàng, Ngọc Ân chỉ cười, quay đi, để mặc những lọn tóc xoắn tha hồ nhảy múa trong gió.

“Đã thấy rồi, còn muốn ám hại một nữ nhân yếu đuối như ta sao?” Khinh bỉ, Bắc Thần Dương khinh bỉ. Yếu đuối á, đánh chết hắn cũng không tin.

Hiểu ý, hắn vẫy tay. Từng sát thủ áo đen lần lượt xuất hiện. Ngọc Ân quay lưng về phía họ, không hề thấy một ánh mắt lạnh băng nhìn nàng, lại xen vài phần thích thú. “Người là ai?” Bắc Thần Dương không dám nhìn vào gương mặt kia, chuyên tâm đặt lên người nữ nhân của hắn.

“Ồ, thủ hạ của Hòa Thượng tình quân hạ phạm tìm kiếm nhân tài về bồi dưỡng chỉ dạy tiên pháp.” Ngọc Ân nhàn nhạt trả lời, câu nói quen thuộc này, dọa đến không ít người.

“Chuyện này người có thể tới Nhật Nguyệt giáo, ở đó có vài vị tiên nhân...”

“Chỉ là địa tiên, không đáng nhắc tới. Ta thích tự tìm.” “Nữ nhân lang bạt giang hồ là không nên một chút nào...” Bắc Thần Dương nói chưa hết câu đã bị Ngọc Ân chặn họng: “Người thấy ta giống nữ nhân thường tình lắm à?”

Không khí chìm vào im lặng, nói cái gì đây? Nên nói cái gì và không nên nói cái gì được cơ chứ. Bắc Thần Dương bối rối chuyển tầm mắt ngắm nhìn mặt trời mọc. “Chúng ta phải đi, thiên hạ rộng lớn, sau này còn có thể gặp lại. Không biết tên của...”

“Ô Ngọc Ân. Ta gọi Tô Ngọc Ân, hay Tô Thừa Ân, cũng thế cả.” Ngọc Ân hướng mắt phía xa xa, âm thầm đếm...3...2...1... Grao!...

Tiếng rỗng ngậm vang vọng bầu trời. Dực Long hiên ngang bay tới khu đất trống bọn Ngọc Ân đang đứng, găm gù nhìn nhìn đám sát thủ áo đen một hồi, lại hướng chủ nhân cúi chào.

“À há, người về rồi, Dực Long, thế nào, hắn sao rồi?” Ngọc Ân nhớ đến nam nhân tóc trắng thì lại nổi lên hứng thú. Soái ca, chàng là của ta! (Rùa: Tỳ à, tỳ thực là một sắc nữ a)

“Chủ nhân, ngài bắt nhân vừa thôi, ta đi làm việc tích đức cho ngài mà ngài chẳng hỏi han ta một câu, chỉ nhìn thấy nam sắc là sáng mắt ra! Hức!” Dực Long cọ đầu vào lòng bàn tay nàng phụng phịu như một đứa trẻ. Bên kia, Bắc Thần Dương hóa đá. Chính là, một con rồng... bằng xương bằng thịt... rồng thực a. Nàng ta, lại còn làm chủ một con rồng... ôi... kinh khủng thật. Biết điều, tốt nhất không nên đắc tội nàng ta a!

“Hừ, lắm chuyện, người muốn nhin Long tiên thảo?” Ngọc Ân nhướng mày, mắt ánh lên vẻ đe dọa.

“Không không, thưa chủ nhân, hắn khỏe re, đã lũng sức săn hết đám sát thủ hôm ấy rồi. À, ta mang cho ngài một tên nè...” Dứt lời, Dực Long gồng mình, ọc ra một tên... người, khiến hắn ngã lăn ra đất. Ngọc Ân ngay lập tức nhận ra đây chính là thủ lĩnh sát thủ. Ha ha, coi nàng như một món đồ, vậy

thì phải trả giá!

Tên sát thủ lồm cồm bò dậy, mắt đảo quanh. Hắn ở trong bụng rỗng, không biết làm sao ra được, may mà con rồng này nôn hắn ra, không chắc bị tiêu hóa luôn mất! Đào mắt, hấn há hốc mồm. . .Kia chẳng phải là nữ nhân của ác ma đó sao? Không. . .không thể nào. . .không lẽ, con rồng này là của ả, nó mang hắn về cho ả? Hừ, được! Giết không được Lãnh tu la, ta quyết giết cho được nữ nhân của hắn!

“Ngươi! Đền mạng cho huynh đệ của ta. Nam nhân của ngươi là ác ma, giờ. . .ngươi. . .phải trả giá!” Hắn tút kiếm, lao tới. Ngọc Ân gãi gãi đầu, nữ nhân của ai chứ! Haiz. . . Một chương bản ra, tên sát thủ ngã lăn trên đất. Ngọc Ân tiến tới, bắt hắn quỳ trên đất, trước mặt nàng. “Có hai điều cảm kích của ta. . .” Tên sát thủ mặt xanh lét. Nữ nhân này, quá mạnh, còn ngang cơ với ác ma kia đi! “... Một là, khi dễ nữ nhân và trẻ nhỏ. Hai là, . . . coi nữ nhân như một đồ vật! Ngươi biết đấy, ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường, mà ta với cái tên đó, ờ cái tên ngươi muốn giết ý, chỉ là qua đường gặp nhau, có trách là trách hắn thực là đẹp mắt đi, nên ta mới cứu hắn, vậy mà ngươi. . .” Ngọc Ân đang mang một vẻ ôn hòa, bỗng nhiên, ánh mắt trở nên rét lạnh, sát khí nồng đậm, như một ác quỷ đội lốt tiên nhân hiện thế, giậm dừ tóm lấy cổ tên sát thủ từ phía sau, thong thả buông từng chữ phẫn tội “...cư nhiên coi ta là một món quà trao đổi, thực rất đáng chết!”

“Lâu không thấy ngài động thủ, cách yêu thích chứ?” Dực Long hứng thú nhìn vị chủ nhân của mình chờ đợi trò hay diễn ra. Ngọc Ân nhếch môi cười lạnh, coi như thay lời đồng ý, tay không chút lưu tình bứt bỏ cánh tay phải của tên sát thủ một cách nhanh gọn, dễ dàng như lột vỏ quýt để ăn. Tên sát thủ đau đớn hét lên, máu tuôn chảy, cùng với đó là sự kinh ngạc của mọi người. Đây là nữ nhân sao? Ôi trời ơi, ma quỷ có lẽ không ác độc bằng.

“Nói xem. . .ta ác hơn, hay là hắn?” Giọng nói êm ái ngọt ngào mê người, nhưng nội dung lời nói thì quá. . .bạo lực.

“Ngươi. . .à không. . .là hắn. . .” Tên thủ lĩnh sát thủ run rẩy trả lời.

“Vậy là ta chưa đủ ác rồi. . .” Dứt lời, lại dễ dàng dứt nốt tay còn lại của tên sát thủ, mà trên y phục không vương một giọt máu nào. “Ngươi biết đấy, thường thì những người khiến ta tức giận, thường sẽ tiêu tán cả hồn phách, chín tầng địa ngục cũng không có cửa vào, vĩnh viễn không được siêu sinh, bất quá, hôm nay ta thực sự rất dễ chịu, vì thế. . .” Sát thủ kia đang mong chờ thì. . . “Ngươi sẽ rất hạnh phúc khi được ta ném xuống âm phủ an toàn!” Nhanh như cắt, nàng đập một cước vào lưng tên sát thủ, một tay nắm lấy đầu tên đó. Từ lồng ngực hắn, cùng với máu, chính là trái tim còn đang đập vài nhịp cuối, bắn ra ngoài, lăn lông lốc trên đất. Đầu của tên sát thủ thì bị Ngọc Ân cầm như cầm một quả bóng, máu rớt xuống đất, cùng thân người đổ gục, tạo nên một cảnh tượng thảm khốc, khiến người ta nhìn thấy mà phát buồn nôn.

Lạnh lùng vứt cái đầu sang một bên, Ngọc Ân quay lưng bước đi, cùng với đó, từng đợt gió lốc cuốn quanh nàng. Từ một nữ tử xinh đẹp, trong nháy mắt đã trở lại một thân nam trang y phục trắng muốt tinh khiết, bắt lấy những tia nắng mặt trời đang nhảy múa trong ngày mới. Dực Long gầm lên một tiếng, bay vút lên. Bóng trắng thanh thoát thi triển khinh công, yên bình ngồi trên lưng rồng, hiên ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Diễm Tiên Cung, Xung Bá Thiên Hạ

Bành trưởng thế lực một cách triệt để trên toàn bộ vùng đất thuộc dãy Lăng Ngọc sơn, cùng với dòng sông Tranh hiền hòa, Ngọc Ân đã quyết định xây dựng Diễm Tiên cung và phát triển nó một cách toàn diện nhất, trên mọi lĩnh vực từ quân sự đến kinh tế, chính trị, xã hội. Hiện tại, với 16 nghi trưởng cùng hơn 5 vạn quân, chưa kể tới số nhân công làm việc trong tứ cung Đông Tây Nam Bắc, Diễm Tiên cung đã nắm trong tay hai phần ba toàn phần kinh tế Thủy Băng quốc, cũng đang khuếch tán thế lực trở nên rộng lớn tới tất cả các quốc gia lân cận. Chính từ tin tức Cung chủ Diễm Tiên cung đánh bại Vương gia lừng danh Bắc Thần Dương, cùng với khẩu hiệu của mỗi thành viên nơi này: “Trọng tài khinh quyền, cứu độ chúng sinh, xung hùng thiên hạ!” khiến cho anh hùng hảo hán từ khắp cả nước, từ tứ phương lưu lạc mà cùng tụ họp, xây dựng nên một đội ngũ cực kì lớn mạnh, đồng tâm hiệp lực cứu giúp những kẻ lâm than đói khổ vì chiến tranh bệnh dịch ở bất cứ đâu, chiêu tài, bồi dưỡng nhân tài bất kể mang mệnh nào, ở độ tuổi nào, chỉ cần có đức, đều được thu nạp.

Tâm cung, nơi ở chính của cung chủ, một nơi cực kì bí mật được vây quanh bởi hệ thống mê cung cùng ma trận ảo diệu, chỉ có những sát thủ trong Âm cung, tổ chức được chính tay Cung chủ tối luyện, dẫn đường mới có thể đi vào. Tại đây, Ngọc Ân đang ngồi vò tai dứt tóc xử lý đồng thông tin được truyền từ khắp nơi gửi về, thông qua hệ thống cửa hàng buôn bán đủ các loại hàng hóa, hệ thống các tử diễm, thanh lâu, . . . Nói chung, theo dữ liệu thu được, thiên hạ hiện nay đang tạm thời yên ổn bởi sự đình chiến giữa Hóa quốc và Thủy Băng quốc. Có lẽ vì thế nhà vua mới rảnh việc để dẹp nội chiến, phản loạn trong nước. Thế cục võ lâm không khác tình hình chiến sự là bao. Tam Đại Cực vĩ, trong số đó có Hóa quốc vương Nam cung Dực đối đầu với Vương gia Bắc Thần Hân của Thủy Băng quốc bao năm nay chưa phân thắng bại. Lại nói tên Cung chủ Lạc Miên cung, một tên chuyên trục lợi - Lãnh Tử Hạo, nhân lúc chiến tranh khốc liệt mà tham ô không ít tiền của. Lũ này, mặc dù không liên quan nhiều tới người nàng cần tìm, nhưng vẫn là rất đáng chết. Hừ, đánh nhau liên miên, lại còn hãm tiền hãm của. Các ngươi đừng để ta bất gặp, nếu không. . .hừ hừ. . .

Trời về khuya. Khung cảnh trong Tâm cung thực sự rất đẹp, với những hồ nước trong vắt, những vườn hoa rực rỡ, cây trái quanh năm tươi tốt, cùng với gió, tựa thể núi cao, thác nước sương sa, bỗng lai tiên cảnh. Ngọc Ân ngâm mình trong một hồ nước nóng khuất sau rừng hoa anh đào tuyệt đẹp. Mặc dù không phải mùa hoa nở, nhưng sắc xanh tươi mát cũng đủ làm dịu lòng người.

Trong làn khói nghi ngút thấp thoáng bóng hình người con gái, với những đường cong mê người, làn da trắng mịn ngọc ngà, lại dính những lọn tóc ướt nước, thực là mỹ hoặc thể nhân. Ngọc Ân nhắm mắt dưỡng thần, tựa như ngủ, để mặc nước làm sạch cơ thể, không chú ý đến bước chân đang lại gần. Thất Dạ nhận được tin báo Cung chủ đang ở đây, liền mang bản báo cáo của Thất Nhật trình lên đem tới. Hắn bước những bước dài, nhanh chóng xuyên

rừng, không nghĩ lại nhìn được một cảnh tượng mà hắn không thể nghĩ tới. Cơ thể trắng ngần nửa ẩn nửa hiện trong nước, cùng mái tóc dài thướt tha bồng bềnh. Gương mặt tuyệt sắc kia, chẳng phải là Cung chủ hay sao? Thất Dạ hóa đá. Cung chủ là một nữ nhân? Kinh ngạc cùng bối rối, hắn nhanh chóng xoay người, mặt nóng bừng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đẹp đẽ kia, mặt mũi tự nhiên đỏ lựng. Hắn vừa định bước đi, lại nhận được mệnh lệnh của Cung chủ: “Đề độ đi, tới sau bình phong kia chờ ta một chút.” Giọng nói của nàng êm ái mà trong trẻo, khác hẳn với chất giọng trầm trầm thường ngày, vì thế mà sức mê hoặc càng tăng cao. Thất Dạ nghe được giọng nói ấy, thần thờ bước tới sau bình phong. Lại nghe tiếng nước róc rách, hắn không thể nào tập trung suy nghĩ cho đến khi Ngọc Ân kéo hắn về hiện tại.

“Thất Dạ, vì sao ngươi làm son tặc?” Ngọc Ân điềm nhiên tiếp tục tắm rửa, không hề vì có nam nhân ngay cạnh mà đỏ mặt bối rối. Nàng đâu phải nữ nhân thường tình!

“Thuộc hạ mang mệnh kim, dù có chút thiên phú, nhưng lại chẳng giúp gì được cho phụ mẫu. Không những thế, tuổi trẻ bồng bột, gây nhiều phiền toái, khiến cho quan thủ thành ở quê thuộc hạ tức giận, bị vu khống, bắt giam, suýt bị hành hình chém đầu. May nhờ Ngạn huynh cứu giúp mới thoát được một mạng, vì thế thuộc hạ với Ngạn huynh ân nặng như núi, nguyện lấy cái chết đền báo đáp.”

“Ngu xuẩn! Người khác cứu ngươi một mạng không nhất thiết muốn ngươi bán mạng cho hắn. Nhất là người như Thất Nhật, hắn ta coi trọng tình huynh đệ, lại có nghĩa với ngươi, thì điều hắn muốn là ngươi quý trọng cái mạng sống mà hắn đã cho ngươi ấy, để ngươi sống mà thực hiện những gì ngươi chưa làm được. Những kẻ phí phạm mạng sống của mình chỉ vì những lí do ấu trĩ kia, chỉ là những kẻ bạc nhược!” Thấy hắn im lặng, Ngọc Ân nói tiếp: “Ước mơ của ngươi là gì?”

“Thuộc hạ... muốn trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ. Thực sự nghe có vẻ hão huyền nhưng...” “Ta sẽ giúp ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ!”

“Chủ nhân, Độc Cô Thương, hắn không phải kẻ dễ ứng phó.” Thất Dạ kinh ngạc trước đề nghị của chủ nhân nhưng hắn vẫn không quên nhắc nhở nàng.

“Hắn là con người phải không?” Ngược lại với thái độ lo lắng của Thất Dạ, Ngọc Ân bình thản. Nghe được câu hỏi kì quái kia, Thất Dạ chỉ biết ậm ừ... “Hắn là con người, vậy, ta là ai?” Ngọc Ân hỏi tiếp. “Ngài là thần.” Thất Dạ không do dự trả lời. Điều này, từ lâu, hắn đã vô cùng tin tưởng.

“Có gì ta nói mà ta chưa làm được? Ngươi cũng là người, hắn cũng là người, không có lí hắn làm được mà ngươi thì không. Từ giờ ngươi phải nhớ ngươi là người sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ trong tương lai, không phải một kẻ bạc nhược. Trong bất kì trường hợp nào, kẻ đầu tiên ngươi cần lo lắng chính là ngươi!”

“Thuộc hạ xin lĩnh giáo lời chỉ dạy của Cung chủ!” Thất Dạ, ánh mắt thâm thúy thêm vài phần, cúi đầu hoàn toàn khâm phục. Người này, thu phục ngàn quân chỉ bằng một cái liếc mắt, nói sẽ khiến Lăng sơn đảng hùng bá, giờ đã xây dựng hẳn một Diễm Tiên cung xưng hùng cùng tứ phương bát hướng. Vì thế, nàng nói hắn trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhất định là có thể đi. “Ta sẽ đi xa một thời gian...” Giọng nói của Ngọc Ân trầm xuống trở lại giọng nam nhân thường ngày. Nàng đã mặc xong quần áo, phất tay ra hiệu cho Thất Dạ tiến tới: “Nói Thất Sát chia ba Âm cung, hai phần ở lại bảo vệ Diễm Tiên cung, còn lại theo ta. Trong thời gian ta đi vắng, mọi việc sẽ do Thất Nhật cùng Thất Cầm đảm nhiệm. Có chuyện gì thì tới Tâm cung dùng thú sủng của ta hiện đang nhốt trong lồng ở đó, nó sẽ tìm được ta.”

“Làm sao mà ngài biết nó sẽ tìm được ngài, nếu muốn trực tiếp gặp ngài có chuyện khẩn cấp thì phải làm sao?” Thất Dạ hơi khó hiểu hỏi lại. Dù sao con thú sủng đó ngủ suốt ngày, không biết có dùng được không nữa. “Phượng hoàng lửa. Diễm. Và áo Bạch hồ. Đó là ta.” Ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Ngươi cũng chuẩn bị đi. Chúng ta tới Hỏa quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hỏa Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Đi Rừng Gặp Quái Nhân

Theo phương thức quái dị của Ngọc Ân, nhóm bốn người bọn họ theo đường rừng đã đi được một quãng khá xa về phía nam, thẳng hướng Hỏa quốc. Sau năm ngày đường dài, lại chẳng gặp bất cứ cái gì, Mạc Ly bắt đầu nghi ngờ tính đúng sai của đường đi.

“Sư phụ à, chúng ta có thực sự đi đúng đường không vậy?” “Tất nhiên” Ngọc Ân nhàn nhai nằm vắt vẻo trên cành cây cao chót vót bình thản trả lời lại kèm theo mệnh lệnh: “Đi về hướng đông nam cứu con hổ về đây, đem theo ít thịt lợn rừng về làm bữa tối!”

Tạo cơ hội rèn luyện kiếm pháp của Mạc Ly mọi lúc mọi nơi, nàng không tiếc cơ hội cho nhóc nếm thử mùi nguy hiểm. Hiện tại, mặc dù huyền công chưa cao, nhưng kiếm thuật của nhóc chính là so với người thường hơn tới vài bậc, là thiên phú dị bẩm, ít ai sánh kịp. Mạc Ly nghe vậy, không chán ngán mà còn hứng chí bồng bồng chạy đi. Cậu chính là hứng thú làm việc thiện, cứu bạch hồ. Thi triển khinh công nhanh nhẹn lao tới chỗ một đám lợn rừng đang quần ẩu một con bạch hồ thân mình to lớn, máu ướt đầm bộ lông trắng, cùng những mũi tên dài vẫn còn vương trên thân mình. Không chần chừ lấy một giây, Mạc Ly rút kiếm, tung chiêu. Dù chỉ một chiêu nhưng lại biến ảo khôn lường, được kết hợp từ mười ba bộ kiếm pháp khác nhau mà sư phụ chỉ dạy cho cậu. Nhanh như cắt, đám lợn rừng biến thành một đám thịt lợn tươi ngon lọc sạch sẽ da lông xương, chỉ việc đem xiên lên nướng.

Mạc Ly lo lắng nhìn bạch hồ. Cậu định tiến lại gần, nhưng bạch hồ này lại kháng cự thấy rõ. Nó gầm gừ hung dữ đe dọa cậu, mặc dù chính nó cũng yếu ớt tới mức không đi nổi. Như thấy được sự sợ hãi trong mắt con vật to lớn, Mạc Ly từ từ bỏ kiếm xuống nhìn thẳng vào mắt bạch hồ với sự chân thành: “Không sao đâu, để tao xem vết thương cho mày!” Con hổ kia cư nhiên lại có ý thức, nó hiểu cậu nói gì, cùng hành động chứng minh của cậu, nó vênh mặt, kiêu ngạo khẽ gật đầu một cái quay đi. Mạc Ly nhìn hành động của nó, không khỏi buồn cười. Con hổ đặc biệt như vậy, thả nào sư phụ muốn cứu

nó. Xem qua vết thương trên thân mình to lớn kia, Mạc Ly rút từ trong ngực ra một lọ nhỏ, đem được trong đó thoa lên từng vết thương, lại vô cùng nhẹ nhàng như sợ làm kinh động đến bạch hổ. Các vết thương ngấm thuốc, ngay lập tức cầm máu, dần dần lành lại. Cảm thấy thân thể bớt đau nhức, bạch hổ quay đầu nhìn Mạc Ly ánh mắt tỏ vẻ cảm ơn. Nó đứng lên, thấy người nhẹ nhõm hẳn liền tiến tới định ngặm một miếng thịt lợn rừng thơm mùi máu tươi ngay trước mặt.

“Oái, này, miếng đó là của ta!” Thịt chưa đến miệng đã bị lấy mất, khiến bạch hổ nổi điên. Nó đang rất đói a! “Ta biết ngươi đói bụng, thịt còn nhiều mà, qua bên kia đi, miếng này ta chấm rồi” Mạc Ly đưa tay phui phui miếng thịt đồ lờm. Hừ, miếng này cậu lấy từ chỗ ngon lành nhất để cho sư phụ nha, sao có thể nhường cho con hổ này chứ. Bạch hổ tức tối nhìn Mạc Ly. Hừ, ta cóc cần biết, miếng thịt đó, ta chấm trước! Bạch hổ lao lên, ngặm lấy miếng thịt, giăng lại. Mạc Ly cũng không buông tay, thành ra, một người một hổ chơi kéo co với miếng thịt. Bạch hổ bị thương nặng, sớm mất sức, Mạc Ly cũng chẳng hơn gì. Một đứa trẻ như cậu, giữ được miếng thịt không bị tuột tay là may lắm rồi. Còn muốn giăng lại được,...sau này sẽ xem xét. Đang giăng co gay cán, không ai nhường ai, thì bỗng nhiên, một mũi tên xé gió bay tới. Mạc Ly cảnh giác, chồm người lên, đẩy ngã bạch hổ cùng lăn qua một bên. Cả hai thở phì phò, mắt nhìn quanh. Hừ, kẻ nào lại đi phá đám thế không biết?

“Hahaha, nhóc con rất tốt, có tư chất. Ngươi bái ta làm sư phụ, ta sẽ biến ngươi thành truyền kì võ học. Thế nào đồng ý không?” Bạch y nam từ với dung mạo vô cùng tuấn tú, bộ dáng thật xinh đẹp như nữ tử vậy. Bất quá...

“Haiz, thúc thúc à, ta chỉ muốn bái người nào nhìn thật xinh đẹp là sư phụ thôi.” Mạc Ly ôm đầu tiếc rẻ nói. Nam nhân kia nhìn nhóc ngạc nhiên: “Vậy ta không đẹp sao?” Giọng nói của hắn đầy tính chất “nữ” không khỏi khiến người ta nổi da gà. “Thực ra thúc cũng rất đẹp, chỉ là...” “Ồ ô, ngươi khen ta đẹp, vậy là đồng ý bái ta làm sư phụ rồi, haha, thích quá, đồ đệ, sư phụ nhất định không bạc đãi ngươi!” Mạc Ly nhìn nam nhân kia, không tự chủ rùng mình một cái. Eo ơi, ánh mắt kia,...sao giống mắt sói vậy ta? “È...hèm, ta chưa nói hết, chỉ là...” “Là sao?” Nam nhân kia ánh mắt sáng như sao nhìn Mạc Ly. “Chỉ là thúc không đẹp bằng sư phụ hiện tại của ta!”

“Sư phụ hiện tại của ngươi? Hắn rất đẹp? AAA Mau, mau dẫn ta tới chỗ hắn, đại soái ca hoàn mỹ, ta tới!”

Mạc Ly ngơ ngẩn cả ngày, thế là thế nào nhỉ? Thôi đi, chuyện người lớn, cậu không hiểu được. Thấy vị thúc thúc kia nho nhã thư sinh, chắc không phải người xấu, sẽ không hại cậu đâu, nên... “Được rồi, ta sẽ dẫn thúc đi...”

“Con cứ tin người như vậy, sợ có ngày ta bán mạng lúc nào không hay.” Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên. Bạch y nam từ quay đầu nhìn, không khỏi mắt sáng ngời. Ôi mẹ ơi, đẹp quá! Không biết khi hắn ở trên sẽ mê người tới mức nào đây??? *phụt*...máu mũi đầm đìa...

“Thúc, oái, thúc không sao chứ?” Thấy vết máu trên mũi thúc thúc xinh đẹp, Mạc Ly ngây thơ hỏi, không biết đã khiến nam tử kia thẹn tím mặt.

“À, ta không sao...” hướng về phía nam nhân có vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng lại đẹp tựa trích tiên kia, mạo muội hỏi: “Tại hạ là Hiếu Minh. Vừa mới gặp sư đệ đây đã thấy yêu thích, liền có vài lời mạo phạm mong công tử thứ lỗi. Không biết công tử đây xưng hô như thế nào?” Giọng nói nhu tình mật ý khiến Ngọc Ân toàn thân nổi da gà. Tên kia...hắn là tiểu thụ đi. Và chần chẫn, nhìn cái ánh mắt sáng rực, bộ dạng mê mẩn quên cả Tổ quốc kia, hắn là đang, câu dẫn nàng làm công đi. Thôi kháo, ta là chỉ thích nữ nam đại soái ca, không thích nữ nam thụ ca ca như thế này đâu, mặc dù, ờ, hắn cũng thuộc hàng hiếm đấy chứ.

“Ta là...” Ngọc Ân chưa nói hết câu đã phải nhảy phốc sang một bên tránh một luồng ám khí sắc bén, cùng với đó là tiếng gào thét.

“Hiếu Minh chết tiệt, ngươi dám hồng hạnh vượt tường sao? Nói cho ngươi biết, ngươi cả đời là người của ta, chết cũng phải đi theo ta...”

Thực ra nếu đây là tiếng nói của một nữ tử, thì Ngọc Ân không có ý kiến. Tuy nhiên, câu nói đầy tính chất bá đạo cùng tính chiếm hữu cực cao này lại xuất phát từ một nam nhân...cũng khá đẹp đi, chỉ là khá thôi. Vâng, tất cả nam nhân đứng trước mặt nàng đều chỉ là khá... “Xú nam nhân đáng chết, ai cho phép ngươi đi câu dẫn nương tử của ta?” Tiếng nói thân ảnh kia trực tiếp tấn công Ngọc Ân, khiến nàng vội vàng né tránh. Có thể nói, những người này hẳn là cao thủ lãnh đời đi, nếu không, tất cả những kẻ trong Tam đại cực vĩ kia đều là địa thần địa tiên hết sao??? Nàng thực muốn diện kiến thử một trong ba đại nhân vật đó xem sao, hừ. Ngay cả nam tử đang tấn công nàng, sức lực cũng là Truyền kì bán tiên cảnh Sơ giai, so với lũ Thất Dạ Thất Nhật, chính là cao thủ trên cao thủ rồi. Tránh né vài đòn, tiện thể niệm chú ném Mạc Ly đưa lại chỗ tiểu Hươu, Ngọc Ân bắt đầu phản công. Chưa rõ chuyện quý gì tự nhiên húng hắng công kẻ khác, chính là đáng chết nhất. Nàng tự nhiên khí trong tay, truyền vào gió, tạo nên một trận địa của gió lốc vây nam nhân kia lại. Nam nhân kia cũng không vừa, kiếm khí hùng vĩ, điều khiển cây cối làm vũ khí phá trận, lại tấn công về phía Ngọc Ân. Không chút nao núng, một ngọn lửa vàng tinh thuần xuất hiện, thiêu cháy vạn vật. Cây cỏ như gào thét trước uy lực của ngọn lửa, không để nam nhân kia chỉ huy mà trực tiếp đem huyền lực cản trả. Hiếu Minh kia đứng bên cạnh sốt sắng, thấy vậy cũng không thể án binh bất động được nữa, trong tay xuất hiện một viên ngọc nhỏ. Từ viên ngọc, nước tràn ra ngoài, định bụng sẽ dập tắt lửa vàng hung hân. Những tia nước bắn lên cao như những mũi lao bắn thẳng về phía Ngọc Ân, tấn công mãnh liệt. Lại thêm một Truyền kì Bán tiên cảnh sơ giai nữa ư? Khó nhoi đây! Lửa gặp nước, không bị tắt mà thổi bùng lên càng mãnh liệt. Gió thét gào, cả một vùng chim muông tan tác, cây cỏ xác xơ tiêu điều. Đột ngột, một trận huyền khí cực mạnh từ trên trời giáng xuống, khiến ba người đồng loạt đình chỉ hoạt động. Nam tử thân bí xuất hiện, áo trắng phơ phất trong gió, gương mặt đẹp đẽ, lại mang một chút gì đó lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng. Ưc! Ngọc Ân nuốt nước bọt đánh ực một cái, thực đúng chất Địa tiên nha.shit thật, thế quái nào ở đây, soái ca nhan nhân ra vậy, toàn loại động vật hiếm cần ghi trong sách đỏ, loại sắp tiệt chủng cần bảo vệ khẩn cấp. Nhìn cái bản mặt kia, thực là muốn...muốn...muốn...ư...cần cho hắn một cái a!

Đáp lại ánh mắt như lang sói ấy, nam nhân kia chỉ nhàn nhạt quay đi. Hừ, không đáp ứng? Tốt, tốt lắm, soái ca à, ta chấm ngươi làm nam sủng của ta!

“Thất lễ!” Hắn nhàn nhạt bỏ lại một câu, rồi quay người bước đi, không thèm để Ngọc Ân vào mắt. Nàng xù tiết, hừ hừ, lo? Được, ta cho ngươi lo!

“Đứng lại!” Ngọc Ân tức giận, khoanh tay nhìn soái ca ca bằng ánh mắt lạnh băng. Người kia cũng dừng bước, xoay đầu nhìn nàng “Chuyện gì?” Vẫn là kiểu nói chuyện cao cao tại thượng vô cùng đáng ghét, hắn buồn lòi không mấy mặn mà hỏi.

“Bồi thường!” Ngọc Ân nâng tay trái, nơi không biết từ lúc nào đã có vết xước nhỏ đang ướm máu. Hiếu Minh cùng tên tướng “công” kia mặt buông

đầy hắc tuyến. Thế mà cũng phải bồi thường sao? Mà chủ nhân lại cư nhiên đáp ứng nói chuyện với “hắn”, xem ra hắn chắc cũng đặc biệt. Xưa nay, chủ nhân rất kiệm lời, hôm nay lại nói được những bốn chữ. Quá kì tích!

Nam nhân kia nhủ mảy, nhưng lại hào phóng vung tay một cái, dùng tiên thuật trị thương. Tuy nhiên, khác với suy nghĩ của hắn, vết thương kia không chịu lành theo ý nghĩ của hắn, mà còn thêm nghiêm trọng.

“Aida, người thực là muốn giết ta sao? Tiên nhân là vậy á, ta thực không muốn tu tiên nữa a...huhuhu...phí phạm công sức tu luyện của ta, trở thành người vô tình vô nghĩa, thích hành hạ người khác đau đớn tới chết a...huhuhu...” Bất kể hình tượng nam nhân, Ngọc Ân khóc đến thương tâm, khiến kẻ kia cũng phải bồi rồi. Chắc, thông cảm a, hắn tu luyện trong núi, ít tiếp xúc chuyện đời, làm sao đối phó được với những kẻ mang dòng giống nhà hồ ly như nàng? Thấy vẻ mặt ngây thơ mắc cười của hắn, Ngọc Ân nín khóc nén cười, dịu giọng hỏi “Người tên là gì? Sao lại ở giữa chốn hoang vu này?”

“Ta...Nam Cung Hiên” Hắn ngập ngừng trả lời. Haha, nàng vỗ phải bấu vật rồi, bên ngoài mang lột sói khó chơi, bên trong là cừu ngựa. Ôi, ôi, nhất định phải lừa hắn về Đồng cung làm nam sủng a!

“Người...người là ai mà dám hỏi quý danh của chủ nhân chúng ta? Người võ công cao cường như vậy, hẳn là cũng nhận thấy tên tiểu hài tử kia cùng tên thuộc hạ của người gặp nguy đi! Còn nói người vô tình vô nghĩa, sao không mau mau đi cứu họ?”

Nam Cung Hiên nghe thuộc hạ nói, mặt hơi tối lại, nhìn vết thương kia, không biết lành từ bao giờ. Hắn hừ một tiếng, định bỏ đi, ai ngờ, Ngọc Ân dai hơn đĩa bám kéo tay hắn níu lại: “Đại tiên a, người làm ơn làm phúc đi cứu bằng hữu của ta đi, ta sẽ trả công người xứng đáng đi!”

“Muốn cứu, tự đi mà cứu!” “Hừ! Nam Cung Hiên, đứng lại cho ta, người người toàn mùi cây cỏ, hẳn là ở núi tu luyện lâu năm đi, như thế chắc cũng biết trận pháp mà thuộc hạ của ta rơi vào là cái gì chứ!” Ngọc Ân lạnh giọng. Mềm không ăn, muốn là muốn ăn cứng? Nghe nàng nói, Nam Cung Hiên quay phắt lại. Chưa một ai dám gọi cả họ tên hắn, cũng là, chưa một ai phát hiện được trận pháp kia, chỉ là vô tình rơi vào, như thế thì tự sinh tự diệt, hắn không quan tâm. Nhưng kẻ này, cư nhiên lại thấy được trận pháp do một vị Thần ở trên giảng thể tạo ra, chắc chắn không phải người thường. Ngọc Ân thấy ánh mắt hoài nghi của hắn, nhếch mép cười lạnh. Muốn đấu với chị? Chú em còn non và xanh lắm!

“Xà trận mạnh như vậy, kẻ nào có thể tạo ra nhỉ? Đoán không nhầm là giam...Linh Miêu?” Ngọc Ân trầm tư suy luận, bỗng hoảng hốt. Linh Miêu, chính là...một thú sủng của “hắn”!!!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiểu Sủng Vật Bị Ruồng Bỏ

Phi thân nhanh như chớp tiếp cận Xà trận, Ngọc Ân bay lên cao quan sát chung quanh, có thể khẳng định chắc chắn, trận này là do “hắn” bày bố. Nàng ở cạnh “hắn” lâu như thế, chẳng có lẽ không thông hiểu thói quen của “hắn” sao? Nghĩ đến “hắn”, tim nàng nhói lên đau đớn cùng khó chịu. Huynh một mực rời bỏ muội mà đi, muội nhất định tìm huynh trở lại. Hơn mười ngàn năm tìm kiếm, nhất định muội sẽ tìm được huynh, khiến huynh yêu muội, nhất định như thế! Vì thế, phải chờ muội, Lãnh Phong!

Tìm đâu như cắt, không suy nghĩ nhiều, nàng tập trung linh lực, rũ bỏ bộ dạng nam nhân kia, thay vào đó là một bộ sa y màu đỏ rực rỡ kiều diễm nổi bật lên từng đường nét đẹp đẽ của nàng. Đôi bàn tay chụm lại, hướng lên trời, toàn ý thức tập trung đến đỉnh, ngay cả trước ánh mắt kinh ngạc của Nam Cung Hiên và đám thuộc hạ cũng không ảnh hưởng đến nàng. Một thân hồng y tung bay trong gió, giọng nói trong trẻo cao vút thét lên “Hỏa Lôi tuyệt huyết, nhất đao khuyếch thành!”

Nhanh như cắt, không chỉ lừa nổi lên, còn là sấm sét giáng xuống. Xà trận, được canh bởi tứ quái xà nhân tứ góc trận, đều là đường tử, muốn phá, chính là phải giết cùng một lúc tứ quái kia! Lửa, đã không còn là màu vàng. Đó là màu vàng cam! Long Lực, là lửa của long lực! Quá mạnh mẽ! Một thân nhân xuất thế? Chính xác! Màu lửa kia là minh chứng quá rõ ràng. Nam Cung Hiên kinh ngạc không ngớt, tròn xoe mắt nhìn nữ nhân tuyệt thế trước mắt, hòa cùng với sắc lửa khiến người ta phải kinh diễm tuyệt độ. Nàng giống như nữ thần của lửa. Sắc lửa ấy, quá hợp với nàng, nhất là bộ y phục màu đỏ kia. Chợt, hắn nhớ tới một đoạn tản văn mà vị thần đã bày nên trận pháp này viết còn sót lại cho tới bây giờ, nói về người mà ngài ấy luôn chờ đợi.

Gió lốc, bụi bay mù mịt, lửa, sấm sét âm âm tấn công, bằng tất cả mọi sự giận giữ và lo lắng của nàng. Tô Ngọc Ân gần như phát điên, cuồng dã tấn công không hề thương tiếc bốn con mãnh xà. Đôi mắt nàng đã không còn màu đen nữa, mà mang màu đỏ rực như hồng ngọc, sát khí cuộn cuộn. Đầu còn sự vui vẻ, ngây thơ, hay thanh nhả, dịu dàng. Là nàng, đây mới là con người khiến cả Thần tộc phải khiếp sợ, khiến mọi sinh vật phải quỳ gối thuận phục! gương mặt lãnh khốc tới cực điểm như tu la hiện hình, linh lực bùng phát, mặc dù vẫn giữ ở ngưỡng vừa phải, nhưng cũng đủ khiến người người hồn phi phách tán, thất kinh sợ hãi. Nàng không dùng bất cứ loại vũ khí gì, chỉ với linh lực như những thứ vũ khí bén nhọn nhất tấn công không chút lưu tình. Tứ quái kia cũng không vừa, nhanh chóng đáp trả, phản công lại những đòn tấn công hung hãn của Ngọc Ân. Bọn chúng dường như cũng cảm nhận được cỗ lực lượng kinh người trong nàng, âm thầm sợ hãi, cố gắng chống trả, làm tròn nhiệm vụ chủ nhân chúng giao phó. Từng con lại từng con, phóng ra chất độc mà chỉ cần dính chút xíu cũng đủ mất xác mất mạng. Nó ăn mòn mọi thứ, khiến những kẻ trong ngoài trận đều khốn khổ tránh né. Ấy vậy mà thân ảnh đỏ rực kia không hề nao núng, nhanh nhẹn tránh né những chất độc ấy. Tốc độ kinh hồn, thoát ần thoát hiện, lại thêm công phu dị thường khiến mãnh xà hoang mang. Cho đến khi, thân ảnh đỏ rực ấy hoàn toàn biến mất, chúng hơi thở phào, lại tăng cường cảnh giác. Gió yên mây lặng, không lửa không lôi. Không gì cả. Đột ngột, như một bóng ma, Ngọc Ân lao ra, chớp nhোং vung lên thanh kiếm linh lực, kết tụ linh khí đất trời, đồng loạt bùng nổ trong giây lát.

“Nhị Hỏa hợp nhất, tứ phương rực lửa! Phá trận!” Đồng loạt, tứ quái hướng nòng tấn công, coi như đồng quy vu tận cũng được. Nhưng bảy ngọn lửa, mới hợp nhất hai ngọn lửa thôi, lại chính là quá mạnh a, chúng đánh không lại. Nữ nhân này, là người nào, cư nhiên lại có khả năng kết hợp các loại lửa với nhau? Chỉ có một kẻ duy nhất làm được việc ấy. Nữ hoàng của lửa. Xích Diễm Đông phương Thần đế. Và cũng là, người bọn chúng chờ đợi. Nhiệm vụ... kết thúc rồi. Chủ nhân an tâm, người mà ngài chờ đợi, cuối cùng, đã xuất hiện!

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Tứ quái đồng loạt bị thiêu cháy dưới ngọn lửa tím cùng lửa màu trầm hợp nhất.

Từ từ đáp xuống đất, toàn thân Ngọc Ân toát ra một luồng khí lạnh lẽo hơn cả băng hàn ngàn năm, đôi mắt đỏ rực như muốn thiêu đốt bất cứ thứ gì nòng nhìn tới. Bước tới chỗ đám Mạc Ly, lạnh lùng phát tay áo một cái, tất cả vết thương trên người họ đều biến mất không còn một vết, kể cả những vết rách trên quần áo. Ngọc Ân liếc mắt nhìn đám Nam Cung Hiên, rồi bước từng bước mạnh mẽ tới nơi phong ấn Linh Miêu.

“Ầm ầm...!” Những tiếng đá nổ tung vang lên không dứt, khói bụi mù mịt. Ngọc Ân đứng trước làn khói, như đang chờ đợi thứ gì đó. Đột ngột, từ trong khói bụi xuất hiện một con vật to đùng. Bộ lông của nó màu xanh, lại có cánh. Đó chính xác là một con mèo có cánh. Vàng, một đôi cánh thật lớn màu trắng. Con mèo đó hung tợn hướng Ngọc Ân tấn công, ánh mắt chán ghét cùng phần uất cực độ.

“Tất cả, tất cả đều do ngươi, vì ngươi là chủ nhân mới phải lưu đây xuống nhân gian, vì ngươi chủ nhân mới chán ghét nhất ta ở đây a! Ta không cam lòng, nhất định ta phải giết ngươi, giết chết ngươi đi!!!” Linh Miêu hung hãn tấn công tới. Đáp lại nó là ánh mắt lãnh tới cực điểm của Ngọc Ân. Vung tay một cái, không tốn nhiều sức đã đem Linh Miêu hất ra xa. Linh Miêu uất ức nhìn nòng. Đột nhiên, nó cảm thấy sợ hãi. Toàn thân nó run lên, tứ chi vô lực, cảm giác như, trước ánh mắt kia, nó không có quyền chống cự, chỉ có thể cúi đầu quy phục. Chính là, bá vương khí, khí chất của một vị thần đế nắm quyền sinh sát trong tay. Linh Miêu hoảng hốt nằm dài trên đất, đôi cánh trắng co rút lại, khiến nó trở nên vô cùng tội nghiệp.

“Nói, Lãnh Phong, hắn ở đâu?” Giọng nói trong trẻo khác hẳn với giọng nam trầm thấp đầy từ tính, lại mang vẻ quyền rũ mị hoặc khôn cùng. Tuy nhiên, trong tình cảnh hiện tại, giọng nói ấy đem tới chính là sức ép kinh người của bá vương khí, lại lạnh lẽo tuyệt tình, ẩn chứa lửa nộ đang thành hình.

Linh Miêu nghe hỏi, sợ hãi khóc lóc: “Chính là, chủ nhân hủy bỏ huyết khế, giam ta ở đây. Ta thực cũng không biết tại sao nữa huhuhu...” “Huynh ấy ở đâu?” Mắt kiên nhẫn, nòng thực sự rất kiên nhẫn. Mạnh mẽ về Hắc Long vương Lãnh Phong đâu phải dễ tìm kia chứ, hừ.

“Chủ nhân hủy huyết khế, tạo phong ấn rồi rồi đi luôn, ta không biết...” Nhìn ánh mắt muốn giết người của Ngọc Ân, Linh Miêu sợ tới mức run lấy bầy. Chết tiệt, ai mà biết nòng ta ngày trước vốn dễ ăn hiếp thế mà, sao giờ lại như một ác ma trong lột một tiên nhân chứ. Linh Miêu thực khóc không ra nước mắt, có trách, trách chủ nhân nòng lại đi yêu mến một đại ma đầu như thế này. Bất chợt, nó nổi lên một ý “...Hay là... hay là ta đưa ngài đi xem chỗ chủ nhân ở, chỗ đó giảng kết giới, ta không vào được...”

“Dẫn đường!” Ngọc Ân quát một tiếng, khiến Linh Miêu suýt chút nữa sợ tới bất tỉnh, khúm núm ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bí Tịch Không Tên

Bước vào một hang động lớn với đầy đủ các thứ đồ dùng sơ yếu nhất, Ngọc Ân có thể đoán ra được, nơi này thực sự là nơi ở của Phong ca. Giường chiếu chăn gối, tất cả đều còn nguyên vẹn thậm chí là sau cả một thời gian thực dài. Không có bất cứ một hạt bụi nào, giống như đã được ấn chú phép thuật vậy. Cảm thử một bộ quần áo đưa lên mũi ngửi, Ngọc Ân hơi nhíu mày. Huynh ở với một con chó hay sao mà hôi vậy? Nhìn bao quát một vòng, nòng bàng hoàng nhận ra, Phong ca không hề sống một mình. Hang động ngăn nắp gọn gàng chắc chắn được chăm sóc bởi bàn tay một nữ nhân. Bàn trang điểm, trầm vàng còn để lại trên đó, sáng bóng chói mắt thu hút ánh nhìn. Nhưng, điều khiến Ngọc Ân đau đớn không thờ nổi chính là... trong hang chỉ có một chiếc giường, trên đó có tới hai chiếc gối, đủ thấy hai người đồng giường cộng chằm. Cảnh vật này giống như đây là một căn phòng của một cặp phu thê tình nồng ý đậm, và như thế họ chỉ mới ra ngoài một chút. Nắm chặt bàn tay, kim nén cơn giận dữ trực trào, Ngọc Ân tiến lại gần hơn từng góc ngách xem xét kỹ lưỡng từng đồ vật một. Phong ca vô tình bỏ lại Linh Miêu nơi này, hẳn phải có lý do. Huynh ấy làm việc chưa bao giờ là vô nghĩa. Hơn nữa, Linh Miêu là một trong những sủng vật mà huynh ấy vô cùng yêu quý, vì có gì lại đem giam nó trong Xà trận? Một điều kì lạ hơn khiến nòng vô cùng thắc mắc, chính là, kết giới ngoài hang, giảng ra, như giành riêng để cho nòng vào. Nếu không, Linh Miêu, với công lực ngàn năm sao không thể giải quyết một kết giới đơn giản như thế này chứ!

Xem đi xem lại vài lần, ngoài những thứ thứ vô cùng ám ảnh về nữ nhân bí ẩn sống cùng Lãnh Phong ra, thực không có gì thu hút nòng được. Nhìn nhìn chiếc trầm vàng tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, Ngọc Ân hận tới nghiến răng. Nữ nhân chết tiệt cướp Phong ca của nòng, hừ, đợi đấy, đời này kiếp này, nam nhân đó là của nòng. Nhất định vậy! Tay siết chặt cây trầm vàng, lại bất ngờ nhận ra cây trầm đó dần tách thành hai phần. Ngọc Ân định thần nhìn kĩ. Nhìn thấy thứ này ở đâu rồi nhỉ? Ở đâu nhỉ??? Ừm...A... Nòng bỗng như nhớ ra điều gì, lập tức tới cạnh tủ đựng đồ. Cái tủ này có hai cánh cửa, một cánh có tay nắm dễ dàng đóng mở, cánh còn lại thì bị mất, khiến lúc này nòng không thể mở ra. Cẩn thận lấp lại cái trầm vàng vào vị trí tay nắm, Ngọc Ân từ từ mở tủ. Khác với bên ngoài sạch sẽ tinh tươm, ngăn nắp gọn gàng, ngăn tủ này bản thiêu giảng đầy mạng nhện, bụi bám đầy trên những chai lọ linh kinh ngồn ngang như xếp sập trong lúc vội vã. Trong ký ức của nòng về Lãnh Phong, vị Hắc Long vương này là kẻ lúc nào cũng ung dung tự tại, điềm tĩnh, thông thả, nhân nhả như thế dù trời có sập cũng không thể khiến huynh ấy gấp gáp vội vàng. Tuy nhiên, thực tế hiện tại lại nói lên một điều hoàn toàn khác. Ngọc Ân từng nghĩ, ngăn tủ này là do nữ nhân kia xếp sập thì sao? Không thể, nòng ta đã có bản tính gọn gàng thu dọn mọi trò “nghịch ngợm” của Phong ca tới mức gọn gàng như ngoài kia, chắc chắn, không để cái tủ như thế này. Trừ phi... nòng ta không bao giờ mở tủ để đồ. Vô lý! Đã là nữ nhân thương tình lo lắng tề gia nội chợ thì chả có nề lại không bao giờ động tới một cái tủ to cỡ như thế này. Trừ phi... Trừ phi là nòng ta không hề biết có ngăn tủ này. Chính xác, là không nhìn thấy phần tủ này. Cũng phải thôi, cái tủ rất lớn, chia thành hai ngăn, mà ngăn gọn gàng sạch sẽ bên

kia rất rộng, để làm phép ảo ảnh không khó khăn là bao cả. Như vậy, đây chính là ngăn đựng đồ bí mật của Lãnh Phong. Nhưng theo tính cách đùng đĩnh của huynh ấy, làm gì có khả năng ném bừa đồ vào muốn ra sao thì ra? Hừ, quá nhiều thứ cần suy ngẫm, mà nàng chính là không có nhiều thời gian. Đoán nàng sẽ tới đây, đặt kết giới cho một mình nàng vào, ắt hẳn muốn nàng thấy thứ gì đó. Nhưng rốt cuộc đó là thứ gì? Đào mắt. Ngăn tù này chứa rất nhiều giấy, bút mực, lại có các bình bên trong còn vương chút được. Lãnh Phong, huynh đang làm cái gì đây? Trong lúc lướt mắt qua chỗ trên cùng của ngăn tù, Ngọc Ân phát hiện một cái bình nhỏ màu trắng. Nhón tay lấy cái bình, lại phát hiện là không thể nhấc lên được. Thôi được rồi, theo Kim Dung truyện, một kiểu mật thất có dạng “nhấc không được thì xoay” đã được rất nhiều nơi khác áp dụng và một số trở nên rất nổi tiếng a. Học tập theo Anh hùng xạ điêu, Ngọc Ân xoay tròn chiếc bình, nhưng mà ngược không được, xuôi không xong. Haiz, có vẻ sức phổ biến của Kim Dung truyện không tới được đây a. Bực mình, Ngọc Ân cầm chiếc bình như cầm một cây nấm nhỏ lên, thì lại nghe cách một cái như cơ quan ngầm đã được khởi động. Các ngăn tù dịch chuyển, thu gọn lại, nhưng chỗ cho một thứ duy nhất được trang trọng bày trên một chiếc khay nhỏ phủ nhung gấm mềm mại. Đó chính là một cuốn sách. Không, chính xác là một cuốn bí tịch, ghi chép một bộ võ công khá kì quái, mà chính Ngọc Ân vốn muốn luyện thử mấy trang đầu đã thấy khó khăn. Xem lướt qua một lượt, nàng lại phát hiện, trang cuối của bí tịch này đã bị xé mất. Được thôi, muốn tìm đồ, cần nhờ đến một con chó. Còn ta sẽ nhờ... một con rồng! Ngọc Ân xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, khẽ gọi: “Dực Long, Dực Long, người cút ra đây cho ta!”

Trong chớp mắt, nhẫn ngọc lóe lên tia sáng kì dị, và kì dị hơn, nàng vốn gọi một con rồng, cư nhiên lại xuất hiện một con cáo! Long con cáo trắng muốt, trên trán có ấn kí màu đỏ, móng vuốt của chân vẫn còn xót ít long lân.

“Có vẻ thuật biến hình của người rất có vấn đề nhỉ?” Ngọc Ân nhìn Dực Long chăm chăm nói. Công nhận Dực Long chính là bạn thân thiết của nàng, thú sủng cùng sinh ra từ với nàng, nhưng mà cái bản tính muốn chọc người của nàng không thể bỏ xót tên Dực Long đáng yêu này, kể mà phép thuật cao cường vô biên suốt hơn mười ngàn năm vẫn không dùng được thuật biến hình thành thạo. Cái này là do trục trặc a. Hẳn dùng phép gì cũng giỏi, thậm chí còn hơn cả nàng, cơ mà riêng cái thuật này thì không sao làm được. Haiz!

Dực Long nhìn nhìn bộ dáng của mình, thờ dãi: “Ngoài biến thành người như ngài dạy chẳng lẽ ta không biến thành hình khác được sao?” “Haiz! Cái đấy phải hỏi khả năng của người chứ! Như thế này cũng tốt, ta có thể đem người ở ngoài chơi.”

“Thật ha!” Dực Long mắt sáng bùng. “Ngài nói rồi đó nha! A để ta chinh một chút cho hết long lân...”

“Không cần!” Ngọc Ân đưa tay tóm lấy cổ Dực Long, đặt nó lên vai. “Cứ mặc như thế cho nó oách, hiểu chưa?”

“Xi, chủ nhân, ngài cứ làm màu. Hay để ta biến thành con kì lân...” “Chắc, cáo có vuốt rồng nhìn nó mới hăng. Nào, giờ tìm cho ta mảnh giấy này ở đâu?” Ngọc Ân đưa Dực Long ngửi ngửi trên bìa giấy của cuốn bí tịch. Nó nhảy khỏi vai nàng, đi một vòng quanh hang, rồi kết luận một câu: “Không có trong này!”

“Khứu giác rất tốt. Vậy ở đây vô dụng rồi!” Ngọc Ân nhìn nhìn cái hang rộng lớn, đặt Dực Long lên vai, quay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tiểu Hiên Hiên

Chờ đợi vẫn là chờ đợi. Mặt trời lặn về phía Tây. Từng đàn chim nháo nhác gọi bầy tìm chốn ngủ. Cả một vùng rừng thiêng nước độc chuẩn bị chìm vào đêm sương.

Đám người Nam Cung Hiên không hề nản chí, tĩnh lặng ngồi thiền tịnh, song tu. Tiểu Hương ôm Mạc Ly đang ngủ an ổn bên người bạn mới của mình: Bạch hổ hầu đợi; thi thoảng lại giật mình tỉnh giấc ngó đảo dác về cửa hang động.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Ai đã phá phong ấn?” Giọng nói ồm ồm phát ra từ một lão nhân gia khoác một chiếc áo to rách nát, bộ áo nâu sẫm và những nhột, ông quần xắn ngang bắp đùi dính đầy bùn, bàn chân đất cát bám lại cẩu bản trông vô cùng gớm ghiếc. Khuôn mặt lão toàn những nếp nhăn của tuổi già, làn da sần sùi nhìn như da cóc, nhìn qua chẳng biết nổi là lão đang cười hay đang mếu.

Lão gờm gờm nhìn đám người tiểu Hương cùng Mạc Ly, lại khinh thường hừ mũi một cái hướng về phía Nam Cung Hiên.

“Sư phụ, này là do...” Nam Cung Hiên sau một hồi sừng sốt mới trấn tĩnh đáp lại. Sư phụ hắn yêu thích phiêu bạt giang hồ, nên thường du ngoạn khắp nơi, rất lâu mới trở lại một lần. Thực không nghĩ tới lại quay về ngay khi phong ấn bị phá. To chuyện đấy!

“Hiên nhi, đừng nói với ta ngay cả con cũng không ngăn nổi người đó!” Cái gì chứ, đường đường là đồ nhi lão yêu thích nhất, há lại bị hạ đo ván? Phải nói chức Địa Thần của hắn không phải hàng cùi.

“Sư phụ, người này là thần nhân giáng thế?”

“Con chắc chứ?”

“Chắc chắn, thừa sư phụ. Ngọn lửa chính là màu vàng cam. Ngọn lửa của tiên nhân Thần tộc mang sức mạnh Long lực!”

“Hừ, chẳng phải Dục nhi cũng đã luyện tới Long lục lửa vàng cam sao? Chuyện này quá thường, thứ ta muốn chính là biết đó có phải người lão tổ tông cần tìm không.” Lão nhân gia nhú mày lo lắng. Nếu không phải người đó thì gay to, còn nếu phải, thì tốt quá đi. “Dù sao, cứ đợi hần ra đây, ta sẽ cho hần biết hậu quả của việc bắt nạt đồ nhi của ta. Hừ, để ta cho tên nhóc đó một bài học!”

“Sur phụ, đây là...”

“Cái lão già thôi nào mở miệng muốn cho ta một bài học vậy? Nói cho ngươi biết, ngươi còn chưa đủ cơ để lên mặt dạy đời!” Một giọng nói lạnh băng phát ra sau lưng Nam Cung Hiên. Hần thầm kêu không ổn. Aida, tránh không được hai người này đánh lộn mà!

“Nhóc con, ngươi dám hỗn xược với ta sao? Nói cho ngươi biết lão già ta đây sống ít cũng ngót gần ngàn năm tuổi, há lại không được chỉ tay dạy bảo một tên oắt như ngươi?” Lão nhân gia neho mắt nhìn nam tử mặt mày đẹp đẽ trước mặt. Đồ nhi của lão đẹp có tiếng, nhưng tên nhóc này xem chừng còn xinh đẹp hơn đi. Khí chất vương giả không tới chút nào. Nội công huyền công thâm hậu sâu không thấy đáy, thực là một đối thủ đáng gờm.

“Một ngàn năm?” Ngọc Ân che miệng cười nhạt, thầm nghĩ lão già này thật không biết tốt xấu, ta đây mới qua sinh nhật tuổi thứ mười tám ngàn một trăm ba mươi hai tính theo năm nhân giới, há lại để một kẻ hèn kém như vậy chửi rủa lên mặt? Ổn định lại cảm xúc, sắc mặt nàng lạnh dần, sát khí từ từ lan tỏa. Khóe môi dâng lên nụ cười giễu cợt.

“Anh hùng thiên hạ, độ tài độ chí không độ dẻo mấp. Nếu ngươi thích đấu võ mồm ta không rảnh chơi với ngươi đâu lão già!”

“Ngươi!” Lão nhân gia kia tức giận tím tái mặt mày. Sống hơn ngàn năm, ít ra lão đã gặp không ít các loại người, những kẻ xác xược như thế này, tất có biện pháp dạy dỗ.

“Lão già, đừng nóng, kéo chết sớm để lại tiểu Hiên Hiên bơ vơ côi cút, không chừng ta thực sự tới khinh bạc hần cũng không ai giúp hần lau nước miếng khóc nhè.”

Nam Cung Hiên trợn ngược mắt. Cái gì cơ? Nàng ta gọi hần là... Tiểu Hiên Hiên? A! Tức chết hần! Ít ra hần cũng là trăm tuổi có lẻ, sao có thể khóc nhè mè neho chứ! Nàng...nàng ta thực là...không để cho hần chút mặt mũi nào!

Lão nhân gia kia còn tức hơn. Hừ, hần đã dám khinh bạc Hiên nhi của lão từ trong ý nghĩ, tất một ngày (không xa) hần sẽ bắt nạt Hiên nhi của lão ha! Không được, lão phải bảo vệ Hiên nhi ngây thơ của lão khỏi tên sắc lang xác xược này! (Ngọc Ân: Xin lỗi, ta là sắc nữ, not sắc lang)

“Được, anh hùng thiên hạ so tài so chí, vậy ngươi tiếp ta ba chiêu, nếu không đỡ nổi, sẽ phải mặc ta xử trí, thế nào?” Lão nhân gia hất hàm đầy tự tin nói.

“Được thôi, nhưng ta cũng có điều kiện...” Ngọc Ân đưa tay sờ sờ cằm. Thời cơ tới!

“Điều kiện gì cũng được, vì ngươi căn bản chắc chắn sẽ thua!”

“Vậy, nếu ta đỡ được ba chiêu của ngươi, tất nhiên có đi có lại, nếu trong ba chiêu ta có thể khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục thì...” Ngọc Ân đưa tay chỉ thẳng Nam Cung Hiên, giọng nói trở nên sắc lạnh: “Hần phải kí khế ước bán thân trở thành nam sủng của ta!”

Chấn động! Tiểu Hương tròn mắt nhìn chủ nhân. Tiểu thư, người thân là nữ nhân ai lại đi thu nam sủng, làm cái chuyện... ấy chứ!

Thượng Quan Mặc Ly không biết tình từ lúc nào, nhìn sư phụ bằng ánh mắt sùng bái. Sư phụ người thực là bá đạo a! Con yêu người nhất!

Nam Cung Hiên nửa buổi không nói được câu gì, trợn mắt há miệng. Đây là, là nữ nhân? Nữ nhân bạo lực như vậy, đánh chết hần không muốn. Lại còn nam sủng? Ôi, người ngoài biết được, thực hồng hết một đời uy danh của hần!

Lão già già cả mặt to tròn mắt nhỏ, miệng há hốc. Tên này quả là biến thái. So với phu thê tên Hiếu Minh kia coi chừng còn kinh dị hơn đi. Không được! Không được để Hiên nhi của hần thiệt được. Hừ!

“Xuất chiêu đi! Ta sẽ khiến ngươi nếm mùi đau khổ.” Ngọc Ân cười lạnh, dùng bí âm truyền tới tai Thất Dạ đang luyện Ân thân thuật trong bóng tối: “Nhìn cho kĩ tuyệt đỉnh của Dịch thời không, thuật pháp di chuyển tức thời kết hợp ân thân thuật phù hợp tấn công chớp nhoáng.” Thất Dạ vẫn như cũ không hề có động tĩnh. Có thể nói hần thực sự có tư chất, trong thời gian ngắn đã đem ân thân thuật luyện tới mức cao nhất, khiến ngay cả những kẻ đã có linh lực như cái lão già kia còn mơ hồ nhận không ra. Ân thân thuật chính là cần có Hiên thuật khác chế mới có thể nhận thấy, mà duy nhất có Ngọc Ân cùng Dục Long dùng được Hiên thuật, nên tu luyện thuật này, ám sát nắm được chín mươi phần trăm thành công rồi.

Lão già khí thế hùng dũng khinh thường nhìn tiểu tử miệng còn hôi sữa trước mặt. Hôm nay lão quyết dạy dỗ lại tên nhóc này một bận, xem hần về sau còn dám khinh thường người khác được không.

Ngọc Ân cười nhạt. “Nhuông cho người già và trẻ nhỏ.”

Lão già càng ngày càng tức giận, không để ý có là khi dễ văn bối hay không, liền bắt đầu xuất thủ. Linh lực dữ dội phóng ra, nhanh và sắc như dao, lão già rút kiếm, bóng kiếm sáng lên một cái, điều khiển linh lực từ tám hướng về phía Ngọc Ân. Ngược lại khí thế kia, Ngọc Ân chỉ bình lặng duy trì nụ cười nhạt, cho đến khi linh lực như vũ bão lao tới phía nàng, thì đột ngột, thân ảnh nàng biến mất trong hư không. Lão già dừng phất lại, không dám khinh suất tấn công nữa, thầm hô không ổn, tiểu tử này như vậy mà có thứ võ công ảo diệu kì quái như thế thực là nhân tài không thể coi thường a. Kiếm khí cùng linh lực bị thu lại hoàn toàn, trong phút chốc, không gian trở nên vắng lặng đến dị thường, tới mức ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy thật rõ. Lão già cảnh giác nhìn quanh, không hề phát hiện bất cứ nguồn linh lực nào. Thật giống như thể thiếu niên đó thực sự biến mất hoàn toàn trong không khí vậy.

Giống như một bóng ma, một bóng đen không tiếng động xuất hiện sau lưng lão già, xuất ra một nguồn linh lực. Lão già vừa nhận thấy liền quay phắt người tấn công, nhưng kiểm lại chỉ chém vào không khí. Bóng đen hoàn toàn biến mất. Vài lần như thế, lão không kiên nhẫn gầm lên: “Con chuột nhất, chui ra đây cho ta!”

“Thật là, chờ nửa ngày mà người chẳng chém trúng ta phát nào, có lẽ ta cũng nên xuất chiêu nhỉ?” Một giọng nói từ trên một cành cây cao vút gần đó phát ra, chính là Ngọc Ân đang nằm dài trên cành, tay cầm một quả táo ăn ngon lành, lại lấy một quả khác tung về phía Mạc Ly. Linh Miêu không biết xuất hiện từ bao giờ, đã thu nhỏ lại thành tiểu miêu có bộ lông xanh mượt trông thật kì quái, ngồi thu lu trong lòng Ngọc Ân yên ổn ngủ, bộ dạng đáng yêu vô cùng. Cách đó không xa, một con bạch hồ chân mang bộ váy đỏ lấp lánh, móng vuốt sắc nhọn, đang hậm hực nhìn chủ tử của mình. Có lẽ nào... nó sẽ bị thất sủng? Hừ, còn khuya! Chủ nhân là của nó, kẻ khác đừng hòng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đấu Trận Với Đồ Nhi

Lại nói lão già kia mở lớn mắt nhìn thiếu niên trẻ tuổi. Hửn ở đó từ bao giờ? Bóng đen kia là công phu quỷ dị gì? Thật khó hiểu. Ngay cả võ công của sư tổ cũng không khó hiểu bằng a! Thiếu niên im lặng ăn táo một lúc, lại nói một câu, đủ tức chết lão.

“Mạc Ly dùng 3 bộ kiếm pháp ta mới dạy cho con đi thỉnh giáo tiền bối chút ít. Chắc chắn lão sẽ không làm khó con a!”

Lão già tròn mắt. Đấu với trẻ con? Hừ, đường đường là tiền bối sao lại đi khi dễ vãn bối chứ, mà không đấu, coi như... thua ván này, chuyện của Hiên nhi... Thôi được rồi, lão là lão chấp nhận làm người xấu.

“Nhóc, tới đây, trông người khí cốt không tệ, ta sẽ chỉ cho người thấy thế nào là tuyệt đỉnh kiếm pháp. Nếu người chống được hai chiêu, ta phá lệ nhận người làm đồ đệ. Thế nào?” Đây chính là ăn miếng trả miếng a.

“Lão tiền bối, hải nhi là rất kính phục ngài a, nhưng hải nhi đã nhận sư phụ làm sư phụ, không thể vong ân bội nghĩa. Và lại, sư phụ là ân nhân của hải nhi, hải nhi nguyện lấy một...”

“Đã nói thế nào? Bản thân mình còn lo chưa nổi, muốn công thêm ai?” Ngọc Ân lạnh lùng nhìn Mạc Ly giáo huấn. Cậu bé này tư chất thông minh có thừa, nhưng lại quá nhân hậu, lại thật thà. Trong một cuộc chiến, nhân hậu với kẻ thù chính là tự tuyên án tử hình cho mình. Cậu cần học được cách khi nào cần nhu, khi nào cần cương. Tương lai rộng mở, Ngọc Ân quyết sẽ bồi dưỡng nhóc thành nhân tài của nhân tài cho coi. Học trò của siêu cấp thiên tài mà lại!

Mạc Ly ngược nhìn sư phụ đầy áy náy, lại quay về phía lão già, kính cẩn cúi đầu nói:

“Xin được lĩnh giáo!”

Dứt lời, cậu rút thanh đoản kiếm nhỏ dắt bên hông, thi triển kiếm thuật. Kiếm khí không phóng ra mạnh mẽ mà tích tụ lại trên lưỡi kiếm, tạo ra một làn khói xanh mờ ảo. Những làn khói ấy chôn vùi một hồi, lại đem lưỡi liềm tách ra thành hàng trăm mảnh nhỏ, bay bay trong không khí.

“Đào hoa kiếm pháp? Người từ đâu học được nó chứ?” Lão già không hề che giấu nỗi kinh ngạc, lùi về sau một bước. Đây chính là bộ kiếm pháp cổ xưa của sư tổ chép lại, tuy nhiên, lại không thể thi triển một cách thành thạo, mà lão nghiên cứu bao lâu nay vẫn là không tìm ra đáp án. Thế mà cư nhiên tên nhóc kia lại thi triển được, cũng coi như khá thành thực bộ kiếm pháp này. Phải nói, Đào hoa kiếm pháp vốn không được truyền ra ngoài, không có gì lại để cho thầy trò một tên nhóc vô danh lại có thể làm được.

Nhìn những lưỡi kiếm nhỏ như cánh hoa bay bay trong gió, Ngọc Ân khẽ cười, rơi vào phần quá khứ nào đó xa xăm lắm, hai bóng người, một hắc một bạch đan xen múa kiếm trong một vườn anh đào nở rộ. Đào hoa kiếm pháp, muốn tu luyện thành cần phải luyện song kiếm, một nam một nữ mà hòa hợp tâm linh, mới có thể luyện. Còn Mạc Ly? Chính là nàng cho hắn tu luyện theo bản Tân Đào hoa kiếm pháp do nàng nghiên cứu mà thành. Mặc dù uy lực có giảm sút, nhưng so với một cậu nhóc: quá đủ.

Mạc Ly say mê thi triển kiếm thuật, lại điều khiển một cách khéo léo những cánh hoa hướng lão già tấn công. Tuy nhiên, dù sao nhóc con vẫn là nhóc con, không thể so sánh với lão già ngàn tuổi. Lão già đương nhiên dễ dàng đánh tan những cánh hoa đẹp đẽ, nhưng không tấn công, chỉ phẩy phẩy mũi kiếm phá bỏ những thế kiếm đơn giản do Mạc Ly bày ra. Bên cạnh, Nam Cung Hiên đang mắt dán kiên nhẫn. Bắt sư phụ hắn đấu với một đứa trẻ con, quá sỉ nhục!

“Chết tiệt, người thực quá quái!” Hắn gầm lên, trong giây phút lại quên chính mình đang tấn công một nữ nhân, vung kiếm chém tới, cùng sức mạnh của một vị Kim thân, hàng trăm mũi kiếm của Mạc Ly cũng bị điều khiển ngược trở lại tấn công Ngọc Ân. Hàng lông mày thanh tú của Ngọc Ân khẽ nhíu lại, nhịp nhịp tay hai cái, Thất Dạ trong bóng tối đã đem tiểu Hương cùng Mạc Ly lui ra xa. Từ trong ống tay áo của nàng xuất ra một thanh trùy thủ ngắn ngủn, trông thật quá mong manh dễ chống lại lực lượng hùng hậu kia. Ấy vậy mà, khi đường kiếm chém tới, cũng là lúc thanh chùy thủ nóng rực vung lên, cắt đứt mọi thứ, chém sắt như bùn. Đi kèm với đó chính là một tia lửa như mũi tên phóng tới. Lão già ở bên thấy vậy, nhanh tay lẹ mắt chém phăng tia lửa giúp Nam Cung Hiên né đòn, tuy nhiên, khi quay lại, bóng dáng Ngọc Ân đã hòa vào không khí.

Nam Cung Hiền khẽ gầm lên, định dùng khinh công lao tới, mới phát hiện chính mình không thể di chuyển. Hắn quay đầu nhìn sư phụ, ánh mắt hoang mang.

“Sư phụ, chúng ta mắc bẫy rồi!”

Lão giả cũng phát hiện dị thường, nhưng đến khi cẩn thận lại mới thấy đã quá muộn. Họ đã ở trong một trận pháp không biết được dựng lên từ khi nào, khóa cứng vị trí của bọn họ, cùng với đó chính là huyền lực hùng hậu bị hút sạch ra ngoài. Ngọc Ân không biết từ lúc nào đã ở sau lưng hai người kia. Nàng thu hồi chùy thủ đem giấu trong tay áo, lạnh lùng liếc mắt một cái.

“Rốt cuộc, Lãnh Phong... có quan hệ gì với các người?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cung Chủ Thân Thế Bí Ẩn

Trăng thanh gió mát. Tại một sơn ấp nhỏ, trong một viên đình cạnh hồ, Ngọc Ân ngồi thong thả uống trà, bên cạnh, Thất Dạ đã hiện thân từ lúc nào, yên lặng đứng hầu. Hắn mặc một thân hắc y từ đầu tới chân. Trên vai hắn mang một lớp áo choàng lông chim màu tím, che phủ toàn bộ phần lưng, lại bay bay trong gió mang đến một cái đẹp lạ: sắc mùi sát khí mà vẫn trữ tình. Gương mặt Thất Dạ bị che kín chỉ trừ đôi mắt sắc nhọn như chim ưng trong bóng đêm, đầu đội một chiếc mũ rộng vành, được làm từ chất liệu đặc biệt bảo vệ phần yếu nhất trên cơ thể hắn. Đằng sau lưng hắn đeo một thanh bảo kiếm đẹp đẽ, vỏ ngoài chạm khắc tỉ mỉ những đường vân long phượng, thân kiếm rất dài, lại thanh. Đây chính là loại kiếm Ngọc Ân chính tay chế tác cho hắn, được làm theo một trăm phần trăm kiếm của ninja Nhật Bản, mỏng, thanh, mà sắc lạnh, mạnh mẽ. Bên hông đeo một tấm ngọc bội tượng trưng cho vị trí của hắn tại Diễm Tiên Cung, cùng một loại vũ khí mới, chính là một sợi dây dài, một đầu gắn móc bám như xương tay người, một đầu là mũi kiếm cực sắc nhọn, chia thành các khúc có thể tự do co giãn. Hắn đứng như một pho tượng bằng đá, im lìm, lặng lẽ, tới cả một tiếng thở cũng không phát ra, giống như một người vô hình, có thể bất cứ lúc nào tan vào trong không khí.

“Phân chia thế nào rồi?” Giọng nói nhàn nhạt của Ngọc Ân vang lên khe khẽ, theo gió mà truyền ra xa.

“Thưa Cung chủ, các cơ sở của chúng ta cũng đã hình thành trên Hòa quốc theo hệ thống nhất định, chỉ cần người điều hành chính thức hạ lệnh, lập tức sẽ đem lại lợi nhuận khổng lồ cho chúng ta.”

“Rất tốt. Gần hai mươi sát thủ người đem theo thì sao?”

“Hai mươi sát thủ này chẳng phải để bảo vệ cho ngài sao, thưa Cung chủ?”

“Chia ra thành từng nhóm tới các vị trí quan trọng bí mật hành động thu nạp thành viên, huấn luyện thành đội sát thủ chuyên bảo vệ ở tại nơi ấy. Nhớ nói với các trưởng quỹ phải xây dựng hệ thống liên lạc thật tốt, lại phải liên minh với giới cầm quyền, ta không muốn có gì sai sót. Còn nữa, gửi thư cho Thất Nhật đem mười vạn tấn lương thực tới vùng biên giới Hòa quốc và Thủy Băng quốc cứu nạn cho dân. Nhớ kĩ làm việc thật cẩn thận, đừng để bọn quan tham háms lợi đục nước béo cò.”

“Thuộc hạ đã hiểu, thưa Cung chủ.” Thất Dạ kính cẩn khom người. Sau tất cả những gì hắn học được từ người này, trong thâm tâm sâu thẳm của hắn không biết từ bao giờ đã hình thành một loại cảm giác kính phục không nói nên lời, chỉ có thể yên lặng tuyệt đối mà làm theo những mệnh lệnh tối cao.

“Quen với vật ta mới làm cho người chưa?” Ngọc Ân liếc mắt về phía sợi dây đeo bên hông Thất Dạ. Đó là một vũ khí rất khó sử dụng, nhưng một khi đã thành thạo, hắn sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Với thứ vũ khí này, hắn có thể vừa tấn công tầm xa, lại vừa có thể cận chiến. Bám móc xương vững chắc vừa để tấn công vừa giúp di chuyển khi gặp sự cố, các mảnh kiếm co giãn sắc bén dễ dàng lấy mạng người thần không biết quỷ không hay. Lại có, trên tay áo hắn chính là bộ ám khí mới nhất nàng chế tạo trong vòng hai ngày, đem ám khí bắn ra cực nhanh, cực mạnh, cực chuẩn, và số lượng ám khí lại vô biên, thật giống như một khẩu súng bắn tia đã bị giảm thanh và rút ngắn chiều dài và giảm đi về kích thước. Ngoài vũ khí, Ngọc Ân còn dạy Thất Dạ cách giao tiếp với muôn thú để truyền tin, dùng xà chú làm phương tiện liên lạc chủ yếu thay vì các loại bồ câu đưa thư. Như vậy, về cơ bản, đội ngũ sát thủ mà Thất Dạ cầm đầu đã trở thành một lực lượng cực mạnh bảo vệ Diễm Tiên cung.

Thất Dạ thoáng nhìn qua dây móc, lại khẽ gật đầu. Không có lệnh của Ngọc Ân, hắn hoàn toàn là không khí. Bởi thế, khi lão giả tiến lại gần, cũng chỉ thấy thoáng qua như có người chứ không hề phát hiện Thất Dạ đang đứng ngay bên cạnh.

“Ngồi đây hóng gió thanh, quả đúng thực phù hợp với phong cách của tiên nhân.” Lão giả tiến tới. Nam Cung Hiền chưa từng gọi tên thật của lão, nên Ngọc Ân cũng chỉ lấy lễ đáp lại một chút.

“Chẳng phải ngài cũng rất thanh thoi sao, Trang lão sư phụ?” “Với một con người, sống ngần này tuổi là quá đủ cho chuyện đời rồi!”

“Ngài không tò mò về Lãnh huynh sao?” Khi biết những người này chính là đệ tử chân chính của Lãnh Phong, Ngọc Ân có đôi chút an ủi. Vậy là khoảng thời gian huynh ấy biến mất chưa lâu, vẫn có thể tìm lại. Nàng vốn là lười biếng lắm rồi. Tìm suốt mười tám ngàn năm, tình cảm, thực không xác định nó là gì nữa. Nàng chỉ thấy trống vắng trong trái tim, muốn đi tìm mối lương duyên cho mình ở phương trời xa xăm nào đó.

“Tất nhiên, lão sư tổ luôn bí ẩn, hành tung bất ổn. Là đồ đệ, nhưng ta chỉ biết ngài ấy vốn là thần, bị giáng thế chịu thiên kiếp, lại suốt ngày kì vọng về một vị tiên nhân nào đó sẽ tới...”

“Tiên nhân?” Nghe tới đây, sắc mặt Ngọc Ân trở nên xám xịt. Huynh... là đợi muội tới? Vậy còn nữ nhân kia...

“Phải, lão sư tổ trước khi biến mất hoàn toàn chỉ lưu lại đúng một chút ít về người đó. Ngài là tiên nhân, có hay không biết vị tiên nhân đó?” Trang lão sư phụ nhìn Ngọc Ân đầy vẻ chờ mong. Lão sư tổ như một bí ẩn không thể giải đáp, duy nhất về vị tiên kia là còn rõ ràng.

“Chút ít? Đó là gì?”

“Vài dòng ghi chép ngắn ngủi...”

“Mau đưa ra!” Ngọc Ân nghe như tim mình đang nảy lên. Chết tiệt, muội tới muộn quá, xin lỗi huynh!

Trang lão sư phụ đưa ra một mảnh trúc, trên đó lưu lại vài dòng chữ...

“Trong điệu vũ của lửa, nàng đẹp dễ tuyệt thế hơn cả những vị tiên nhân đẹp nhất, đôi mắt nàng sáng trong không nhiễm chút bụi trần, phản chiếu hình bóng vạn vật theo cách riêng của nàng. Thật khiến người ta phải đau lòng khi nhuộm lên đôi mắt ấy bất cứ tạp bân nào! Nàng hòa trong điệu múa, bóng dáng lấp ló sau làn hoa anh đào bay nhẹ nhẹ. Xung quanh, lửa đùa giỡn theo từng bước chân nàng. Một màu lửa đỏ tinh thuần, màu lửa bầm sinh mà không cần dùng bất kì sức mạnh nào để có. Màu lửa mà bất cứ kẻ nào cũng khao khát, màu lửa đỏ duy nhất Thần tộc, cũng là màu sắc bí mật mà nàng che giấu, cho dù phải chịu bất kì đau khổ, nhục nhã nào. Than ôi, tinh linh bé nhỏ, ta thực là một kẻ vô dụng khi không bảo vệ nàng mà lại lưu lạc tới nơi này. Thật xin lỗi, muội muội của ta!”

Muội muội... muội muội... Tiếng gọi ấy như vang mãi bên tai Ngọc Ân. Nàng bần thần một lúc lâu. Suốt thời gian qua, kiếm tìm huynh chỉ để nói lên tình cảm của muội. Thực không nghĩ tới dù thế nào đi chăng nữa, huynh vẫn chỉ coi muội là muội muội bé nhỏ. Nhưng Phong ca à, đã không còn Ân nhi huynh thích xoa đầu và chở che như với một người em gái nữa. Ân nhi của huynh, giờ là ác ma của Thần tộc, Hỏa Sát_Xích Diễm Đông Phương Thần đế.

Trang lão sư phụ nhìn Ngọc Ân ngẩn người hồi lâu, lại thở dài nào nê, định tiến tới hỏi chuyện, lại bị nàng ném trả tấm thẻ trúc.

“Biết!” Chỉ một từ thôi cũng đủ để Trang lão sư phụ vui vẻ không ngừng. Như vậy hẳn là có thể thực hiện di nguyện của lão sư tổ chăng?

“Vây, đó là...”

Ngọc Ân im lặng một hồi lâu, ánh mắt nàng trượt theo nhưng cơn gió về vùng trời xa xôi nào đó. Một lúc sau, nàng mới khẽ lên tiếng... “Là ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hỏa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiêu Dương Thành

Rốt cuộc cũng đến nơi. Hòa quốc, đất nước của lửa, xinh đẹp, rực rỡ như ánh mặt trời, đầy sức sống và tràn ngập linh khí. Tiêu Dương thành, một thành lớn nằm phía Tây của kinh thành chính với sự phát triển phồn hoa đã thu hút không ít những nhân sĩ kì tài tới đây sinh sống. Những tòa nhà, trang viện lớn, các lầu đài, thanh lâu, nhà trọ cao tới năm tầng, đồ sộ, đẹp đẽ. Từng dòng người dạo phố đi san sát nhau, nhưng quán ăn ven đường, những quầy hàng rong với đủ thứ đồ thủ công tỉ mỉ. Ngọc Ân cùng Mạc Ly, Liễu Hương, thêm cả thầy trò Trang lão sư phụ xuất núi dạo chơi thong thả hòa mình giữa dòng người đông đúc. Đây là lần đầu tiên Ngọc Ân dạo phố thời cổ. Nói là thời điểm này cách niên đại thực của thần tộc không là bao, nhưng suốt khoảng thời gian trước, nàng chủ yếu là tới tương lai, nơi đô thị phồn hoa với những tòa nhà chọc trời, cao ốc xa hoa, hệ thống giao thông cả trên mặt đất và trên không trung nhằng nhịt, phức tạp. Khác với sự đơn giản mà mang một vẻ đẹp thanh nhã của thời cổ đại này. “Sư phụ, con muốn ăn kẹo hồ lô!” Giọng nói ngọt ngào đầy dễ thương của Mạc Ly cất lên. Cậu kéo kéo tay áo Ngọc Ân, ánh mắt đầy vẻ thèm muốn.

Ngọc Ân mỉm cười hiền từ, dắt tay cậu tới trước một thanh niên trẻ bán kẹo hồ lô.

“Cho ta hai xiên kẹo.” Ngọc Ân trầm giọng đầy từ tính. Người thanh niên cười đầy nịnh nọt, đưa ra hai xiên kẹo hồ lô đỏ trông thật ngon mắt. Móc từ trong túi một lạng bạc trắng, Ngọc Ân rộng rãi đưa cả cho người thanh niên, rồi xoay bước. Lấy tiền thừa không phải phong cách của nàng. Thực ra trước kia, chỉ cần nàng muốn là sẽ có. Có ân thân thuật, tội chi không sử dụng?

Đưa cho Mạc Ly một xiên, chính nàng cũng cầm một xiên thần nhiên ăn. Ở hiện đại không có món này a! Liễu Hương nhìn chủ nhân nhà mình, ăn kẹo hồ lô thần nhiên như ở chỗ không người, liền bước lên khéo léo định nhắc nhở, thì Nam Cung Hiền đã thong thả thả từng chữ một.

“Bộ dạng nàng như thế, chỉ sợ cả nam nhân lẫn nữ nhân đều phải siêu lòng.” Không biết từ lúc nào, thân ảnh xinh đẹp tinh tế kia đã lưu lại trong trí não hắn, khiến chính hắn cũng trầm luân, không thoát ra được.

Ngọc Ân hơi ngẩn người, lại nhún vai, cầm tay Mạc Ly tiếp tục dạo phố. Quả nhiên, bộ dạng một nữ nam tuyệt hảo cùng một đứa trẻ đáng yêu như vậy,

đã khiến không ít ánh mắt vương vấn nhìn theo. Những vị tiểu thư má áo cánh hồng xinh đẹp che mặt e thẹn nhìn theo đầy si mê. Nam nhân cũng ngoái lại chiêm ngưỡng, có ghen tị, có ngưỡng mộ. Hiển nhiên, hai thầy trò nhà này cùng một mĩ nam không kém là Nam Cung Hiên đi kèm, đã khiến phó phưởng Tiêu Dương thành nổi sóng. Thân nhiên bỏ qua ánh mắt mọi người, Ngọc Ân dắt tay Mạc Ly, vui vẻ cười đùa, lại vô cùng cưng chiều bé, thích gì mua nấy, trò hay gì cũng ghé qua. Đang rất vui vẻ, đột nhiên, có một bóng đen nhào về phía Ngọc Ân. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là túm lấy Mạc Ly né sang một bên, đồng thời bảo vệ xiên kéo hồ lô còn ăn dang dở, mặc cho cái bóng đen kia lướt qua, ngã bổ nhào xuống đất. Hóa ra đó là vị tiểu thư nào đó hậu đậu đâm phải gấu váy mà ngã ra. Nam Cung Hiên thấy vậy, nhanh chóng tiến tới đỡ vị tiểu thư kia. Kề ra nàng ta cũng có thể gọi là xinh đẹp, cơ thể mềm nhũn uốn a uốn éo dựa sát người Nam Cung Hiên, ánh mắt lúng liếng đưa tình, nhưng mùi vị phấn son quá nặng, tự nhiên khiến người ta sinh ra ác cảm. Ngọc Ân nhìn cảnh nàng ta làm nũng trong lòng Nam Cung Hiên, khẽ nhủ mày. Dù gì hắn ta cũng kí khế ước bán thân cho nàng, đương nhiên là người của nàng, lại ôm ấp cái vật eo là hôi thối kia, quả rất khó chịu. Như cảm nhận được ánh mắt rực lửa của Ngọc Ân, Nam Cung Hiên đẩy cô gái kia ra, nhưng cô ta đột ngột ngã nhào. Thì ra, chân cô ta bị trẹo, không thể đi được nữa. Vị tiểu thư này nằm trong vòng tay Nam Cung Hiên, lại khẽ liếc mắt nhìn Ngọc Ân. Nàng ta chính là người đẹp nổi tiếng của Hồ thanh lâu, mĩ nhân Thanh Kiều, luận về sắc đẹp, không ai bằng nàng. Nàng tự tin có thể đem cả hai mĩ nam này thu về dưới gối, họ sẽ phải quý gục vì say mê nàng!

“Aida, chân ta bị trẹo mất rồi, đau quá!” Giọng nói mềm mại trong trẻo của Thanh Kiều cất lên, cơ thể co rúm lại giống như rất đau đớn. Mĩ nam này thật đẹp, cơ thể lại còn mang mùi thảo mộc thanh khiết nữa. Thật hấp dẫn!

Nam Cung Hiên chưa từng đối mặt với những việc như thế này, tay chân đầy luống cuống không biết phải làm sao. Trang lão sư phụ thì lại chỉ đứng cạnh vuốt râu cười cười. Ánh mắt Ngọc Ân từng hồi trở nên lạnh nhạt như thường ngày, thân nhiên xem kịch vui.

“Ta,...để ta đưa tiểu thư tới chỗ đại phu!” Sau một lúc, rốt cuộc Nam Cung Hiên mới hoàn hồn, luống cuống nói.

“Không cần, công tử, người đưa ta trở về nhà thôi cũng được!” Thanh Kiều e thẹn nói.

“Nhà tiểu thư ở đâu?”

“Chính là...chính là Hồ thanh viện kia a!” Thanh Kiều ngại ngùng một chút. Thực ra, được vào Hồ thanh lâu chính là một vinh dự. Hồ thanh lâu hiện chính là nơi tập nập sầm uất nhất, mà tất cả mọi người đều muốn lui tới. Ở đó có đủ mọi thú vui. Trà sáng, dạo hồ, ca kĩ, mĩ nữ, tú nữ bán thân, bán nghệ, thường cờ viên, bình thi điểm, tàng bảo các,...với những nơi dành cho cả nam lẫn nữ vui chơi, hò hẹn. Nổi tiếng nhất Hồ thanh viện chính là Nguyệt lâu, cao tới hai mươi tầng, với mười chín tầng chuyên dành cho những khách nhân giàu sang tới ăn chơi vui thú. Riêng tầng thứ hai mươi, theo quy định của Hồ thanh viện, chính là nơi ở của vị chủ nhân huyền bí cả năm không thấy xuất hiện. Nơi đó luôn chìm trong bóng đêm, lại được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Nghe nói chưa một ai lên được tầng hai mươi. Luôn có một kết giới vô hình chặn bất cứ kẻ nào có ý định xâm nhập và đánh bật lại những đòn nhằm mục đích phá kết giới. Thanh Kiều nàng là nữ nhân chỉ phục vụ cho Nguyệt lâu, là một trong mười nữ nhân xinh đẹp nhất ở đó, được nàng hầu hạ, chưa kể giá cả mắc trên trời, chính là một loại sung sướng của vinh dự.

Nam Cung Hiên nghiêng đầu nhìn nơi ồn ào phía xa. Hắn ít dây dưa với nữ nhân, làm sao biết hết các thủ đoạn câu dẫn chữ. Ngần ngừ một chút, hắn nhìn về phía Ngọc Ân.

“Ta đưa nàng ấy về, mọi người cứ đi tiếp đi!”

Như một quy luật, mọi người đồng loạt hướng Ngọc Ân đang ăn kẹo ngon lành mà chờ đợi. Ăn xong viên cuối cùng, Ngọc Ân mới từ từ lên tiếng, giọng nói trầm ấm hút chết lòng người.

“Đi, tất cả tới đó. Đêm nay nghỉ lại ở Nguyệt lâu!” Sau đó, nàng nắm tay Mạc Ly quay bước. Thanh Kiều tim như nhảy lên. Là ở trong Nguyệt lâu đó nha!

“Ta cũng là người ở trong Nguyệt lâu. Muốn vào Nguyệt lâu rất khó khăn đấy, nhưng công tử yên tâm, ta nhất định sẽ nói lại với chủ quán cho mọi người vào!” Nàng là vật báu của Nguyệt lâu, được bao kẻ chiều chuộng yêu thương. Chủ quán ư? Thực ra, chỉ cần nàng muốn là được.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cung Chủ Xuất Hiện.

Hồ thanh viện, quả là một nơi đáng đề đến! Mọi thứ, từ những chậu cây cảnh nở hoa tuyệt đẹp, đến những hồ phun nước với những tia nước phóng lên đan xen nhau trên không trung. Từng hàng hoa dọc lối đi lát đá thạch anh tím huyền ảo, cột đá trắng nổi bật với những hoa văn chạm khắc tỉ mỉ đến từng chút một. Lụa thắt sắc tung bay dọc đại sảnh. Từng tốp người trò chuyện trong những mái đình ven hồ thơ mộng, các tú nữ uốn mình mềm mại như dải lụa đào trong làn gió âm nhạc trong vắt. Nhiều nhất vẫn là nam nhân. Tới để hoan lạc, cũng có người tới để tham gia vào những thú chơi tao nhã như đánh cờ, phú thơ, đàn họa,...Hay kịch liệt nhất chính là tới Tàng bảo các đấu giá bảo vật. Nam Cung Hiên đỡ Thanh Kiều tới tận cửa Nguyệt lâu. Thực là một công trình kiến trúc đồ sộ, nóc vòm mây, đẹp đến mức có thể tranh tình xảo với cả thần tạo hóa. Từ bên trong Nguyệt lâu bước ra một thanh niên tuấn tú, y phục trắng bay bay trong gió. Thanh Kiều vừa nhìn thấy hắn, liền cúi đầu hành lễ.

“Tham kiến Mộ Trường sự!”

Nam nhân nhìn lướt qua đám người Ngọc Ân, liền khẽ gật đầu. Hắn làm trưởng sự ở đây gần một năm, sống qua hai mươi mấy năm trời, cũng chưa thấy qua ai có khí thế bá vương mãnh liệt như vị công tử thoát nhìn có vẻ rất nhỏ con kia.

“Khách nhân đã tới Hồ thanh viện, tất nhiên sẽ được tiếp đón nồng nhiệt. Tuy nhiên, điều kiện ra vào Nguyệt lâu hơi khác, cần là hội viên mới có thể vào được. Hồ thanh viện chúng tôi tuân thủ đúng quy tắc, ai cũng như ai, mong quý khách tuân thủ.”

“Aida, trưởng sự, những người này là cứu ta a!” Thanh Kiều khẽ kêu. Chết tiệt, gặp chủ quản còn được, sao hôm nay là gặp đúng trưởng sự khó tính này chứ. Trưởng sự cai quản toàn bộ Hồ thanh viện, lâu lâu mới tới một lần, sao tự dưng hôm nay lại tới phá chuyện tốt của nàng chứ!

Tô Ngọc Ân đứng làm nền suốt từ nãy tới giờ, ánh mắt sắc bén đảo quanh. Rất tốt. Hệ thống sát thủ bảo vệ nơi này được bày trí rất hợp lý, có thể có mặt trong mọi tình huống bất trắc. Mặc dù Ân thân thuật được nàng truyền dạy, nhưng duy nhất Thất Dạ vẫn đang đứng im lìm bên cạnh nàng đây là được luyện tập bài bản. Bất kì sát thủ nào phục vụ Diễm Tiên cung đều được tuyển chọn kĩ lưỡng, đạt trình độ nhất định. Ân thân thuật bọn họ được học khác hẳn so với thứ Thất Dạ học. Đó chỉ là phép giúp họ biến mất hơi thở, hoạt động linh hoạt trong bóng đêm mà không bị phát hiện. Nếu kẻ nào cũng thoát ần thoát hiện thì sao Thất Dạ lên làm đệ nhất sát thủ được chứ! Ngọc Ân nhìn chăm chăm vào miếng ngọc bội bên hông Mộ Trường sự. Đó là một tấm ngọc bán nguyệt, khắc chạm tỉ mỉ đến từng chút một. Ngọc Ân không thích quá cầu kì. Vì thế, càng lên cao, ngọc ước tượng trưng cho thân phận càng đơn giản. Cấp Nghi trượng, đó là một miếng ngọc hình tròn màu trắng, khắc chìm hoa văn cánh phượng hoàng. Miếng của nàng ư? Đơn giản hơn thế, đó cơ bản là một vật hình tròn hai màu trắng đỏ.

“Diễm Tiên cung!” Ngọc Ân nhàn nhạt mở miệng, ngay lập tức, không khí rơi vào tĩnh lặng.

“Không ngờ khách quan cũng biết tới ngọc ước của Diễm Tiên cung.” Mộ trường sự mỉm cười. Người này, rốt cuộc là thù hay bạn?

“Đi chuẩn bị đi. Tầng trên cùng!” Ngọc Ân rút từ trong tay áo một miếng ngọc hình tròn màu trắng. Haiz, Thất Dạ à, mượn đồ của người chút nha. Trong khi đó Thất Dạ đáng thương đang nhìn nhìn bên hông mình. Lấy từ khi nào vậy? Mất từ bao giờ vậy? Trời ơi, chủ nhân nguy hiểm quá!

Mộ trường sự nhìn miếng ngọc bội, lập tức hơi tái mặt. Ngọc bội của một Nghi trượng a, chức vụ mà hắn thực đang rất cố gắng để đạt tới! Ngay lập tức, hắn gọi người phân phó, đem hẳn bốn phòng hảo hạng ra tiếp đãi. Thấy ngọc Nghi trượng, có dám đối xử tệ hại?

Tầng mười chín. Xa hoa và đẹp đẽ, phòng ốc nguy nga tráng lệ. Từ cửa sổ, khung cảnh Tiêu Dương thành bao cả vào trong tầm mắt, phồn hoa, tráng lệ. Ngọc Ân lơ đãng đi theo Mộ trường sự, thầm nghĩ tới việc lắp đặt một hệ thống ‘thang máy’ hiện đại. Chứ đi thế này, mỗi chân chết lên được. Thanh Kiều đã được sơ cứu, giờ chỉ cần đưa về phòng nghỉ ngơi. Thế là nàng ta lập tức nũng nịu. Và một kẻ gà gô như Nam Cung Hiến lại ngoan ngoãn bế nàng ta lên tận tầng mười chín. Vừa vượt qua mấy cái cầu thang dài lê thê, đột ngột nhảy ra một con khi đột. Thực ra hắn cũng là người, nhưng mùi rượu, mùi thối nát thì y như trên người của một con súc vật.

“A! Kiều nhi, nàng bị làm sao không? Người, người là ai mà dám đụng tới Kiều nhi, hả? Tới đây, bốn vương sẽ cho người biết tay!” Nam Cung Hiến nhủ thầm. Bốn vương?

“Thần Dương, dừng...” Thanh Kiều yếu ớt kêu lên, lại không ngăn được Nam Cung Dương đang tung một nắm đấm về phía Nam Cung Hiến. Khác với vẻ khàn trương của mọi người, Nam Cung Hiến nhún vai nhẹ một cái, tên Thần Dương thật nhào ọc cả kia bay vụt ra ngoài cửa sổ. Tất nhiên, việc còn lại là của đám sát thủ hộ vệ để không xảy ra án mạng. Ngó qua phòng hảo hạng. Thực tốt. Tuy nhiên, Ngọc Ân vẫn đứng bản thân trước lối đi lên tầng hai mươi.

“Đó là tầng dành riêng cho Cung chủ!” Mộ trường sự giải thích. Ngay lúc ấy, có tiếng cười ngạo nghễ phát ra.

“Lại có thêm kẻ ngu ngốc muốn thử sức để lên tầng hai mươi sao?” Thêm một kẻ mang đặc khí chất của một con dê già lẳng nhăng đa tình. Vô công huyền giai mới ở Huyền tôn đình, vậy mà dám ngạo mạn.

“Ngu ngốc? Nếu ta có thể lên bên trên thì sao?” Ngọc Ân mắt không dời đi nhìn thẳng vào màn kết giới, trực tiếp cùng người đàn ông kia ngã giá.

“Nếu người có thể? Một trăm vạn lượng hoàng kim, thế nào?” “Tiền trước, ta mới có thể tin.”

“Hừ, nếu chuyển tới mà người không lên được chẳng phải mất công sao? Nếu người không thể, người phải làm theo mệnh lệnh của ta!” Nam nhân đảo hoa kia nhếch mép cười gian xảo. Kết giới kia, chưa ai có thể phá!

“Yên tâm, đây là Thất vương gia, ngài có thể tin tưởng.” Mộ trường sự giải tỏa nỗi nghi ngờ trong lòng Ngọc Ân, lại lo lắng nhìn nàng. “Ngài cũng biết kết giới này chỉ dùng ngọc Cung chủ mới phá được.”

“Phải! Tiền đặt cọc, nhớ chuyển tới, thu vào ngân sách xây dựng Hồ thanh viện.”

Dứt lời, Ngọc Ân vươn tay ra phía trước. Và tất cả mọi người trong tầng mười chín đều chờ đợi một tiếng thét thảm thiết...

Song, lại chẳng có gì xảy ra. Khi tất cả mọi người định thần lại, kết giới đã bị phá. Còn vị công tử đẹp hơn cả tiên nhân kia đang điềm nhiên bước lên nơi không ai tới suốt gần một năm.

Mộ trường sự kinh ngạc. Hắn lập tức quỳ gặp người trên đất, cùng tất cả thành viên của Diễm Tiên cung, cũng như Hồ thanh viện trong Nguyệt lâu, cung kính hô to:

“Tham kiến Cung chủ!”

Chương 17: Mĩ Nữ Tuyệt Sắc

“Cung chủ thật anh tuấn!” Một kiều nữ nhỏ giọng thầm thì. Nàng ta là Dung Ân, thuộc thập đại mĩ nhân Nguyệt lâu, cùng Dung Hoa được Mộ trưởng sự phái tới phục vụ cho vị Cung chủ thần bí kia. Dung Hoa mang một vẻ đẹp quyến rũ động lòng người, khác với Dung Ân, ngây thơ thánh thiện. Được phái tới để phục vụ Cung chủ, đó chính là vinh dự cả đời của các nàng, mà Cung chủ anh tuấn như thế, tiêu sái như thế...

Nghe Dung Ân nói vậy, Dung Hoa chỉ cười cười, huyếch nhẹ tay ý bảo Dung Ân giữ mồm giữ miệng. Biết bao kẻ tham lam, muốn được như họ. Dung Hoa nhìn Dung Ân, ánh mắt khẽ lóe, ẩn giấu sự khinh thường. Sao lại để con nhóc này phục vụ Cung chủ chứ! Kỹ thuật câu dẫn nam nhân của nàng ta quá non nớt, lỡ để Cung chủ phát ý thì hậu quả khôn lường.

Đến trước chính phòng tầng hai mươi, cũng là nơi ở của Cung chủ- Ngọc Ân, hai người dừng lại, kính cẩn cúi mình.

“Cung chủ, tiểu nữ Dung Ân Dung Hoa tới hầu hạ ngài!”

Trong phòng không có tiếng đáp lại. Một lúc lâu, Liễu Hương bước ra, lại nhanh chóng khép cửa lại.

“Chủ nhân đang tắm, các người lui xuống đem đồ ăn lên đi.”

Dung Ân Dung Hoa nhìn nhau. Nữ nhân này... có lẽ nào lại là người của Cung chủ? Sao Cung chủ lại thích một kẻ xấu xí như vậy chứ? Mặc dù khó chịu, nhưng họ vẫn cố nhịn xuống, cúi đầu nhẹ một cái: “Vâng!”

Bên trong phòng, Ngọc Ân nằm an tĩnh trong bồn nước nóng ấm áp. Hàng mi thanh khẽ nhắm hờ, đôi tay trắng muốt gác nhẹ lên thành bồn. Một lúc lâu, nàng mở mắt. Đôi mắt ấy đen láy trong sáng như chứa hàng vạn ánh sao đêm vậy. Ngọc Ân dờn bồn, lau mình, mặc một thanh y mỏng màu đen, làm nổi bật làn da tuyết trắng của nàng. Liễu Hương phân phó người dọn dẹp phòng ốc, để người hầu bưng đồ ăn lên. Dung Ân, Dung Hoa cũng vào trong. Vừa nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Cung chủ, họ đã hít thở không thông. Đẹp quá! So với các nàng từng tự hào là Thập đại mĩ nhân mà còn thấy thua xa. Nếu như Cung chủ mà là nữ nhân... Thực không biết thiên hạ này sẽ nghiêng ngả ra sao nữa!

Dung Hoa yêu mị mỉm cười. Nam nhân như vậy mới là cực phẩm của cực phẩm nam nhân. Không biết mùi vị sẽ ra sao nhỉ? Ha ha, nàng phải kìm chế sự hồi hộp thôi. Những thứ nàng chuẩn bị... chắc chắn sẽ có tác dụng!

“Mặc Ly ăn chưa?” Phớt lờ những ánh mắt si mê kia, Ngọc Ân ngồi cạnh cửa sổ. Mái tóc dài búi cao, che lấp toàn bộ vẻ đẹp yêu mị của một nữ nhân tuyệt sắc. Nàng vốn không có ý định để lộ thân phận nữ nhân của mình. “Mặc Ly còn đang dạo chơi ở hoa viên thừa chủ nhân!” Liễu Hương nhẹ nhàng đáp lại, mắt liếc nhẹ về phía hai tiểu mĩ nhân kia. Đứng trước chủ nhân, bất kì vẻ đẹp nào cũng đều lui bại.

“Ukm... đến giờ ăn rồi!” Dứt lời, Ngọc Ân buông mình xuống dưới. Cơ thể theo trọng lực mà rơi xuống một cách nhanh chóng, lại nhẹ nhàng đáp đất, không một tiếng động hay một hạt bụi nào bay lên. Dung Hoa, Dung Ân thấy cảnh đó, vừa thán phục trong lòng. Đây là tầng hai mươi a, cao như vậy, là các nàng ngã xuống, chỉ e...

Ngọc Ân hướng hoa viên đi tới. Mặc Ly, Dục Long, Linh Miêu ở cùng một chỗ, chơi đùa vui vẻ. Thực là trẻ con! Tuổi thơ là như vậy, người ta đẹp nhất cũng chính là tuổi thơ, vô ưu vô lo, ngây thơ trong trắng tâm hồn không nhuốm bụi trần. Mà nàng thì, không có tuổi thơ. Đông phương Thần đế đời trước nhất được nàng khi nàng mới chỉ là một con nhóc với hình hài của đứa trẻ năm tuổi. Năm tuổi ở Thần giới, ứng với năm trăm năm sinh trưởng. Suốt năm trăm năm, một đứa trẻ sơ sinh, được dã thú nuôi sống, phải tồn tại giữa tự nhiên khắc nghiệt của một trong những cấm địa Thần tộc. Một con nhóc, và một tiểu hỏa long.

Ngọc Ân nhìn Mặc Ly chìm vào suy tư một lúc lâu, mới tiến tới đem nhóc con nhấc bổng.

“Không đói sao?”

“A, Sư phụ! Sư phụ tới chơi cùng chúng con đi, vui lắm đó!” Mặc Ly giơ ra trước mắt Ngọc Ân một bông hoa hải đường mới nở vô cùng đẹp đẽ. “Bông hoa này thật đẹp nha, sư phụ xem, nó đẹp giống như sư phụ vậy!”

“Ừ, rất đẹp!” Ngọc Ân mỉm cười, nhận lấy bông hải đường. Trẻ thơ là sinh vật duy nhất nàng không mang tính đề phòng, bởi bọn chúng không đủ sức để gây hại cho nàng. “Nào, về phòng đi ăn cơm. Con mà không chịu ăn cơm, ta phạt đấy!”

“A, sư phụ, leo lên đó mệt chết đi.” Mặc Ly ngây ngô nói, bàn tay nhỏ bị Ngọc Ân kéo lấy túm vào bên trong Nguyệt lâu. Trời sẩm tối, cũng vì thế khách khứa nơi đây vô cùng tấp nập. Hơn nữa, ai ai cũng muốn gặp mặt vị Cung chủ bí ẩn vừa xuất hiện của Hồ thanh viện.

“Ta có bắt con đi sao?” Vào bên trong, đứng giữa căn phòng rộng lớn, ngửa mặt nhìn lên chính là hệ thống cầu thang xoáy vô cùng đẹp mắt. Một khách nhân thấy nàng, vừa định lại uớng hỏi thử, liền đứng hình tại chỗ: Ngọc Ân ôm lấy Mặc Ly, nhảy vút lên, lấy lan can cầu thang làm điểm tựa, chỉ lấy đà hai

cái đã tới tầng hai mươi cao ngất. Công phu thật đẹp, cũng thật cao siêu.

Mạc Ly tròn tròn mắt. bao giờ cậu mới được như sư phụ nhỉ??? Cậu phải thật cố gắng mới được. Đàng xa, Liễu Hương nhìn thấy họ trở lại, cười vui vẻ.

“Chủ nhân, thức ăn đã dọn xong, người mau ăn!”

“Ăn gì nào, Mạc Ly?” Ngọc Ân cúi đầu hỏi Mạc Ly ngồi bên cạnh. Cậu nhóc nhìn mâm cơm đầy của ngon vật lạ, rồi chỉ vào con gà nướng.

“Con muốn ăn gà nướng!” Ngọc Ân gật đầu, đưa tay xé gà cho nhóc, cũng chính mình ăn vài miếng. Thịt gà nướng a. Thần tộc không cho sát sinh, nhưng lại cho lách luật. Thật nực cười. Với những kẻ luyện võ tu vi cao ngất ngưỡng như nàng, ăn hay không ăn như nhau cả. Nhưng mà, ăn đồ chay trên Thần giới nhiều năm cũng quen, nên nàng ăn không vô quá nhiều thịt như vậy. Mạc Ly sau một ngày đi đường mệt mỏi, đã đói ngấu. Cậu ăn một cách ngon lành, hết món nọ tới món kia.

“AAA, sư phụ con no rồi, có thể đi chơi được không?” Mạc Ly mút mười đầu ngón tay còn dính mỡ. Vừa nãy, cậu thấy ở tầng dưới rất náo nhiệt a!

“Được!” Ngọc Ân xoa đầu cậu, quay về phía Liễu Hương: “Chăm sóc cho Mạc Ly!”

Liễu Hương đỡ lấy tiểu đệ của mình, trêu mếu cười, rồi dắt tay cậu ra ngoài.

Căn phòng chợt trở nên lặng ngắt. Dung Ân Dung Hoa nháy mắt nhìn nhau, mỉm cười. Thời cơ đến!

“Cung chủ, không có ai hầu rượu ngài, hay là để tiểu nữ tiếp ngài một chén.” Dung Hoa bước lên, ánh mắt lúng liếng, phong tình bắn ra tứ phía.

Hờ hững liếc mắt một cái, Ngọc Ân khẽ gật đầu. Đùa, các người cứ làm như ta bị đồng tính không bằng, hừ.

Dung Hoa nhận được sự đồng ý của Cung Chủ, nhanh chóng tiến lên rót rượu. Dung Ân cũng tới, đem gấp vào bát Ngọc Ân một miếng cá chiên giòn tan, nịnh nọt:

“Cung chủ, ngài nếm thử món này đi, rất ngon nha!”

Vẫn chỉ là sự hồ hững. Ngọc Ân đưa tay nhận lấy chén rượu Dung Ân đưa tới, uống cạn, cũng ăn miếng cá chiên kia. Lạ nhỉ, thời này cũng có bột chiên xù à?

Người rót kẻ đưa, thoáng chốc đã vui nửa bình rượu. Từ lượng Ngọc Ân không tồi, hay nói cách khác, dùng sức mạnh để cản trở tác dụng của men là chuyện quá thường. Rượu nhân giới chẳng là gì so với Thần tộc cả. Rượu trên đó, nhất là rượu trong mấy tiệc thượng hạng, toàn là rượu trăm ngàn năm có lẽ, mùi vị uống vào, từ lượng không vững, chỉ cần hai chén là say mềm, ba chén là bất tỉnh nhân sự, mà năm chén thì năm tới nửa tháng là ít. Cực kì kinh khủng.

Uống thêm vài chén, đột nhiên, có một nguồn lửa nóng từ đâu đó phát ra bên trong cơ thể nàng. Đầu tiên, nàng phớt lờ nó. Tuy nhiên, càng ngày, cơ thể nàng càng nóng, hơi thở trở nên nặng nề. Đầu óc nàng cũng bỗng trở nên đau nhói, một lớp sương mù như lan ra, khiến Ngọc Ân không thể nhìn rõ bất kì thứ gì cả. Ngọc Ân thấy không ổn, lao đảo đứng dậy. Dung Hoa thấy thuốc có vẻ tác dụng, liền sấn tới, áp sát cơ thể vào người Ngọc Ân.

“Cung chủ, ngài say rồi, hay là để tiểu nữ hầu hạ ngài nha!”

Rất tiếc, đầu óc Ngọc Ân lúc này đã loạn một mảnh, chẳng còn nghe rõ thứ gì nữa. Nàng kinh hoàng. Nếu tình hình này không được khống chế, nàng sẽ không thể điều khiển được sức mạnh của mình. Một khi để nguồn linh lực của nàng bộc phát, chỉ sợ toàn Hồ thanh viện này sẽ chết sạch không còn một mống bóng linh áp quá cao mất. Rốt cuộc, có chuyện gì với nàng vậy?

Ở dưới tầng, Dực Long đang chơi đùa với Linh Miêu, bỗng thấy ngộp thở. Hắn có liên kết linh hồn cực mạnh với Ngọc Ân. Hắn cảm thấy rõ, từng luồng không khí đang bị chấn động. Những lớp sóng huyền lực ngày càng dao động mạnh mẽ, dần dần tới mức muốn lung lay tất cả mọi vật. Mọi người có vẻ cũng nhận ra khác thường, đều ngược nhìn lên tầng hai mươi. Chuyện gì vậy?

Ngọc Ân thô lỗ đẩy mạnh Dung Ân ra khỏi cơ thể. Chết tiệt, linh lực của nàng đang muốn phóng thích. Chúng đang gào thét đòi nhảy ra khỏi cơ thể nàng. Ngọc Ân lao đảo chạy ra ngoài. Tà áo đen xộc xệch trĩ xuống nửa bên vai trắng ngần, áo lót bên trong lại có màu trắng, cuốn lấy thân hình đang từ từ biến đổi của Ngọc Ân, tạo thành một vẻ đẹp tuyệt mỹ. Ngọc Ân thở hỗn hển, tựa vào thành cửa. Chết tiệt, phải rời khỏi đây trước khi quá muộn! Đột ngột, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Mạc Ly. Nhóc... có sao không? Vội vã, Ngọc Ân chạy xuống tầng dưới, để mặc mái tóc xõa dài óng mượt rủ bên bờ vai mềm. Không khống chế được linh lực, đồng nghĩa với việc cơ thể nàng sẽ trở lại trạng thái bình thường của một nữ nhân. Bờ vai nhỏ nhắn, vòng eo thon gọn dễ khiến nam nhân phun máu. Nhất là hai cặp tuyết lê đã đầy đặn trở lại, cơ thể hoàn mỹ hiện ra, một nhan sắc tuyệt trần, khuynh quốc khuynh thành, thiên hạ phải nghiêng ngả. Nhưng hiện tại Ngọc Ân không lo nghĩ nhiều được cho lắm. Nàng vội vã tìm kiếm huyền lực của Mạc Ly, loạng choạng lao xuống tầng dưới. Lúc này, Mạc Ly đang cầm một xiên kẹo hồ lô ăn ngon lành, ngồi giữa mấy tỷ tỷ xinh đẹp, lại chơi đùa cùng Linh Miêu. Mà Dực Long, khác với hai kẻ không tìm không phôi kia, lại ngồi trầm lặng chờ đợi. Chủ nhân, đang đến!

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chấn Động.

Ngọc Ân vừa thấy Mạc Ly, lao nhanh như tên bắn đến. Bàn tay ngọc ngà trắng nõn áp lên trán nhóc, miệng thở hồng hộc, nhưng vẫn cố gắng hỏi:

“Mạc Ly, con không sao chứ? Con có thấy khó chịu ở đâu không?”

Mạc Ly ngược mắt nhìn sư phụ mình, xiên kéo hồ lô rơi tõm xuống. Cậu kinh ngạc tới mức run rẩy...

“...Sư phụ...là một...tỷ tử?”

Không khí tăng mười chín như ngưng đọng lại. Ở đây có đầy đủ các tai to mặt lớn, con ông cháu cha chỉ chuyên chú phá gia phá sản, ăn chơi chác táng. Cũng có mặt anh hùng hào kiệt tìm chút hoan lạc. Tất cả như quá kinh ngạc mà ngưng thở. Một trường sự cũng hoảng sợ tới mức đánh rơi cả chiếc chén quý cầm trên tay.

..Choang...Âm thanh vỡ tan của chén vụng trong không khí, cùng với những làn sóng huyền lực dao động dữ dội. Ngọc Ân hất nhẹ tay một cái, tất cả mọi người đều bị một luồng khí nóng đẩy lùi lại. Thất Dạ nhanh chóng đem Mạc Ly lui lại phía sau. “Cung Chủ, ngài...” Một trường sự lo lắng hỏi, đem thân phận người con gái xinh đẹp tựa thiên tiên này vạch trần.

Mà, cơ thể Ngọc Ân đang ngày càng trở nên nóng rực, run rẩy cố kháng cự những đòi hỏi của nguồn linh lực khổng lồ. Nàng ngã khuỵu trên nền đất, cánh tay trắng ngần cố gắng giữ cho cơ thể được thăng bằng khỏi đổ xuống. Trong tâm trí nàng u tối đã lan tràn một mảnh. Huyền lực phát ra ngày càng dữ dội. Dung Ân, Dung Hoa cũng nhanh chóng chạy xuống, đầy run sợ. Một trường sự nhìn các nàng, ánh mắt loé lên tia nghi vấn. Thực là, bọn họ cũng không biết chuyện gì nữa. Chỉ là chút xuân dược thôi mà!

Dực Long bước tới, ngồi trên hai chân. Cái đuôi trắng xù lên, cuốn quanh bốn chân trắng nõn che đi long lân kì lạ.

“Bình tĩnh, hít thở thật đều. Chủ nhân, ngài cần điều hòa linh lực của mình.”

Mọi người còn đang kinh hoàng trước việc người con gái tuyệt sắc này là Cung chủ Diễm Tiên cung, lại càng thêm sợ hãi trước một chú cáo biết nói. Thực là một con cáo trắng biết nói a!

Ngọc Ân cố gắng điều hòa cơ thể, nhưng thất bại. Linh lực hùng hậu vẫn đang gặm thét đòi thoát ra.

Dực Long nhú mày đầy lo lắng. Đột nhiên, Ngọc Ân đứng phắt dậy. Mái tóc xõa dài, lộ ra dung nhan tuyệt nĩ. Huyền lực mà mọi người cảm nhận được vẫn dao động như vậy. Ai ai cũng thán kinh sợ. Quá mạnh a!

Cơ thể Ngọc Ân như muốn đổ sụp xuống, nhưng nàng vẫn kiên cường chống cự. Dực Long tiến lên một bước, đầy lo lắng nhìn nàng.

“Dực Long, hiện thân!” Ngọc Ân trầm giọng. Giọng nói trong vắt gần từng tiếng một đầy khó khăn.

Dực Long ngẩn người. Nó ngúc ngoắc cái đầu, cong đuôi chạy nhanh ra khỏi phòng. Mọi người đều yên lặng nhìn nhau. Rốt cuộc là như thế nào đây?

Grào.....

Một con rồng to lớn với long lân đỏ rực phá nát một góc phòng xông vào. Đôi cánh lớn của nó thu lại trên lưng, tứ chi to lớn, móng vuốt sắc nhọn. Cần cổ dài thon thả, cùng những cái sừng lớn, với những chiếc gai nhọn hoắt đầy nguy hiểm. Thực sự là một con rồng! Cung chủ Diễm Tiên cung sở hữu một con rồng a!

Dực Long cúi đầu với chủ nhân đầy kính nể. Ngọc Ân liếc mắt một cái, rất nhanh, Dực Long quay người, thân thể đồ sộ to lớn làm gãy nát mọi thứ khi nó chạm vào. Nó lao mình vào không trung, sải cánh bay một vòng. Ngọc Ân lắc lư cơ thể. Ánh mắt sắc nhọn nhìn chằm chằm Trang lão sư phụ, lại nhìn Mạc Ly cùng Liễu Hương đang run rẩy. Trang lão sư phụ thấy ánh mắt nàng, gật đầu hiểu ý. Bên cạnh, Nam Cung Hiên nắm chặt tay. Hắn chính là bất lực nhìn nàng chịu đựng đau khổ. Không! Hắn cần mạnh hơn, để che chở bảo vệ cho nàng. Ngọc Ân nhìn về phía bóng tối. Dực Long đã vòng lại. Cơ thể của nàng uyển chuyển, linh hoạt, mặc dù còn hơi loạng choạng, nhưng nhanh như cắt, Ngọc Ân đã phi thân vào bóng đêm, xoay người một cách điệu nghệ trong không trung. Dực Long cùng nàng kết hợp, bay thấp xuống. Cơ thể to lớn cùng cái đuôi dài uốn thành một đường cong liệng một cái, an toàn đón lấy Ngọc Ân, gấp rút dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 19: Mê Loạn (1)

Mưa như trút. Mưa trắng xóa cả một vùng trời đen kịt. Sấm. Chớp. Giống như thế vị thủy thần đang nổi trận lôi đình vậy. Trong một hang động lớn, một nam nhân bận một thân hắc y, đầu tóc ướt nước, đang cúi húi nhóm lửa hơ quần áo.

“Chết tiệt thật!” Hắn chửi thề, đem quần áo vắt khô hơ lên trên lửa. Hiện tại, hắn chỉ mặc độc một chiếc quần ở phía dưới. Cơ thể cường tráng của hắn hiện ra không sót một nét, với những múi cơ săn chắc, đẹp đẽ. Làn da hắn láng mịn, trắng đẹp không thua kém nữ nhân, thậm chí có phần hơn. Đặc biệt, mái tóc của hắn tuyền một màu trắng, rũ xuống vai, lưng, che đi phần nào diện mạo bất phàm kia. Quả là một nam nhân cực phẩm của hàng cực phẩm. Ngũ quan cương nghị, từng đường nét góc cạnh trên gương mặt hắn giống như kiệt tác của tạo hóa. Hắn có một vẻ đẹp tràn đầy mị hoặc, mà lại lạnh lùng như âm hàn ngàn năm. Ánh mắt sâu thẳm thăm kìa như muốn bắt lấy hồn người khác mỗi khi nhìn vào. Thực là một nam nhân hấp dẫn chí mạng.

Hoa đẹp, luôn có gai. Cùng với sự hấp dẫn mị hoặc kia chính là ẩn giấu nguy hiểm chết người. Hắn chính là Lãnh tu la, con người tuyệt tình, lãnh khốc cực điểm, cũng chính là một trong Tam Đại Cực Vĩ, Cung chủ Lạc Miên cung hùng bá thiên hạ _Lãnh Tử Hạo.

Lãnh Tử Hạo ánh mắt âm trầm dõi theo những hạt mưa. Giác quan sắc bén của hắn nhận thấy có sự biến đổi lớn trong không khí. Linh áp? Người này là ai mà linh áp lại kinh khủng như vậy? Nguồn linh áp mạnh mẽ tới mức từng hạt mưa cũng như phải dừng lại, không thể rơi được nữa. Linh lực lan tràn tứ phía, khiến chính hắn cũng phải rùng động. Tuy nhiên, nguồn linh lực ấy lại chỉ diễn ra trong thoáng chốc, rồi ngay lập tức vụt tắt. Ánh mắt Lãnh Tử Hạo không giấu vẻ hoài nghi. Mặc kệ hắn đang ở trần nửa trên cơ thể, hắn nhanh chóng lao vào màn mưa, phóng tới tâm nguồn linh lực, hay cũng là nơi chủ nhân nguồn linh lực xuất hiện.

Mưa. Mưa rất mật. Nhưng mưa chỉ có thể cuốn trôi những đau đớn trong thể xác và sự mệt mỏi tinh thần thì còn nguyên. Quả nhiên, sau khi phóng thích linh lực, cơ thể của Ngọc Ân đã thoải mái hơn nhiều, nhưng ngay lập tức nảy sinh vấn đề khác. Linh lực dù mạnh, nhưng trong lúc dao động đã để lộ khe hở cho xuân dược tác dụng, cùng rượu lan nhanh trong cơ thể nàng. Ngọc Ân nhũn mảy, khó chịu vận vẹo cơ thể. Chết tiệt thật, cơ thể nàng không hề nghe theo ý nàng. Nó không hề động đậy, mà càng ngày càng vô lực yếu ớt. Đầu óc Ngọc Ân dưới tác dụng của xuân dược mà một lần nữa trở nên mê loạn. Ngọc Ân hoàn toàn rơi vào sợ hãi. Lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân mình vô dụng đến như vậy. Dực Long đã hóa lại hình cáo, bên cạnh lặng yên nhìn nàng.

“Ngài ổn không?” Nó hơi bối rối. Trong kí ức hắn, chưa lần nào chủ nhân lại hoang mang như vậy. Với hắn, chủ nhân luôn mạnh mẽ quyết đoán, đôi khi tàn khốc lạnh lùng. Hắn chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó Ngọc Ân sẽ yếu ớt vô lực như một con búp bê dễ vỡ như ngày hôm nay. Chính hắn cũng cảm thấy mình bất lực. Hắn không thể giúp chủ nhân ổn định linh lực. Thật khó khăn!

Đột nhiên, phía rừng đen truyền tới một dao động rất nhỏ của linh lực. Rõ là kẻ kia cũng đang cố gắng để che giấu bản thân mình, song, lại thất bại bởi lượng linh áp quá mạnh khiến hắn chơi vơi.

Lãnh Tử Hạo kinh hoàng. Lần đầu tiên hắn gặp một nguồn sức mạnh kinh dị như vậy. Người kia có lẽ đã phát hiện ra hắn, vậy thì kệ đi, đằng nào chẳng phải đối mặt. Quyết đấu một trận? Cũng tốt, dạo này hắn thực không có động cơ để tu luyện thêm nữa. Tuy nhiên, hình ảnh đập vào mắt hắn khiến hắn kinh ngạc tới sững sờ, toàn thân đình chỉ hoạt động, lặng lẽ mà đáp xuống mặt đất ẩm ướt cùng những giọt mưa nặng trĩu. Đoàng...Sấm nổ vang rền vọng mây xa. Đó giống như tiếng tim đập của hắn lúc này. Tâm trí hắn tràn ngập hình ảnh một nữ nhân với thanh y màu trắng, xinh đẹp tựa trích tiên, cơ thể nồng nàn hương thơm khiến hắn quẩn luyến suốt cả năm trời nay. Đó cũng chính là người đã không ngại hiểm nguy mà cứu mạng hắn, đem cho hắn tiên dược có một không hai trên trần thế. Mà hắn thì không hề hay biết. Cho đến khi hắn nhận ra, viên đan dược đó, thực sự là tiên phẩm. Nó không những giúp điều hòa linh lực, bồi bổ sinh lực nhanh chóng, lại gây miễn nhiễm với tất cả các loại độc dược.

Mà lúc này đây, người con gái ám ảnh hắn hàng đêm trong những giấc ngủ chập chờn đã xuất hiện. Nàng yếu đuối, mỏng manh như một viên trân châu xinh đẹp mà dễ vỡ. Lãnh Tử Hạo tới bên cạnh Ngọc Ân, nhũn mảy thật chặt, đem nàng ôm trong vòng tay rắn chắc của mình. Ngay lập tức, hắn đem nàng về hang.

Cơ thể Ngọc Ân nóng như một hòn than. Không rõ là do cảm lạnh vì trời mưa, hay do thứ xuân dược tệt hại kia. Nàng khó chịu cựa quậy thân mình, lại lơ mơ thấy ai đó đang cời từng lớp xiêm y trên cơ thể nàng. Hơi thở nam tính của hắn cũng tràn vào trong hô hấp của nàng khiến nàng trở nên mê loạn.

“Không được!” Ngọc Ân âm thầm gào thét trong tâm trí, nhưng đôi bàn tay kia vẫn tiếp tục công việc dang dở, lại đụng chạm như có như không trên da thịt nàng, khiến dục hỏa bùng lên dữ dội. Ngọc Ân cố mở to mắt, ánh mắt mê ly nhìn nam nhân trước mặt. Cơ thể mềm mại là lướt của nàng không hề nghe lời ý chí mà dán chặt vào cơ thể cường tráng kia. Da thịt cọ xát, ý chí của nàng cũng dần phiêu tán. Trong đôi mắt tràn ngập sự mê loạn kia ánh lên tia tuyệt vọng.

...Thì sao? Chẳng phải là cơ thể nàng muốn hay sao? Cái cơ thể chết tiệt này, chán ghét mọi sự đụng chạm với nam nhân khác. Hay là do tác dụng của xuân dược? Đôi hàng mi cong dài khẽ nhắm lại...Mặc kệ đi...

Lãnh Tử Hạo mới đầu không hề nhận ra. Hắn tập trung cời bỏ lớp quần áo dầm nước trên cơ thể người con gái xinh đẹp, cố gắng kiềm chế ham muốn đang bùng lên dữ dội. Hắn đánh giá quá thấp sự si mê của mình đối với người con gái đầy sức hấp dẫn này. Làn da nàng trắng mịn như tơ, đôi môi đỏ mọng mím chặt, khiến người khác chỉ muốn hun hăng hôn xuống, cắn mút lấy những tinh hoa mật ngọt trong hơi thở của nàng. Lãnh Tử Hạo đỡ Ngọc Ân nằm trên một phiến đá lớn hình chữ nhật, lại cuốn lên quần áo đã khô của hắn giữ ấm cho nàng. Nhưng lúc này hắn mới phát hiện: Cơ thể nàng nóng rực như lửa, lại cuốn chặt không ngừng cọ xát qua lại trên da thịt trần trụi nơi hắn. Hắn hơi nhũn mảy, bắt lấy cổ tay Ngọc Ân.

“Người biết ngài ấy bị làm sao không?” Có tiếng nói vang vọng. Lãnh Tử Hạo lập tức quay đầu đầy đề phòng, nhưng quanh đi quẩn lại chẳng có ai, chỉ có một con cáo trắng có lẽ cũng đang tìm chỗ trú mưa.

“Ồ đây!” Dực Long lên tiếng khẳng định. Hắn âm thầm quan sát nam nhân đang ôm giữ chủ nhân mình. Hắn ta...rất giống Lãnh Phong!

Lãnh Tử Hạo mở lớn mắt. Yêu quái sao? “Là người nói sao?”

“Phải! Chủ nhân ta...có sao không?”

“Nàng... bị trúng xuân dược! Hình như đây là Xuân thảo, nếu trong vòng mười hai canh giờ không giao hợp, toàn thân kinh mạch sẽ đứt đoạn, không thể luyện võ được nữa.”

“Vậy...ngươi có thể...”

“Nàng là chủ nhân của ngươi?”

“Phải...”

Lãnh Từ Hạo trầm ngâm một lúc. Như thế này có phải là lợi dụng người ta không? Hắn là chính nhân quân tử, không muốn lợi dụng người khác lúc người ta đang gặp nguy cấp...

Nhưng nàng...nàng đã từng cứu mạng hắn một lần, chẳng lẽ hắn có thể nhẫn tâm nhìn nàng làm phế nhân một đời còn lại sao?

Mặc dù hắn có thể hào hảo mà che chở nàng trong vòng tay của mình...

Nhưng cuộc sống của hắn đầy rẫy những nguy hiểm, hắn không dám đảm bảo không ai có tâm ý hãm hại nàng...

Lãnh Từ Hạo cắn răng chịu đựng. Ngọc Ân cơ thể khó chịu đã đến cực hạn, liên tục ngo ngoay trong vòng tay Lãnh Từ Hạo. Nàng gục đầu vào vai hắn, tình nghịch liêm khê. Lãnh Từ Hạo siết chặt vòng tay, âm thầm thở dốc. Kích thích như vậy, thực là khiến hắn không thể bỏ qua cho nàng đi. “Tên ngươi là gì?” Dực Long đột ngột lên tiếng cắt ngang mọi suy nghĩ của Lãnh Từ Hạo.

“Lãnh Từ Hạo. Nàng là...”

“Chủ nhân của ta là Tô Ngọc Ân, thần nhân giáng thế! Ngài ấy cần có sức mạnh! Chủ nhân của ta...” Dực Long ngần ngừ một chút, rồi cương quyết nói: “Làm ơn...hãy cứu chủ nhân của ta!” Nó nhìn thẳng vào mắt nam nhân kia, thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối, rồi cong đuôi chạy ra khỏi hang, hòa mình trong cơn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mê Loạn (2) (18+)

Lãnh Từ Hạo ve vuốt nhẹ nhàng trên da thịt trắng muốt kia. Hắn thực không thể kiềm nén dục hỏa đang cuộn cuộn đòi phóng thích nữa. Ngồi xuống tầng đá phẳng, hắn cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mềm. Nụ hôn của hắn đầy mạnh bạo mà cuồng nhiệt, lại có chút bá đạo vô đối. Bàn tay to lớn giữ lấy gáy của nàng, khiến khoảng cách giữa hai người dần trở lại con số không tròn trĩnh. Đầu lưỡi trơn tru linh hoạt, tham lam hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn ấy. Thời gian như ngừng lại. Hắn giống như càng thêm ham muốn, chỉ hận không thể đem nàng nhập vào trong cơ thể mình. Nụ hôn dài thỏa mãn phần nào sự khó chịu của Ngọc Ân, nhưng dần dần sự thèm khát lại càng tăng. Chưa đủ, nàng chưa muốn đủ! Lãnh Từ Hạo dời đi đôi môi của nàng, lại nhìn người con gái mê loạn dưới thân, ánh mắt thêm thâm trầm đáng sợ, hắn lên tia máu của dục vọng bị kiềm nén, đôi môi nhếch lên nụ cười nhẹ đầy cung chiêu. Hắn mon man lên từng tác da thịt, thỏa mãn hít hà mùi hương ám ảnh hắn từng đêm, khiến hắn nhưng nhớ kiểm tìm đến điên dại.

Bờ môi mọng của hắn từ từ trượt xuống cắn cổ trắng nõn, bàn tay nhanh chóng chút bỏ mọi trở ngại trên cơ thể nàng, để lộ từng tác từng tác da thịt ngọc ngà đẹp đẽ. Bầu ngực non đầy lộ ra trong không khí như thể hơi run rẩy, đầy mê hoặc lòng người.

Ngọc Ân mê loạn thở hổn hển. Dáng vẻ động tình ấy in đậm vào tâm trí Lãnh Từ Hạo. Ánh mắt hắn thêm thâm trầm, khăn trương cúi xuống ngậm lấy một bên ngực khẽ cắn mút, đầu lưỡi tình nghịch dỗ nụ hoa nở rộ thành đóa hồng mai xinh đẹp.

“A...” Kĩ xảo của người đàn ông khiến nàng thở mạnh, bàn tay nhỏ ôm chặt lấy cái đầu cuồng dã trước ngực, ngón tay đan vào mái tóc trắng mượt mà. Ngón tay Lãnh Từ Hạo tà ác trượt dần xuống đùi non của nàng, tiến dần vào trong. Ngọc Ân theo bản năng khép chặt đùi lại, miệng khẽ thoát ra tiếng kêu làm nũng đầy mê hồn.

“Không...”

Lãnh Từ Hạo cười gian tà, dùng tay tách hai chân nàng ra, ngay lập tức chiếm khoảng không đó khiến Ngọc Ân không còn có thể chống cự. Bị một ngón tay dài xâm nhập, nàng hoàn loạn kêu lên, giống như một con thú nhỏ đáng yêu đang kêu cứu. Ngón tay tà ác của Lãnh Từ Hạo không ngừng trên đầu, khiến Ngọc Ân dường như không chịu nổi. Dưới tác dụng của xuân dược, cơ thể nàng thêm khát mãnh liệt, lại kích thích mạnh như vậy, khiến nàng chỉ có thể khẽ than những tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn. Khuôn mặt nhỏ nhắn mê man vô lực mà ngửa lên, theo từng động tác của người đàn ông mà bị kích thích đến cực hạn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên đầy mê hoặc.

“Nàng...thật đẹp, Ân nhi!” Giọng nói Lãnh Từ Hạo đầy cung chiêu, không khó để nhận thấy tia lý trí cuối cùng của hắn cũng đã bay mất, tình nguyện cùng nàng rơi vào trầm luân.

Khoái cảm liên tiếp dâng lên từng đợt tê dại, hội tụ dần trở thành cơn sóng mãnh liệt khiến Ngọc Ân không kiềm chế được mà chìm sâu vào trong đó, chỉ

còn biết mê loạn mà kêu lên những tiếng ám muội.

“...Chịu không nổi...ư...”

Lãnh Từ Hạo ánh mắt đặc ý nhìn Ngọc Ân. Hắn nhanh chóng rút bỏ mọi trở ngại, để lộ ra vật nam tính mạnh mẽ to lớn đã sớm căng cứng, quỳ giữa hai chân nàng rồi thẳng lưng một cái, mạnh mẽ xâm nhập cùng chiếm đoạt.

“A!” Hang động rộng lớn vang vọng tiếng thét thảm thiết của Ngọc Ân. Đau đớn khiến nàng như bưng tỉnh, rốt cuộc cũng nhìn rõ nam nhân trước mắt. Hắn thật đẹp, cũng thật quen. Đôi bàn tay nhỏ bé quấn lấy một lọn tóc màu trắng bạc đẹp đẽ, chăm chú nhìn, cố gắng chịu đựng cơn đau rất giữa hai chân.

“Là người!” Ngọc Ân rút cuộc cũng nhận ra người trước mắt. Hắn chính là người nàng đã vô tình cứu sống khi vừa mới tới thế giới này.

Lãnh Từ Hạo cúi đầu, thì thầm nhẹ nhàng: “Nhớ kỹ, nam nhân của nàng, chỉ có thể là Lãnh Từ Hạo ta!” Giọng nói của hắn trầm thấp đầy từ tính, lại mang một vẻ bá đạo vô cùng. Hắn thả từng nụ hôn nhẹ lên gương mặt nàng, thất lưng lại chậm rãi chuyển động.

“Ừm...A...đau quá! Đáng ghét, người! Kêu đáng ghét!” Ngọc Ân tức giận đẩy Lãnh Từ Hạo ra, đôi tay nhỏ bé như vậy mà mang linh lực mạnh tới không ngờ.

Hự...Lãnh Từ Hạo bùm miệng, quay đầu phun máu. Hắn quyết không buông nàng, thất lưng lại tà ác mà nhíp nhàng ra vào.

Con đau qua đi, để lại khoái cảm say đắm. Ngọc Ân hoàn toàn mất hết ý chí, cơ thể cong lên đón lấy dục vọng người đàn ông, miệng tràn ra những tiếng rên rỉ mất hồn. Lãnh Từ Hạo tay nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, đem cự long to lớn thúc mạnh vào bên trong nàng không chút lưu tình. Sự co bóp chặt chẽ của nàng khiến hắn không thể kiềm chế mà xông lên như một cơn dã thú. Ngọc Ân theo từng động tác dừng mảnh của hắn mà rên rỉ từng hồi, cơ thể theo nhịp luận động của hắn mà không ngừng dịch chuyển, theo đó là cặp tuyết lê nhún nhảy đầy đẹp đẽ. Lãnh Từ Hạo đưa tay bóp mạnh bạo, khiến cho một bên tuyết lê trắng nõn in hằn dấu tay của hắn, lại từ từ in lên da thịt mịn màng những dấu hôn đỏ ửng. Kích thích mạnh mẽ, Ngọc Ân mê man nhìn người đàn ông trên cơ thể mình. Đôi tay nhỏ bé yếu ớt nắm lấy bả vai hắn, đôi chân thon dài bám trụ lấy vòng eo người đàn ông, khiến cho nơi tư mật của nàng thêm áp sát vào hắn. “Không...Không được...”

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, cơ thể Ngọc Ân uốn cong mềm mại, đón lấy những cú thúc mãnh liệt. Lãnh Từ Hạo, hơi thở gấp gáp, đôi môi mòng áp lên bờ môi đỏ mọng kia trần trọc mà hôn, thất lưng đột ngột tăng nhanh tốc độ. Hắn có thể cảm nhận trận cuồng phong kích thích mà Ngọc Ân vừa trải qua. Nàng co rút mạnh mẽ, thất chặt lấy hắn, khiến hắn dường như muốn phát điên. Hắn là kẻ mang trên mình dục vọng nguyên thủy mạnh mẽ nhất của một người đàn ông, tham lam chiếm đoạt người con gái hắn say mê, vĩnh viễn không bao giờ là đủ cả.

Sau cú thúc mạnh mẽ cuối cùng, Lãnh Từ Hạo gầm lên một tiếng, hoàn toàn phóng thích dục vọng, đem cả hai lên đỉnh cao của hoan lạc ái ân.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lãnh Gia Trang

Khi Ngọc Ân tỉnh dậy thì trời đã tối. Nàng ngạc nhiên thấy mình đang nằm trên giường nhưng êm ái, trong một căn phòng lớn đầy hoa. Ngọc Ân khẽ nhúc nhích một chút. Cơ thể nàng truyền tới một cơn đau nhức dữ dội, chỉ khẽ động tay một chút cũng là vô cùng khó khăn. Từ bên ngoài truyền đến bước chân khe khẽ, tiến vào là một nữ nhân trung niên, trên khóe mắt đã in bao dấu vết của thời gian. Bà ta đứng giữa phòng, nhìn Ngọc Ân chăm chăm, ánh mắt lóe lên tia khinh bỉ.

“Loại nữ nhân như người mà cũng dám trèo lên giường của thiếu gia sao? Người nghĩ về ngoài xinh đẹp của người sẽ mê hoặc được thiếu gia bao lâu? Hừ, nói cho người biết, nếu không biết thân biết phận, sẽ sớm chết không toàn thây!” Dứt lời, bà ta tức giận bước ra ngoài, để mặc Ngọc Ân ngồi ngẩn ngơ trên giường. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Nàng chỉ mới ngủ một giấc thôi mà! Thử vận huyền lực để giảm bớt cơn đau, Ngọc Ân lúc này mới phát hiện ra một sự thật kinh khủng: sức mạnh của nàng đã hoàn toàn biến mất! Phải, toàn bộ linh lực đã bị mất sạch sẽ. Cô lẽ nào...hắn ta...

Lại thêm một người nữa đi vào. Đó là một nha hoàn nhìn qua bộ dạng khá vừa mắt. Nàng ta vút bộp bộ quần áo lên giường, lạnh giọng nói:

“Còn không mau thay quần áo, Lãnh gia không nuôi ăn không công cho người đâu!”

Ngọc Ân vô lực, không thể phản kháng, đầu ông ông một mảnh. Lãnh gia? Hắn là... Lãnh Từ Hạo. Họ Lãnh...Tóc trắng, mái tóc đặc trưng của Hắc long tộc...Có khi nào, đây chính là cơ nghiệp Lãnh Phong để lại: một dòng tộc?

Mặc quần áo, chải lại mái tóc dài mượt mà, Ngọc Ân bước ra ngoài. Gió lạnh khiến cơ thể yếu ớt của nàng hơi run rẩy, bờ vai co lại trong lớp áo mỏng manh. Lần đầu tiên, lần đầu tiên sau hàng ngàn năm dài đằng đẵng, nàng mới biết thế nào là lạnh. Lạnh không chỉ ở bên ngoài, khiến cơ thể tê buốt. Mà lạnh chính ở bên trong, nơi trái tim băng giá, cái lạnh nàng đã phớt lờ, suốt bao nhiêu năm qua.

Lãnh gia trang, đẹp đẽ, lại bí ẩn. Hiện tại, nàng đang ở trong viện của Lãnh Từ Hạo. Khung cảnh nơi đây thật thoáng mát, thật tươi đẹp. Cảnh quan chủ

yếu của nơi này chính là trúc. Rừng trúc xanh rì, đứng từ trên cao nhìn xuống mà thấy cái màu xanh ấy thật chơi vui!

Nữ hầu kia nhìn nàng ngẩn ngơ, ánh mắt ghen tị thấy rõ. Sao ả ta lại có thể xinh đẹp như vậy chứ, đến cả tiểu thư Thiên Hi cũng không sánh được với nàng ta. Thực là tức chết, Lãnh thiếu gia không ngờ lại yêu thương ngoại tộc. Đó là cấm kị. Để giữ cho dòng máu thuần khiết, các dòng con cháu Lãnh gia chỉ được phép lấy nội tộc. Tiểu thư Thiên Hi vốn đã được đính ước từ nhỏ với thiếu gia, nhưng thiếu gia vốn thích tự do, nên luôn ra ngoài ngao du, ít khi trở về nội tộc. Vậy mà... lần này trở về lại mang theo một cô gái ngoại tộc. Hừ, dù sao cô ta cũng chỉ có thể là Nhị phu nhân, lại còn là ngoại tộc, chắc chắn sẽ không được coi trọng!

“Còn không nhanh lên, đừng thừ ra đó làm gì?” Nàng ta bực tức thúc giục. Lan nhũ mẩu có căn dặn, phải thẳng tay trừng trị những kẻ không biết nghe lời!

Ngọc Ân giương đôi mắt đẹp để nhìn thẳng vào sự khinh thường kia. Nàng đã sống qua mười tám ngàn năm, đã đi qua bao nhiêu thế giới, các thời đại, trải qua biết bao nguy hiểm gặp nạn lần. Hiện tại, nàng không có sức mạnh gì để chống cự. Mà nàng ta, ít nhất cũng là Nhị Huyền sơ giai. Nàng không có cơ đánh thắng, trừ phi... Tất nhiên, không phải bất cứ thứ vũ công gì cũng sử dụng huyền lực cùng linh lực. Có một thứ khác được gọi là Quý đạo, một thứ ma thuật nguy hiểm, ăn mòn linh hồn, dần dần biến người ta thành thể hắc linh. Nàng biết thế, vì vậy chưa bao giờ nàng sử dụng quý đạo.

Mặc kệ đi, chả mấy khi tự do thế này, xem mấy người có trò gì, ta chơi đến cùng. Nhất thì, gào tên Lãnh Từ Hạo kia ra mà ăn vạ chứ!

Nữ hầu dẫn Ngọc Ân đến trước một căn phòng nhỏ. Nàng ta đẩy cửa bước vào, khẽ cúi đầu trước một nữ nhân khá xinh đẹp, khoác trên mình một lớp áo lông chồn màu tuyết trắng, khác hẳn với mảnh áo đơn bạc trên người Ngọc Ân.

“Thiên Hi tiểu thư, nàng ta đã tới.”

Lãnh Thiên Hi nâng mâu, ghen ghét nhìn Ngọc Ân, thầm căm hận dung mạo như tiên tử của nàng. Ngọc Ân cũng thản nhiên nhìn lại, không hề lộ vẻ yếu khí thế.

Lãnh Thiên Hi hừ lạnh một tiếng, cao ngạo đứng dậy, tiến tới trước mặt Ngọc Ân, dùng linh áp muốn hạ nhục nàng.

“Chỉ bằng người mà dám tiến vào Lãnh gia sao? Hừ, Lãnh gia không nuôi không bắt kì kẻ nào, loại phế vật như người... tốt nhất hảo hảo mà nghe lời, nếu không, đừng trách bốn tiểu thư đây cho người ném mùi vị sống không bằng chết!” Nói xong Lãnh Thiên Hi vênh mặt đi ra cửa, thầm liếc mắt ra ý với nữ hầu bên cạnh.

Ngọc Ân nhếch môi cười lạnh một tiếng, không nói gì, thản nhiên nhìn bóng dáng Lãnh Thiên Hi đi xa. Xem chừng cuộc sống mấy ngày tới của nàng sẽ vô cùng vui vẻ đây.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lời Nguyên Long Tộc

Ngay sau đó, nữ hầu có tên Cam Thảo kia liền hạ lệnh bắt một trong tứ đại Thần đế của Thần giới đi gánh nước.

Sự thật thì, trong những năm lưu lạc khắp Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới, lần lợi biết bao Phàm Thế, có việc gì chưa làm qua? Ngọc Ân nghe xong phải đi gánh nước, cũng chỉ nhún vai, thản nhiên bước ra ngoài. Trời đã tối, ánh trăng mờ hồ phủ kín ao nước. Ngọc Ân chưa vội, dù gì còn cả đêm dài. Nàng đi ngược về phía bắc của cái hồ lớn, lại bắt gặp một dòng suối nhỏ chảy từ núi xuống, nước trong vắt, bị che khuất bởi một đám cây tùng cao lớn. Ngọc Ân xuất một chút tinh thần lực vào chiếc nhẫn ngọc trên tay, lấy ra một cái lồng màu vàng. Khẽ vung tay một chút, chiếc lồng vàng đã phủ kín một khoảng không gian quanh dòng suối, tạo thành một kết giới vô hình, che chắn bảo vệ mọi thứ bên trong.

Xiêm y khẽ tuột xuống, làn da trắng ngần vẫn còn vương vấn nhưng dấu hôn ánh lên dưới ánh trăng, khiến Ngọc Ân nhũn mị, hai má hơi có chút ửng hồng. Nam nhân kia...

Hắc Long vương mỗi đời đều bị một lời nguyên. Đó là lời nguyên sẽ chỉ mang một mối duyên định duy nhất với một người không đời, dù Thiên Mệnh có bị thay đổi như thế nào đi chăng nữa. Người vô tình mang trên mình duyên kiếp trở thành vương hậu của Hắc Long tộc, vừa là kẻ hạnh phúc nhất, lại vừa khổ đau nhất. Vì, không phải đời nào Hắc Long Vương cũng tìm thấy Vương hậu của mình. Có khi, khi tìm thấy rồi, thì vị vương hậu đó cũng đã đoán mệnh mà chết. Vì thế, ngôi vị Hắc Long vương không truyền theo cha truyền con nối, mà truyền theo dòng máu. Hắc Long vương sinh ra cũng rất bình thường, điều duy nhất để nhận biết chính là mái tóc màu trắng cùng dòng máu ẩn chứa sức mạnh đủ để làm sáng lên Ngọc Kim thạch, vật thứ mà mỗi đứa trẻ trong tộc phải trải qua để kiểm tra thuần huyết. Thần huyết càng cao, vương vị càng lớn. Hơn mười ngàn năm trước, vì bị vu hãm cấu kết với Yêu ma phản lại Thần giới, Lãnh Phong, vị Hắc Long vương quyền uy bị trừng phạt phải nhảy vào Thiên Môn Kinh lưu lạc giữa muôn vàn phàm thế trong Tam Thiên Đại Thiên thế giới. Vì thế mà Long Tộc vô chủ, từ đó đến nay luôn là Lãnh Ngọc Đường, người cận thuần huyết nhất lên ngôi cai quản. Suốt hơn mười ngàn năm, mỗi tiểu long nhân sinh ra, vương thất đều đặt hi vọng rằng sẽ có một Hắc Long nhân thuần huyết ra đời lên ngôi kế vị. Tiếc rằng, không một đứa trẻ nào đủ mạnh để thừa hưởng dòng máu đó. Ngọc Ân cũng thật ngạc nhiên khi chính nàng tìm thấy Hắc Long vương đời kế tiếp—Lãnh Từ Hạo. Theo những gì nàng biết về Hắc Long, mái tóc trắng như vậy của hắn chính là độc nhất vô nhị suốt hơn mười ngàn năm nay. Liệu Long tộc sẽ phản ứng như thế nào khi kẻ họ căm hận nhất, là nàng, lại chính là người đem về vị vương mất tích bấy lâu nay của bọn họ?

Tô Ngọc Ân cũng thực rất băn khoăn. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn bài xích mọi tiếp xúc với những người khác giới. Thậm chí cả Lãnh Phong, người nàng nghĩ chính là nam nhân nàng sẽ yêu suốt cuộc đời còn lại, là vương hậu trời định của hắn, thì nàng vẫn có chút khó chịu khi ở bên có chút thân mật với hắn. Lãnh Phong nói nàng mang trên mình lời nguyện của Hắc Long tộc, là một vương hậu trời định, nhưng là Hắc Long vương đòi thứ bao nhiêu, thì hắn không biết. Nhưng, không phải là của hắn, của Lãnh Phong nàng yêu. Hay chính xác hơn ở thời điểm hiện tại là nàng đã từng yêu.

Vậy mà đối với Lãnh Từ Hạo, nàng thậm chí còn không hề có chút nào bài xích tiếp xúc thân mật. Thậm chí ngay cả chuyện tu nhân đó, nàng còn không cảm thấy khó chịu, dường như còn rất hưởng thụ. Có khi nào... Ngọc Ân nhíu mày, cơ thể ngập trong nước lạnh khiến nàng tỉnh táo hơn để suy nghĩ mọi vấn đề. Có lẽ... nếu như thực sự là Lãnh Từ Hạo, nàng cũng không muốn chống lại số phận nữa. Nàng... thực sự đã quá mệt mỏi trong việc tìm kiếm và chờ đợi rồi.

Ngọc Ân lên bờ, mặc lại xiêm y, thu kết giới lại, thần nhiên hướng hồ lớn mà đi. Gánh nước sao? Nàng tuy không có huyền lực, nhưng bảo vật quý hiếm lại không hề ít đâu.

Ngọc Ân lấy ra từ nhẫn trữ vật một viên ngọc giống như viên ngọc mà Hiểu Minh đã từng dùng, đem thả xuống hồ. Ngay lập tức, mặt hồ vốn lặng sóng lại xoáy lên từng vòng xoáy mãnh liệt. Viên ngọc sáng bừng trong chớp lát, rồi lại ngoan ngoãn trở về lòng bàn tay của nàng. Ngọc Ân cầm viên ngọc, bình thần quay bước về phía những bình nước, nhẹ nhàng đem viên ngọc xuất ra, nước như thác lũ chảy vào các hũ lọ đầy ắp. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, vuốt nhẹ mái tóc dài vẫn còn ẩm ướt, sau khi hoàn thành công việc, từ từ quay lại căn phòng ban chiều nàng tỉnh lại, bình yên bước vào giấc mộng yên lành.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lãnh Tử Tiêu

Lãnh Thiên Hi vô cùng tức giận. Thực sự tức giận. Việc Hạo ca ca đem về một nữ nhân ngoại tộc không chỉ lan rộng ra toàn Lãnh gia trang mà còn đến cả tai của Lãnh gia chủ. Mặc dù Lãnh gia chủ không biểu hiện gì, nhưng trong ánh mắt lại hiện hữu rõ ràng sự tức giận trong mắt ngài. Tuy nhiên, niềm vui sướng khi người gặp họa này chẳng kéo dài được bao lâu, khi Lãnh Thiên Hi nghe Cam Thảo nói chỉ trong vòng một đêm, người mà nàng gọi là tiện nhân kia đã đem toàn bộ bể chứa nước, hũ, lọ, bình,... đầy ắp toàn nước, việc mà ngay cả mười thanh niên trai tráng cũng không thể hoàn thành chỉ với bấy nhiêu thời gian. Lãnh Thiên Hi tức đến mức giậm chân. Ánh mắt ác độc nhìn ra ngoài, hướng nơi Tô Ngọc Ân ở, ghé vào Cam Thảo thì thầm vài câu an bài.

Trong lúc ấy, Ngọc Ân lại đang ngồi rất nhàn nhã bên hồ nước, bên cạnh là thùng quần áo cần giặt. Nàng khe khẽ nhíu mày, đôi môi mọng đỏ khẽ bĩu ra, ánh mắt âm ức khó chịu. Nàng chưa ngủ đủ a, vậy mà tinh mơ mờ đất đã bị lôi dậy để làm mấy việc như thế này. Thở dài, Ngọc Ân đồ cả thùng đồ xuống ao. Những bộ trang phục nhanh chóng ngấm nước, trôi lơ lửng trên mặt hồ. Vẫn là viên ngọc hôm qua, Ngọc Ân lấy ra, nhưng không trực tiếp thả xuống nước. Thay vào đó nàng đem nó nhúng vào trong nước, khuấy đều. Mặt hồ vì sự ảnh hưởng của viên ngọc mà tạo nên một cái hút nước lớn, cuốn theo cả đồng quần áo lẳng du trên mặt nước. Cái xoáy nước lớn mạnh mẽ nhào lộn đám quần áo y như một cái máy giặt hiện đại, nhanh chóng thay nàng giặt sạch đồng đồ. Rất nhanh, Ngọc Ân thu lại viên ngọc, đem vớt quần áo dưới nước lên, vắt khô, đem phơi. Cách làm nhẹ nhàng như vậy, nói Lãnh Thiên Hi không tức hộc máu sao được.

Khi trở lại đây nhà cho người hầu, mọi người đã ăn xong bữa sáng và dọn đi hết, Hai ngày không ăn uống khiến Ngọc Ân có chút mệt mỏi. Vừa lúc ấy, Cam Thảo đến trước mặt nàng, hắt hàm nói.

“Đi thu hoạch trong vườn quả. Bao giờ hái đủ ba thúng trái mới được quay trở về.”

Nhìn Cam Thảo ngênh ngang rời đi, Ngọc Ân khẽ cau mày. Đang đói tự dưng có quả hái đến cửa, sao lại không ăn chứ. Vì thế, nàng rất vui vẻ đi tới vườn cây.

Tuy nhiên, khi đến nói, nàng mới ảo não. Cây cao, những người khác đều lằng không mà đi, hái vô cùng dễ dàng. Còn nàng...

Đột ngột, một trái táo rơi trúng đầu nàng, trực tiếp lặn vào tay nàng.

“Tiểu mi nhân, tới viện của ta đi, ta đảm bảo Thiên Hi sẽ không bao giờ bắt nạt được nàng nữa!” Nam nhân ngồi vắt vẻo trên cành cây, thần nhiên ăn táo, lại mỉm cười đầy mỉa mai với nàng. Hắn có một mái tóc trắng giống như Lãnh Từ Hạo, nhưng trên mái lại điểm những lọn tóc đen mềm mại, chứng minh dòng máu không thuần của hắn.

“Ngươi...” Ngọc Ân hồ nghi nhìn nam nhân trên cây. Chắc chắn, đây là người trong Lãnh gia.

“À, quên mất không giới thiệu, ta là Lãnh Tử Tiêu, tam đệ của Lãnh Từ Hạo. Tiểu mi nhân, ta gọi nàng là gì đây?” Lãnh Tử Tiêu cợt nhả cười cười, ánh mắt trắng trợn nhìn chằm chằm thân hình tuyệt mỹ của Ngọc Ân.

“Ngươi còn chưa đủ tư cách biết tên ta.” Ngọc Ân lãnh đạm trả lời, tiện tay vứt quả táo vào giỏ, xoay người bước qua hướng khác.

“Nghe Cam Thảo bắt nàng hái tới ba thúng quả mới được quay trở lại dùng bữa trưa. Ta e lúc nàng hái được đủ ba thúng chắc bọn họ ăn xong bữa tối mất rồi.” Lãnh Tử Tiêu phi thân tới cạnh Ngọc Ân, không bỏ lỡ cơ hội ở gần nàng. Nữ nhân này thật đẹp. Không biết đại ca hẳn phúc phước thể nào lại dặt về một đại mỹ nhân khiến ai cũng thèm muốn như vậy, lại không để ý phụ thân, ngang nhiên đem nàng tới Trúc viện của mình. Thực không hiểu đại ca nghĩ gì nữa.

“Việc của ta, không liên quan đến ngươi.” Ngọc Ân cảm thấy vô cùng khó chịu, cảm giác bài xích khiến nàng chán ghét nam nhân này. Lãnh Tử Tiêu vốn muốn ở lại trêu chọc mỹ nhân thêm một chút, lại thấy ngọc truyền âm lóe lóe sáng. Aida, không muốn làm hỏng kế hoạch của Lãnh Thiên Hi, nàng ta quả thực đáng ghét gấp trăm lần so với Lãnh Tang Thanh phiền phức. Hắn nhìn mỹ nhân một lần nữa rồi nhanh chóng biến mất trong không khí, ẩn từ xa xem xem, rốt cuộc nàng sẽ dùng cách nào để hái được ba thúng quả.

Ngọc Ân thấy Lãnh Tử Tiêu đi rồi, nét mặt thỏa mái trông thấy. Nàng nhìn quanh, không vội vã, trước hái mấy quả táo ăn lót dạ trước đã.

Trong chỗ tối, Lãnh Tử Tiêu thú vị nhìn Ngọc Ân, nhìn cách nàng ăn táo, dù vẫn được coi là giữ lễ tiết, nhưng tốc độ như vậy, không khỏi quá nhanh đi. Nàng...đói như vậy sao?

Quả thực, Ngọc Ân rất đói, ăn liên tiếp ba quả táo mới cảm thấy đỡ hơn chút ít. Cơ thể tiên nhân mất đi sức mạnh cũng yếu ớt như người phàm vậy, thậm chí còn yếu hơn, dễ làm mồi cho lũ yêu ma quỷ quái. Ngọc Ân bị giày vò suốt mấy ngày, lại không được ăn uống đầy đủ, đương nhiên vô cùng mệt mỏi. Nàng nhìn quanh, tìm một cành cây, thân nhiên leo lên ngủ một giấc. Dù sao, về càng muộn càng khiến bọn họ vui vui một chút hay sao? Lãnh Tử Tiêu đằng xa thấy vậy, suy nghĩ một chút, liền biến mất trong không trung, trước khi đi còn cẩn thận vung lên một kết giới quanh cái cây Ngọc Ân đang nằm ngủ, đề phòng bắt trộm.

Ngọc Ân ngủ một lều tới buổi chiều mới tỉnh. Bên dưới gốc cây, không ai khác chính là Lãnh Tử Tiêu đang ngồi nướng hai con thỏ. Hắn có vẻ rất chuyên tâm, mùi hương ngon ngậy của thịt thỏ kích thích thành công con đói của Ngọc Ân. Nàng khề thờ dài, nếu có tiểu Dực ở đây, có phải mấy chuyện như thế này nàng không phải lo nữa hay sao?

Lãnh Tử Tiêu biết nàng tỉnh, quay đầu nhìn nàng, cười cười nghịch ngợm.

“Tiểu mỹ nhân ngủ nướng, nếu nàng chịu gọi ta một tiếng Tiêu, ta sẽ cho nàng ăn thịt thỏ nướng ngon nhất thiên hạ.” Hắn dụ dỗ. Cảm giác được nàng gọi tên có lẽ...sẽ rất dễ chịu a.

Tô Ngọc Ân liếc nhìn hắn, quay đầu bỏ đi. Lãnh Tử Tiêu ngẩn người, xoay người nắm lấy cổ tay của nàng muốn giữ nàng lại. Tuy nhiên, phản ứng của Ngọc Ân khiến hắn còn ngây người hơn. Vừa chạm vào tay nàng, Ngọc Ân lập tức run rẩy, hất mạnh ra như vừa đụng vào thứ gì đó ghê tởm vậy. Nàng lùi ra xa mấy bước, ánh mắt đề phòng nhìn Lãnh Tử Tiêu. Hắn ngây ngốc hết nhìn nàng lại nhìn bàn tay của mình. Có một lực đẩy, chính xác là lực đẩy, hoàn toàn ngăn chặn việc hắn tiếp xúc nàng. Ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là...Đại ca có cần phòng thủ mạnh mẽ như thế không, lập cả kết giới quanh thân thể nàng nữa sao?

“Ta...không có ý...gì cả... Nàng...tối ăn đi...” Lãnh Tử Tiêu phong lưu hào nhoáng lần đầu trong đời nói lắp. Hắn bối rối đưa con thỏ chín vàng cho Ngọc Ân, ánh mắt thành khẩn. Hắn biết nàng đói, mệt, vì thế, không nỡ để Lãnh Thiên Hi thực hiện kế hoạch kia, bỏ đói nàng.

Ngọc Ân cảnh giác nhìn Lãnh Tử Tiêu. Cảm giác bài xích rõ mồn một, khiến nàng nhìn không được cảm thấy ghê tởm. Nhưng...nàng đói a. Bất chấp tất cả, Ngọc Ân vươn tay lấy con thỏ, từ tốn ăn hết...cả hai con. Ăn xong, còn rất khách khí đem xương chôn xuống đất, đập lửa, xóa dấu vết.

“Nàng định làm thế nào với ba thúng hoa quả đây?” Lãnh thiếu tò mò, nhìn nàng thu dọn chiến cục trong chớp mắt. Ngọc Ân nhún vai nhìn hắn, từ trong tay xuất ra một cây tiêu ngọc xanh biếc, chạm khắc hình lá trúc khảm đá quý vô cùng đẹp mắt. Ngọc Ân đặt tiêu lên môi, lập tức văng vẳng trong không trung một khúc nhạc vô cùng êm ái. Lãnh Tử Tiêu tò mò nhìn nàng. Nàng làm gì vậy? Thôi tiêu gọi thú sao?

Thực vậy, chỉ một lúc sau, vây quanh chỗ bọn họ là hàng ngàn chú chim đủ loài đủ sắc hót líu lo theo giai điệu của tiêu trúc. Lãnh Tử Tiêu vô cùng kinh ngạc, còn kinh ngạc hơn khi ở trên cây, có rất nhiều loài còn trứng nhỏ bé. Những con vật này tiến tới những trái cây chín mọng, đem cuống quả cắn đứt. Đàn chim vô cùng ăn ý, từng đàn từng đàn nhanh chóng vận chuyển quả chín đem vứt vào thúng. Phút chốc, ba thúng quả đã đầy ắp, việc mà ngay cả hắn cũng không thể hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Lãnh Tử Tiêu bây giờ mới hiểu vì sao Ngọc Ân có đủ thời gian để thành thoi đến vậy. Nữ nhân này, quả là rất thú vị a. Ngọc Ân nhìn thúng quả, thổi thêm một khúc thanh âm chú. Đàn vật ngoan ngoãn tản đi, về lại nơi cư trú của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lãnh Gia Chủ.

Khi Ngọc Ân quay lại đình viện thì đã có người chờ sẵn nàng ở đó. Đó là một nam nhân khác, mái tóc xám bạc dài tới thắt lưng, vận một bộ trang phục màu xám, ngồi bên cửa sổ vẽ vô cùng thong dong tự tại. Thấy nàng, hắn không cười cợt như Lãnh Tử Tiêu, mà trầm ngâm nhìn nàng như một thợ săn nhìn con mồi của mình. Ánh mắt sắc bén của hắn khiến Ngọc Ân có chút khó chịu, đôi mày liễu hơi nhăn lại, không thèm để ý đến hắn, thân nhiên bước vào phòng.

“Lãnh Từ Hàn.” Nam nhân mở miệng tự giới thiệu, lại nhìn Ngọc Ân hồi lâu, cũng không thấy nàng có ý nói tên mình. Hắn hơi nhíu mi. Không phải nữ nhân bị đại ca vớt lại trong viện sao, như vậy cao ngạo?

“Đến có việc?” Ngọc Ân cầm chén trà nhấp khẽ, bình tĩnh nhìn người trước mặt. Lãnh Từ Hàn câu môi cười, bỏ lại một câu rồi biến mất.

“Lãnh gia chủ muốn gặp người.”

Ngọc Ân vừa đặt chén trà xuống bàn, bên ngoài đã có người tới dẫn đường. Gặp thì gặp, sợ cái gì?

Theo chân người hầu tới trung tâm Lãnh gia trang, Thanh Mai viện, cũng chính là nơi Lãnh gia chủ ở, Ngọc Ân từng bước từng bước, không run rẩy e sợ. Trong lúc ấy, tại Thanh Mai viện tràn ra tiếng nói cười đầy vui vẻ. Tiếng cười lanh lảnh của nữ tử nghe như tiếng chuông ling la ling la thật vui tai. “Thiên Hi, cái miệng này của con thực là rất ngọt nha!” Tiếng Lãnh phu nhân hiền từ mang theo một vẻ cưng chiều tuyệt đối. Ngồi trước mặt bà chính là Lãnh Thiên Hi, xinh đẹp dịu dàng, một đôi mắt ướt át cầu hôn người khác, lại thêm cơ thể vô cùng đầy đặn, vòng eo thon nhỏ thực dễ khiến người ta mê đắm.

“Bá mẫu, người quá khen con rồi.” Lãnh Thiên Hi che miệng khúc khích cười. Bên cạnh, Lãnh gia chủ vẫn đang yên lặng ngồi đánh cờ cùng Lãnh Từ Hàn. Đúng lúc này, một người hầu khép nép tiến vào, cúi mình bẩm báo:

“Thưa ngài, nàng ta đã tới.”

“Cho vào.” Lãnh gia chủ lạnh lùng hạ lệnh, tay đặt xuống một quân cờ.

Tô Ngọc Ân im lặng tiến vào. Đập vào mắt nàng là một khung cảnh hết sức ấm áp, nồng đậm niềm vui gia đình. Nàng đưa mắt, khẽ đánh giá chung quanh. Trong phòng có tất cả năm người. Ngoài Lãnh Từ Hàn mà nàng vừa gặp kia còn bốn người nữa, gồm một phu nhân dù đã trung tuần những vẫn giữ được vài nét xuân đẹp đẽ, hai thiếu nữ, một trong số đó chính là Lãnh Thiên Hi, cơ thể thành thực thướt tha, uyển chuyển lộ ra những đường cong mê người, người còn lại lại mang một vẻ ngây thơ, nhưng ánh mắt lại lộ ra vài phần bướng bỉnh, tình nghịch. Trong lúc Ngọc Ân lặng lẽ quan sát, Lan Minh Phuong cũng khẽ đánh giá người trước mặt. Nàng ta rất đẹp. So với Lãnh Thiên Hi đệ nhất mỹ nhân ngồi cạnh bà đây thì nhan sắc của nàng thậm chí xinh đẹp hơn rất nhiều. Một sắc đẹp đầy mị hoặc, khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra ham muốn, khao khát, lại không đem theo một tia lắng lơ nào. Trên người nàng lại toát ra một cổ khí thể vương giả, có chút mờ ảo không giống người thường. Chỉ tiếc, bản thân nàng ta một chút huyền lực cũng không có, là phế vật, sao xứng đứng cạnh Hạo nhi đây?

“Lớn mật, gặp mặt Lãnh gia chủ còn không mau quỳ xuống?” Lan Minh Phuong lạnh giọng quát thị uy, đem tầm chú ý của mọi người đặt lên người Ngọc Ân.

“Quý? Tam giới chưa có kẻ nào dám bắt ta quỳ đâu.” Giọng nói nhẹ nhưng uy nghiêm không hề che giấu khiến đám người Lãnh gia có chút sùng sốt. Một tiểu hài tử mà cũng dám có thái độ này ư?

Lãnh gia chủ hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn về bóng dáng nhỏ bé, một cổ lĩnh áp mạnh mẽ hướng Ngọc Ân giáng thẳng xuống. Không chút dao động, toàn cơ thể nàng tràn ra sức mạnh bá vương khi tự bảo vệ, dù có chút chật vật, nhưng không đến mức khụy ngã trước mặt nhân loại. Lãnh Khang nhưn mày, đây là thứ võ công gì? Phải biết, trước lĩnh áp của hắn chưa kẻ nào có thể đứng vững như vậy.

Hai ánh mắt trừng trừng nhìn nhau không chớp. Ngọc Ân tuy không thể phản kháng, nhưng vô cùng ngoan cường mà đối đầu. Chỉ cho đến khi Lãnh Thiên Hi mở ra bản lĩnh vượt mong ngửa, hai người mới dừng cuộc chiến ngầm kia. Ngọc Ân thở ra một hơi, chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

“Bá phụ, ngài đừng làm khó muội đây mà, dù sao đây cũng là người Hạo ca mang về a!” Lãnh Thiên Hi không nặng không nhẹ mở miệng, khiến Ngọc Ân âm thầm vỗ tay khen hay. Tốt, kĩ năng ly gián, rất tốt.

“Hi nhi, con cứ nhân từ như vậy, có ngày cô ta trèo lên đầu con đó!” Lan phu nhân khẽ nhắc nhở, lại nhìn về phía Ngọc Ân: “Từ nay người theo Thiên Hi tiểu thư hầu hạ cho thật tốt, nếu không... ngay cả Hạo cũng không cứu được người đâu!”

Ngọc Ân nhíu mi. Đây cái lũ người cao cao tự mãn, các người nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho bản tôn? Hừ, hầu hạ ư? Còn khuya!

“Muốn ta hầu hạ nàng? Hừ, đem nàng giết trước đi, ta sẵn sàng đi một chuyến xuống Minh giới hộ tống đấy!” Giọng nói hoàn toàn mang vẻ uy hiếp, khiến Lãnh Thiên Hi tức giận phát run. Nàng ta là cái thứ gì, dám uy hiếp nàng sao? Một thân phế vật mà cũng dám... .

“Thiên Hi tỷ tỷ, mau tới dạy dỗ nàng ta một trận, xem ai mới là chủ a!” Lãnh Tang Thanh cất giọng lanh lảnh, lại khiến không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

Lãnh Thiên Hi nhíu mày, nhìn về phía Lan phu nhân, thấy bà ta gật gật đầu, liền đứng dậy đối mặt với Ngọc Ân.

“Hừ, thực sự là phế vật bỏ đi, không có giáo dưỡng, hôm nay người nhục nhã Lãnh gia, ta đây thay Bá mẫu làm chủ!” Dứt lời, nàng ta đánh ra một chưởng hướng Ngọc Ân mà tới. Cứ tưởng nàng sẽ thụ động chịu đòn, ai ngờ, thân thủ linh hoạt nhanh chóng né qua một bên. Lãnh Thiên Hi thấy nàng tránh được, liền liên tiếp tấn công. Thoáng chốc, đại sảnh đã loạn thành một mảnh. Lãnh Thiên Hi nhìn chằm chằm Ngọc Ân một cách hằn học. Một phế vật mà nàng cũng không thể đánh gục, sao còn mặt mũi nhìn bá mẫu cùng bá phụ? Nghĩ thế, Lãnh Thiên Hi xuất ra trong tay một thanh nhuyễn kiếm, lạnh lùng vung lên, quyết lấy cái mạng nhỏ của Ngọc Ân. Nhìn thanh kiếm, gương mặt Ngọc Ân có chút trắng bệch. Không công bằng a! Đột ngột, một thanh kiếm rơi trên tay nàng. Ngọc Ân quay đầu, chỉ thấy ánh mắt lạnh lạnh của Lãnh Từ Hàn đang chăm chú nhìn nàng. “Đừng để bị giết đấy!” Hắn nhẹ giọng nhắc nhở, lại quay đầu chú tâm trên bàn cờ.

Ngọc Ân nhìn kiếm trên tay, môi vẽ ra một nụ cười lạnh. Lãnh Thiên Hi lao tới, chém trực diện một cú trước mặt Ngọc Ân. Nàng xoay kiếm đỡ ngang, lập tức mượn lực ở chân hất Lãnh Thiên Hi ra xa. Ngọc Ân xoay người, bắt đầu tấn công. Từng hồi chiêu thức kết hợp được sử dụng nhuần nhuyễn vô cùng đẹp mắt. Ánh kiếm loe loe, khác với sát khí rờ rệt của Lãnh Thiên Hi, đường kiếm của Tô Ngọc Ân nàng thâm trầm huyền bí, lại vô cùng đẹp mắt, linh hoạt uyển chuyển, mạnh mẽ mà mềm mại, trong nhu có cương, cương lại có nhu, khiến Lãnh Thiên Hi trong chớp mắt đã rơi vào thế hạ phong. Lãnh Tang Thanh thấy vậy, không chần chừ suy nghĩ, rút kiếm cùng tấn công Ngọc Ân.

“Thiên Hi tỷ tỷ, để muội giúp tỷ!”

Những tưởng hai đầu một sẽ áp đảo được Ngọc Ân, nhưng ngược lại, hai người như bao cát để nàng mặc sức đùa bỡn. Kiếm kỹ tuyệt hảo đến mức ngay cả Lãnh Khang cũng phải dừng lại để xem, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc. Ngay cả hắn đã sống tới gần ngàn tuổi, nhưng kiếm thuật tinh tế cỡ này, chính hắn cũng chưa thể luyện ra nổi. Cô nhóc này, rốt cuộc là ai?

Trận chiến khốc liệt không thể diễn ra mãi. Lãnh Tang Thanh cùng Lãnh Thiên Hi đồng thời bắn bật ra phía sau, quần áo rách tả tơi, không bị thương nhưng vô cùng chật vật. Lãnh Thiên Hi cắn giận nhìn Ngọc Ân, trong tay, huyền khí xanh nhạt hiện lên. Tay nàng vô thức kết thành thủ ấn, muốn thi triển vũ kỹ để giết kẻ trước mặt đã khiến nàng nhục nhã cỡ này.

“Đi chết đi!” Lãnh Thiên Hi hét lớn, còn Ngọc Ân tròn mắt nhìn những giọt nước đang bắn về phía mình. Chậc! Phải làm sao bây giờ? Ngọc Ân chưa kịp nghĩ ngợi, cơ thể đã rơi vào một vòng ôm ấm áp, với mùi xạ hương quen thuộc. Giọng nói âm trầm để nghe cực động lòng người vang lên.

“Các ngươi đang làm cái gì thế?” Lãnh Tử Hạo sắc mặt lạnh như băng quét mắt nhìn Lãnh Tang Thanh và Lãnh Thiên Hi, nhất là Thiên Hi, kẻ đầu sỏ muốn giáo huấn Ngọc Ân. Khẽ vung tay một cái, huyền khí màu lam tan trong không trung.

“Hạo ca ca, huynh. . . huynh trở lại. . . khi nào vậy?” Lãnh Thiên Hi như run lên trước ánh mắt của Lãnh Tử Hạo. Thật mất mặt, hình tượng nàng duy trì lâu nay. . .

“Vừa mới.” Nói xong, hắn cúi đầu cao thấy kiểm tra một lượt. Thấy Ngọc Ân hạo hạo vô khuyết, hắn mới an tâm buông nàng ra.

“Ân nhi, nàng. . .”

Bốp! Tiếng bạt tai vang vọng trong không khí. Lan phu nhân đứng bật dậy, sắc mặt vặn vẹo. Nhi tử của nàng, nàng còn chưa nổi đánh đầu. . . Huống chi, . . . Lãnh Thiên Hi dùng sức che cái miệng nhỏ lại, ngăn tiếng thét phát ra. Dám đánh Hạo ca? Cô ta thực chán sống rồi!

Lãnh Tử Hạo một lời không nói, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Ngọc Ân. Trong mắt nàng chỉ có sự căm ghét cùng phẫn hận tới đỉnh điểm. Mà nàng, từ lúc nhìn thấy nam nhân này, trong lòng dâng lên nỗi xúc động muốn giết người.

“Là ngươi! Dám lấy đi sức mạnh của ta! Nhân loại đáng chết! Đồ gian manh, trộm cắp! Trả lại đây! Chết tiết, ngươi nghĩ ngươi mang dòng máu của Hắc Long tộc mà ta không dám giết ngươi sao?” Ngọc Ân gần như phát điên mà điên cuồng vung lên những nắm đấm nhỏ bé hướng Lãnh Tử Hạo đánh xuống. Lí trí của nàng tựa hồ như bị cơn uất hận khi chịu ủy khuất mấy ngày qua che lấp hết, hoàn toàn chỉ dùng sức mà phát tiết cơn giận dữ. Cảm thấy dùng sức không làm gì được nam nhân trước mặt, Ngọc Ân lấy hết sức, vurun đôi tay nhỏ bé đẩy Lãnh Tử Hạo ra, chân thuận thế làm nên một đường cong đẹp mắt hất kiếm rơi trên đất bất lầy, chém một nhát không lưu tình về phía Lãnh Tử Hạo. Hắn nhanh chóng tránh né, âm thầm kêu khổ. Nữ nhân tức giận, quả thực kinh người.

Cảm thấy phát tiết dường như không đủ, Ngọc Ân vút kiếm qua một bên, mắt lóe lên sát khí. Tên chết tiết, dám chiếm tiện nghi của nàng, lại vút nàng ở đây tùy người khác khi dễ. Nàng là thần đế tối cao a, lại chịu ủy khuất hầu hạ con người, hừ hừ, đều do tên nam nhân chết tiết kia. Hắn là Hắc Long vương đời tiếp theo thì sao chứ? Hắn có là phu quân trời định của nàng sao, lại để nàng dễ dàng bị ức hiếp mấy ngày nay, cơm không được ăn, nước không được uống, phải làm bao nhiêu việc, là bị một Lãnh Thiên Hi khi dễ chưa đủ, lại còn bị cả một nhà hắn làm càn. Nàng, nữ vương của trời đất, cao cao tại thượng, lại dám bắt nàng quỳ, làm người hầu cho kẻ khác? Hừ, đều là tại hắn! Hắn có chết vạn lần không rửa hết nhục nhã lần này của nàng! Ngọc Ân bị cơn giận che lấp, trong lúc vô thức, không biết tự lúc nào, tay đã đưa lên trước ngực kết một thủ ấn kì lạ. Hắc khí tà ác vây quanh nàng, đôi mắt màu đen dần trở về màu đỏ nhạt máu, gương mặt như ma quỷ đòi mạng. Hắc khí kia, không phải thứ gì khác, chính là thứ Quỷ đạo ăn mòn linh hồn con người, đến đây cho nên từ oán khí nặng nề, gây sát nghiệp vô tận. Lãnh Tử Hạo thoát mồ hôi lạnh. Thứ kia. . . hắn có thể cảm nhận được sức mạnh của nó. Không phải vũ kỹ, không phải huyền lực, thứ đó, còn kinh khủng hơn gấp vạn lần so với huyền lực. Quá mạnh! Ngay cả hắn cũng chưa chắc đỡ nổi một đòn này. Xem ra, Ân nhi quả thực muốn giết hắn mà!

“Quỷ đạo cấp 3: Tro tàn địa ngục!” Ngọc Ân bật thét, không đợi Lãnh Tử Hạo kịp phản kháng, liền tung ra quỷ đạo kinh dị kia.

Rống!!!! Trên bầu trời đột ngột xuất hiện thêm một thân hình to lớn. Dực long vừa nhìn thấy cảnh tượng dưới mặt đất, mắt lóe lên tia khiếp đảm, thân mình đồ sộ trong chớp mắt đã lao tới chắn trước mặt Lãnh Tử Hạo, nhanh chóng vận một nguồn linh lực cực lớn đem đánh tan một chiêu Quỷ đạo mạnh kinh hồn kia.

“Ngài làm cái chết tiết gì thế hả? Tĩnh! Tĩnh ngay lập tức! Tô Ngọc Ân! Ngài tĩnh ngay lập tức cho ta!” Tiếng gầm rống của Dực Long rít cuộc cũng kéo lại sự bình tĩnh cho Ngọc Ân. Nàng ngờ ngác nhìn xung quanh một hồi. Nhà cửa, cây cỏ bị tàn phá nát bét hết lượt, lại bị tro tàn địa ngục làm cho khô héo mất hết sức sống. Lãnh Khang, Lãnh Tang Thanh, Lãnh Thiên Hi, Lãnh Tử Phong, hay cả Lan phu nhân cũng đã ngã cả ra đất, miệng phun máu bởi sức ép quá lớn từ chiêu thức Quỷ đạo vừa rồi. Trên lưng Dực Long là Nam Cung Hiến, Trang lão tiên bối, cùng Mạc Ly và Diễm Hương, đều bị lực ép kinh người mà khí huyết không thông, tái xanh tái xám gương mặt. Thậm chí Mạc Ly vì sợ hãi quá độ, đã trực tiếp bất tỉnh. Nàng đã làm gì vậy? Ngọc Ân ngờ ngác, ánh mắt như một con thỏ nhỏ sợ hãi, co rụt toàn cơ thể lại. Nàng đưa tay ôm đầu, nhìn về phía xa xa, thân ảnh Lãnh Tử Hạo đằng sau Dực Long, đang ngẩng người nhìn nàng. Ngọc Ân cúi nhìn hai bàn tay mình, cơ thể ngã nhào xuống nền đất lạnh, trực tiếp ngất xỉu. Một giây nàng ngã xuống, Lãnh Tử Hạo ánh mắt sợ hãi, lao tới bên cạnh nàng, thét lớn: “Ân nhi!”

Chương 25: Ngày Xưa Ngày Xưa

Kẹt... Cửa phòng bật mở, Dực Long trong hình thái một chú cáo trắng, ánh mắt ánh lên sự mệt mỏi cong đuôi ra ngoài hít thở không khí. Quý đạo kia thật kinh khủng, không những khiến chủ nhân nội thương, lại ảnh hưởng không ít về tinh thần. Nó lắc lắc cái đầu nhỏ xinh, lại nhìn thấy một thân ảnh cao lớn tràn đầy lo lắng hướng ánh mắt về phía trong gian phòng.

“Rõ là ta nhớ ta bảo ngươi cứu chủ nhân chứ không phải lấy đi sức mạnh của người a!” Dực long hướng Lãnh Từ Hạo bắt mắt lên tiếng. Nghe thấy tiếng hỏi, Lãnh Từ Hạo mày kiếm khẽ cau lại, lắc đầu.

“Ta không biết, ta không có lấy đi sức mạnh nào của nàng cả!”

Dực Long nghi hoặc, dùng thần lực dò xét một lượt, thấy nhân tố hòa không ở trong cơ thể nam nhân kia, ánh mắt thêm một tầng lo lắng.

“Rốt cuộc sức mạnh của ngài ấy đi đâu mất!”

“Chẳng lẽ... như bây giờ không tốt sao?” Lãnh Từ Hạo ngập ngừng hỏi. Nàng yếu đuối như vậy, hẳn hoàn toàn có thể bảo hộ nàng a.

Dực Long lắc đầu cảm khái: “Địa vị của nàng ở Thần giới không cho phép không có sức mạnh. Với tình trạng hiện tại, chỉ cần sơ suất một chút thôi, lập tức sẽ có hàng ngàn vạn kẻ lao tới chiếm đoạt Huyết linh của ngài để tăng sức mạnh, ấy là còn chưa kể tới toàn bộ Yêu giới tìm tới trả thù...”

“Huyết linh?”

“Chủ nhân có trong mình một nửa dòng máu quyền lực nhất của Long tộc, do Hắc Long vương đời trước chính là tổ tiên Lãnh gia các ngươi. Lãnh Phong truyền tống. Sức mạnh dòng máu thuần khiết của Long tộc không phải vật có thể đùa. Đó là dòng máu duy nhất có quyền uy sánh ngang với Ngọc Hoàng đại đế. Kẻ có được dòng máu này, có khả năng thống nhất tam giới, hủy thiên diệt địa, sức mạnh vô biên vô lượng. Thử nghĩ xem, một dòng máu quyền lực như vậy, ở trên cơ thể một hạ tiên yếu ớt, các vị đại tiên kia sẽ làm gì? Đừng nghĩ Thần tiên là thánh thiện ôn hòa, họ có nguồn gốc từ nhân loại, đều có lòng tham quyền lực cùng địa vị vô hạn định. Bọn họ tất nhiên sẽ làm mọi cách để chiếm lấy dòng máu kia...”

“Khoan, ngươi nói Lãnh gia có chung dòng máu với Hắc Long vương?”

“Phải.” Dực Long gật đầu chắc chắn. “Rất lâu về trước, do nội loạn của Long tộc, cùng với đại chiến Tiên Yêu hai giới, mà Hắc Long vương lúc bấy giờ bị vu oan có câu kết với Yêu giới làm phản, nên Thần giới đã trừng phạt ngài phải nhảy vào Thiên Môn Kính lưu lạc giữa Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới, lại chịu sự truy sát của Long tộc thượng đẳng cùng Thần tộc. Long tộc cao quý dù phải rơi vào luân hồi nhưng cũng không thể mất đi bản chất sức mạnh. Vì thế có lẽ Lãnh Phong ngài ấy đã quyết định lưu lại một cái Lãnh gia này, truyền thừa huyết mạch cao quý, đợi ngày báo thù, lấy lại vương vị đã mất. Tuy nhiên, do sự truy sát của Long tộc cùng Thần tộc để cướp đoạt huyết mạch tối thượng, ngài ấy có vẻ đã đặt cấm chế đối với Lãnh gia các ngươi, kìm chế và che giấu sức mạnh. Chính vì điều này, cho đến bây giờ Lãnh gia các người tạm thời yên ổn. Các ngươi tuy mang dòng máu Long tộc, dù ít dù nhiều, nhưng vẫn là hậu duệ của Lãnh Phong Hắc Long vương quyền uy, đương nhiên cũng có thể có sức mạnh nhưng chỉ tại một giới hạn nhất định vì các ngươi là phạm thế. Tất nhiên, với khả năng kinh người của Thần tộc, muốn tìm đương nhiên có thể. Nhưng bọn chúng chỉ có thể âm thầm tìm kiếm, bởi vì một người gây sức ép lên họ.”

“Là ai?” Lãnh Từ Hạo nhíu mày nghi hoặc. Người nào lại có quyền năng lớn tới mức khiến cho cả một Thần giới rộng lớn phải nghe theo?

Dực Long vừa muốn mở miệng trả lời, từ xa xa đã truyền tới tiếng bước chân của một nhóm người. Lãnh Khang mang dáng vẻ đầy kính cẩn bước đến, khẽ khom người chào nó. Kể từ sau khi thấy chân thân Dực long của nó, đám người này trở nên ngoan ngoãn đến đáng thương. Kẻ nào kẻ nấy đều âm thầm kêu khổ. Mà đối với Dực Long chính là trực tiếp dọa nạt người. Hừ, đám phạm nhân chết tiệt này, dám bắt chủ nhân của nó làm việc thô, hủy hoại đôi ngọc thủ mềm mại nó yêu thích nhất. Chủ nhân của nó vì tìm kiếm Lãnh Phong, đã xuyên qua bao trục không gian, vượt bao nhiêu ải nạn, còn chưa ai dám ở trên đầu ngài cầm dao mà múa. Cái lũ người này, hẳn phải cảm tạ tới mấy trăm đời nhà chúng vì đây là Lãnh gia mà chủ nhân muốn tìm. Nếu không...hừ...nơi này chưa biến thành bụi thì cũng hoang tàn rồi.

Lãnh Khang mỉm cười thân thiện, khác hẳn vẻ mặt u ám khi nhìn Tô Ngọc Ân hôm trước, thân hình lui lại phía sau, quỳ xuống một gối đối diện với Dực Long trong hình dạng một con cáo tinh.

“Thưa ngài, không biết Lãnh gia có vinh dự được mời ngài tới Linh đường của chúng ta một chuyến không?”

Dực Long nhưong mi, ánh mắt khẽ chuyển về hướng cửa phòng.

“Yên tâm, đã có ta bảo hộ nàng.” Lãnh Từ Hạo ánh mắt kiên định nhìn Dực Long, thân hình cao lớn đứng trước cửa phòng, thể hiện thái độ chớ lại gần với mọi người. Dực Long đầu khẽ gật một cái, xoay người đi cùng Lãnh Khang tới từ đường.

Lãnh Từ Hạo bước vào phòng, khẽ khàng đóng cửa lại. Hắn tới bên giường, yên lặng ngắm nhìn nữ nhân đang say giấc. Ngọc Ân, nàng là của ta, dù

nàng có cảm ghét ta, nhưng sự thật thì không thể chối bỏ được. Lãnh Tử Hạo đem Ngọc Ân ôm vào lòng, ngón tay thon dài vuốt ve làn da trắng như sứ, âu yếm gò má xinh đẹp của nàng. Hắn thực không dám quá phận, bởi hắn không biết mình có thể không xông lên như dã thú mà muốn nàng hay không nữa. Cơ thể nàng hiện tại vô cùng yếu ớt, sao có thể chịu nổi dày vò của hắn??? Cũng là hắn vô ý, để nàng chịu quá nhiều ủy khuất. Lãnh Tử Hạo siết chặt vòng ôm, ánh mắt nhu tình như nước nhìn người con gái trước mặt, tâm khảm run lên, âm thầm thề quyết sẽ hảo hảo mà bảo vệ nàng như ngọc quý, quyết một đời này sẽ không buông tay, không xa rời.

Ngọc Ân trong cơn mê loạn, ý thức chìm vào một bể tối hỗn độn mà lạnh lẽo. Từ trong bóng đêm đen kịt, những con người từ từ hiện ra, ánh mắt dò dẫm, nhìn nàng chằm chằm. Gần nhất, chính là bóng dáng một nam nhân cao lớn, mái tóc bạc xạc xơ bay trong gió. Hốc mắt trống rỗng, rõ là đã bị người ta lấy đi con ngươi. Gương mặt mặc dù bị bao phủ bởi một tầng huyết sắc đỏ tươi, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra kẻ đó... Con quỷ khát máu trong nàng.

“Ngươi!” Ngọc Ân cảnh giác nhìn hắn. Con quỷ kia đang cười. Hắn cười với nàng, gương mặt dữ tợn hướng về phía nàng.

“Ô Ngọc ... Ân” Bóng đen thì thào, âm thanh vang vọng trong không gian tăm tối, cùng với tiếng gió ù ù vây quanh nàng, khiến nàng chao đảo không thể thoát ra!

“Ngươi không thể thoát, vĩnh viễn không thể thoát khỏi ta, chúng ta... là một!” Bóng đen cười man rợ, hốc mắt trào ra dòng máu đỏ tươi, đỏ như lửa trên tay nàng, tràn ngập dưới chân nàng, lấp đầy không gian u tối...

“AAAAAAA!!!!!!.....” Tô Ngọc Ân kinh hãi bật dậy, cơ thể sớm đã ướt đầm mồ hôi. Lãnh Tử Hạo vốn đang lo lắng vì nàng ngủ không an ổn, cũng bị tiếng thét của nàng làm cho kinh hãi.

“Ân nhi! Không sao, chỉ là mộng thôi, có ta bên nàng!” Hắn ra sức trấn an Ngọc Ân, nhưng nàng như quá mức sợ hãi mà chưa hoàn hồn, không hề nghe thấy bất cứ điều gì.

Ngọc Ân cố lấy lại bình tĩnh, mắt chớp he vài cái, từ mộng lung thành tỉnh táo. Mộng, là mộng thôi! Chợt, nàng cả thấy cả người rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Ân nhi, nàng tỉnh, mộng thôi mà!” Lãnh Tử Hạo tưởng nàng còn đang hoảng sợ, vẫn tiếp tục an ủi. Ngọc Ân nghe được câu nói kia, trong lòng không tự chủ được mà cảm thấy ấm áp. Bao lâu rồi mới có người quan tâm và chăm sóc nàng như vậy? Tam giới, người ta nghe thấy cái tên Xích Diễm Đông Phương Thần đế là đã kinh hãi, cũng kính nể. Có ai biết chỉ cần nàng chìm vào giấc ngủ, bao ác ma lại tới tìm nàng đòi mạng. Tô Ngọc Ân nàng không phải người tốt, trên tay thấm đẫm máu sa trường trong biết bao cuộc chiến Tiên Ma dai dẳng. Ai nói Thần là cao cao tại thượng, là thanh khiết, từ bị phổ độ chúng sinh? Không! Thần cũng là người. Mọi vật đều có tình, từ cành cây ngọn cỏ đến các loài vật, hay yêu ma. Thần cũng vậy cả thôi, tránh không thoát thất tình lục dục, cũng tranh đoạt, đấu đá nhau vì quyền lực và địa vị, cũng lợi dụng, thủ đoạn tàn bạo để có được thứ mình muốn. Huống chi, trong những trận đại chiến, tay Thần nhuộm máu, thậm chí còn nhiều hơn cả nhân loại. Tô Ngọc Ân nàng, dưới một người trên hàng vạn người, quyền uy đầy đủ, mưu mô thâm hiểm xảo quyết ai ai cũng biết, tàn bạo khát máu, đến danh Sát Hóa Thần cũng tặng cho nàng, thì làm sao là người cần người quan tâm, làm sao có người quan tâm nàng đây? Nhưng, nàng không được phép mềm lòng. Cho dù là ấm áp này, cũng là nàng đem cất sâu trong tim.

Ngọc Ân mặc kệ Lãnh Tử Hạo, đẩy ra khỏi vòng ôm của hắn, bước xuống giường muốn ra ngoài. Nhưng vừa mới đặt chân xuống, nàng đã cảm thấy trời đất như chao đảo. Lãnh Tử Hạo thấy nàng sắp ngã, vội tới đỡ nàng, liền bị ngay một cái hất tay không chút lưu tình.

“Tránh xa ta một chút, nhìn cái mặt ngươi, ta không ưa nổi!”

Bàn tay Lãnh Tử Hạo cứng đờ giữa không trung, nhưng sau một khắc, lại đem nàng giữ chặt trong lòng.

“Mặc kệ, nàng là nữ nhân của ta, dù chết ta cũng bảo vệ nàng.” Lãnh Tử Hạo thì thầm bên tai nàng. Khí nóng vờn quanh nàng khiến Ngọc Ân có chút bối rối, cơ thể không tự chủ được mà mềm ra.

“Ngươi...” Ngọc Ân kinh hoàng, giọng nói của nàng khi nào lại trở nên nũng nịu như vậy? Nàng cố gắng thử chán ghét hắn, nhưng có vẻ không được. Thậm chí nàng còn tham luyến sự ấm áp của vòng tay hắn, cơ thể hắn...

Ngọc Ân dần an tĩnh, cơ thể mềm mại dựa trên thân thể to lớn của nam nhân tuấn mã, yên lặng nhắm mắt. Phong ca nói, nàng là một vương hậu thiên mệnh của Hắc Long vương. Nàng luôn chán ghét người khác lại gần mình, ngoài Dực Long ở với nàng từ nhỏ. Nhưng với nam nhân này, nàng thậm chí còn không có sức kháng cự lại... Thiên mệnh sao?

Nhưng, người nàng yêu hẳn là Phong ca...

Không, nàng không còn xác định được nữa, nàng còn yêu người đó sao? Người đó đã có nương tử, có thể đã rời xa thế giới này...

Huống chi, chính hắn đã bỏ lại nàng, để con quỷ kia tàn phá nàng...

Ngọc Ân khẽ mở mắt, thưởng thức gương mặt nhìn nghiêng của nam nhân kia, đang vô cùng ân cần đem chân đắp lại lên người nàng. Nàng vươn tay, ôm chặt lấy hắn, cảm thụ sự ấm áp cùng bình yên. Thiên mệnh nếu đã sắp xếp như thế, có lẽ, cũng nên nghe theo. Nàng mệt rồi!

Lãnh Tử Hạo cứng người. Một giây trước còn đẩy hắn ra, giây sau lại ôm chặt lấy hắn. Vậy rốt cuộc là thế nào? Nữ nhân, quả là khó hiểu. Hắn cũng an phận, để mặc nàng đem mình thành cái gối ôm, ngủ tới ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Bí Công Hắc Long Tộc

Dực Long khá thỏa mãn khi bước ra khỏi từ đường. Hắn phải kéo chủ nhân tới đây một chuyến mới được. Nó tung tăng lướt về phía viện nơi chủ nhân nằm nghỉ, lại thấy trong phòng trống không. Lăn theo mùi hương, tới hồ sen giữa rừng trúc xanh rì, chủ nhân của nó đang yên ổn để tên nam nhân kia đốt cháo cho. Ách, chủ nhân nhà nó biết nghe lời như vậy từ khi nào nhỉ. Nó thực hoang mang nha!

“Dực Long, ngươi đứng đó làm gì? Lại đây!” Ngọc Ân không biết nhìn thấy nó từ lúc nào, vẫy vẫy tay gọi nó.

Dực Long liếc nam nhân bên cạnh nàng, lại nhìn chủ nhân của nó, từ từ tiến lại.

“Mạc Ly sao rồi? Sao ngươi đem họ tới đây?” Ngọc Ân vừa ăn cháo, vừa lơ đãng hỏi.

“Mạc Ly quá lo lắng cho ngài, chủ nhân. Nên ta đem tất bọn họ vào. Dù sao... với mấy người ức hiếp ngài, thêm nhân lực vẫn hơn.” Dực Long nhìn Lãnh Tử Hạo, ánh mắt khiêu khích thấy rõ. Nó vô cùng ngoan ngoãn, chui vào vòng tay mềm mại của Ngọc Ân khiến Lãnh Tử Hạo ghen tức không chịu nổi.

“Ngươi vào từ đường làm cái gì. Ngươi là Long tộc nhưng có phải dòng Hắc Long vương giả đâu?” Ngọc Ân nghe chuyện Dực Long vào từ đường, có chút khó chịu.

“Chủ nhân, còn nhớ quyển sách kia chứ, ta tìm thấy trang cuối của nó rồi. Ở trong từ đường, dưới bài vị cao nhất của Lãnh Phong.” Vừa nói, Dực Long xuất ra một tờ giấy cũ nát, vàng ố, lại không có chữ gì.

“Không có chữ gì?” Ngọc Ân hồ nghi, lại từ từ suy nghĩ. Ở bên cạnh, Lãnh Tử Hạo yên lặng gọt đào cho nàng. Chợt, ánh mắt nàng lóe lên một tia sáng. Bài vị của Lãnh Phong, tức là thuần huyết, như vậy có phải...

Ngọc Ân không nghĩ ngợi nhiều, ghé lại bên cạnh Lãnh Tử Hạo, đưa ra tờ giấy, nói đúng một từ.

“Máu.”

Lãnh Tử Hạo ngăn người, hồi lâu mới hiểu ý nàng. Tiện dao gọt đào, hắn vận khí, cắt một đường trên ngón tay trỏ. Máu theo ngón tay nhỏ giọt trên tờ giấy, tức thì, tờ giấy sáng bừng, hiện lên trang cuối cùng của quyển bí tịch.

“Thì ra, đây là bí tịch võ công giành riêng cho Hắc Long vương được truyền từ đời này qua đời khác.” Ngọc Ân lẩm bẩm, ánh mắt sáng ngời. Nếu Lãnh Tử Hạo học được quyền võ công này chắc chắn sẽ tăng lên nhiều thực lực. Tuy nhiên, nếu như để hắn luyện theo phương thức thông thường, mất bao lâu mới đạt đến giới hạn như nàng? Ngọc Ân bần khoản, đem trang cuối cùng của bí tịch ghép lại, đưa cả quyển cho Lãnh Tử Hạo.

“Ngươi giữ kỹ lấy, thứ này chỉ Hắc Long vương mới có thể học. Khi nào tới Cẩm địa Tàng Long của riêng ta, nơi đó thời gian khác với luật thường, để ngươi tu luyện cũng kịp.” Lãnh Tử Hạo vừa mở quyển bí tịch ra, lập tức, cuốn sách sáng bừng. Hắn cảm thấy thứ gì đó đang nhập vào não hắn. Mọi chiêu thức trong cuốn sách không cần đọc qua đã tự động in vào tâm trí hắn. Khi ánh sáng của cuốn sách biến mất, mọi chữ nghĩa hình vẽ trên đó cũng theo đó mà biến mất không dấu vết. Ngọc Ân nhìn thấy, càng vui vẻ. Xem ra, hắn thực sự là một Hắc Long vương a.

“Chủ nhân, ta như nghe thấy tiếng rỗng ngậm.” Dực Long vốn im lặng đột ngột lên tiếng. Bên trong nàng, Linh Miêu cũng thì thào nói. “Ta có cảm giác rất quen thuộc, giống như chủ nhân...”

“Ở đâu, Dực Long?” Ngọc Ân cúi đầu, đặt Dực Long lên vai, ánh mắt trở nên cảnh giác.

“Rất gần, tựa hồ như đang kêu cứu. Ở phía Bắc.”

“Đó là Cẩm địa, là nơi chôn cất các thế hệ gia chủ. Ân nhi, nơi đó cấm chế chặt chẽ, chỉ có ngọc bội của gia chủ mới có thể mở một thông đạo nhỏ để đi vào.” Lãnh Tử Hạo nhìn về hướng bắc. Rỗng ngậm ư?

“Cấm chế?” Ngọc Ân suy tư, lại nhớ đến kết giới trong hang giam Linh Miêu.

“Mặc dù vậy, hình như một lần hồi bé ta đã từng đi lạc vào trong đó. Theo như ta nhớ, nơi đó có rất nhiều sương mù. Sau đó, có ai đó nói với ta, thực lực của ta còn quá yếu, sau đó đá ta ra ngoài.” Lãnh Tử Hạo có chút xấu hổ kể, dù sao lúc đó mặc dù hắn thiên phú cao, nhưng cũng chỉ là một cái Huyền lực không hơn, yếu là phải.

Ngọc Ân trầm ngâm một lúc, sau đó túm theo Dực Long, lôi kéo Lãnh Tử Hạo đi về hướng bắc. Vừa ra khỏi rừng trúc, lập tức một thân ảnh nho nhỏ nhào vào lòng nàng.

“Sư phụ!!!” Thượng Quan Mạc Ly ôm chặt lấy Ngọc Ân, thân thể nho nhỏ vẫn còn hơi run rẩy. Từ xa, Liễu Hương vội vã từ xa chạy lại có chút bối rối.

“Tiểu thư, cơ thể Mạc Ly không tốt, lại chạy lung tung...” Ngọc Ân vươn tay bế Mạc Ly, đem tiểu tử vỗ về ổn thỏa. Nhóc hẳn chắc rất sợ hãi, vì khi thi triển Quỷ Đạo, Ngọc Ân đã gần như không che giấu bản chất của mình.

Trang lão cùng Nam Cung Hiến cũng bước tới, tụ cùng một chỗ. Nam Cung Hiến nhìn nàng hảo hảo vô sự, lại thấy một tia kì lạ...

“Sức mạnh của nàng...” Hắc nhướng mày. Trong nàng không có chút dao động nào, dù là nhỏ nhất.

“Bị mất.” Ngọc Ân thản nhiên trả lời, lại thấy có gì đó không ổn liền sửa lại. “Bị phong ấn.”

“Ngài biết sức mạnh của ngài đi đâu sao?” Dực Long hồ nghi hỏi, đến nó còn không tìm thấy đồng lớn sức mạnh kia ở đâu...

“Từ Tà ở gần đây. Có lẽ con rồng kia trông coi nó, nên khi Từ Nguyệt cảm nhận được Từ Tà đang ngủ say, nó liền tự phong bế chờ cùng thức tỉnh.” Ngọc Ân tiếp tục hướng phía bắc mà đi. Gần đến nơi, Dực Long nhận nhạo thấy rõ. Nó gần như găm lên đáp lại tiếng ngâm vang kia, thứ tiếng mà bất kì ai cũng không nghe được.

“Đứng lại, các ngươi muốn đi đâu?” Lãnh Thiên Hi đột ngột lao ra chặn đường, vừa nhìn thấy Lãnh Từ Hạo, gương mặt liền ửng hồng lui lại. “Phía trước là cấm địa, không được để ngoại nhân tiến vào.”

“Chuyện của chúng ta, không tới phiên ngươi lo.” Lãnh Từ Hạo nắm lấy tay Ngọc Ân dưới ánh mắt gần như bốc hỏa của Lãnh Thiên Hi, từ xa, Nam Cung Hiến lặng lẽ nhủ mi.

“Hạo ca, chúng ta là người trong tộc, sao huynh có thể trái tộc pháp?” Lãnh Thiên Hi nôn nóng, người bình thường cũng không thể xông vào cấm địa, huống chi, nàng ta...

“Cút!” Lãnh Từ Hạo có chút chướng mắt với nữ nhân trước mặt, nắm tay Ngọc Ân trực tiếp phốt lò nàng ta. Lãnh Thiên Hi tức giận tới mức giậm chân, ánh mắt nhìn đoàn người bỗng nảy lên một tia ác độc, quay gót hướng thẳng tới chỗ Lãnh gia chủ đang nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cấm Địa Lãnh Gia

Ngọc Ân nhìn Lãnh Từ Hạo có chút khó chịu đi trước, câu môi khẽ cười nhẹ, bàn tay bắt giác khẽ xiết chặt hơn một chút. Lãnh Từ Hạo xoay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng. Kể từ lúc gặp nàng giữa rừng, hẳn đã biết chính bản thân mình mệnh không thoát được cùng nàng dây dưa. Hẳn lúc ấy chẳng biết đó là nghiệt hay phúc, chỉ biết, hẳn tình nguyện cùng nàng tới bất cứ nơi nào.

Cấm chế quanh cấm địa như một bức tường thành kiên cố đem bọn họ cản ở bên ngoài. Nam Cung Hiến tiến tới, muốn chạm vào bức tường, liền bị một cỗ lực lượng cường đại hất ngược trở lại. Trang lão lập tức qua chỗ hắc, sắc mặt trở nên trầm trọng. Lực lượng kia dễ dàng đánh trọng thương đồ đệ của ông, thậm chí đem linh lực của hắn hút mất hai phần, có lẽ phải mất rất nhiều thời gian để hồi phục.

“Ta ở lại với hắn, tiểu tử này bị thương tương đối nghiêm trọng. Ngươi phải vô cùng cẩn thận đấy, Tô Ngọc Ân.” Trang lão nhìn Ngọc Ân, tay muốn đỡ Nam Cung Hiến đứng lên, lại bị hắn lắc đầu cản lại.

“Sự phụ, ta... không sao!” Hắc thều thào nói, cổ đứng lên. “Đồ nhi bất hiếu, con thực sự không thể để nàng vào nơi đó... một mình.”

Trang lão ngăn ra, rồi lại thở dài, nâng hắc dậy, xuất một chút dược trị thương.

“Ngươi, tiểu tử này, haizz, các ngươi là không có hi vọng, không nhìn thấy tên họ Lãnh kia sao? Nhưng mà, để nha đầu đó, thân không có một tia huyền lực lao đầu vào nơi đó, ta cũng không yên tâm. Ngươi ở đây hảo hảo chăm sóc bản thân, không nên quấy rầy kẻ khác.”

“Uống thứ này vào.” Ngọc Ân không biết tới bên từ lúc nào, trong tay xuất ra một bình dược tề, nhìn chăm chăm Nam Cung Hiến. “Nhận lấy, nên nhớ ngươi là nam sủng của ta.”

Lãnh Từ Hạo nghe thấy hai chữ “nam sủng” ngay lập tức nhàu mày. Ân nhi, nàng muốn tam tu sao? Ít ra, ta đây rất không đồng ý nha!

“Liễu Hương, Mạc Ly, ở lại. Liễu Hương, ngươi chăm sóc cho Nam Cung Hiến giúp ta.” Vừa nghe thấy phải ơ lại, Mạc Ly lập tức phản đối.

“Sự phụ, con...”

“Nghe lời, Mạc Ly, trong đó là một con rồng đó, thậm chí hung hiểm thế nào ta còn chưa biết nữa.” Ngọc Ân lập tức nghiêm giọng, ánh mắt nghiêm trọng nhìn nhóc.

“Sư phụ, hiện tại người còn không có huyền lực, hướng chỉ là linh lực...” “Vị vậy ta càng phải vào, tìm lại nguồn sức mạnh của mình.”

Mạc Ly tuy ảm ức nhưng cũng im lặng gật đầu, tiến tới đứng cạnh Liễu Hương. Ngọc Ân nhìn thoáng qua một lượt, lại tiến về phía bức tường cấm chế. Đột nhiên, một người nắm tay nàng kéo lại.

“Đứng yên đây.” Lãnh Tử Hạo gần giọng, kéo Ngọc Ân lùi lại, bản thân lại tiến về phía trước. Ngọc Ân khẽ nhủ mi, bàn tay khẽ lật, lại nắm lấy tay Lãnh Tử Hạo, cùng tiến lên.

“Nàng... Ân nhi!” Lãnh Tử Hạo nhìn nàng, có chút cau kinh. Sao lại cứng đầu như vậy chứ?

Hai bàn tay một thon mảnh, một to lớn, vốn muốn chạm vào vách tường, lại bị một tiếng rống khiến họ giật mình dừng lại.

“Các người làm cái gì!” Lãnh Thành lao tới, lập tức ngăn chặn thành công việc hai người sắp chạm vào cấm chế. Đó là cấm chế được tổ tiên đầu tiên đặt ra, tạo thành nơi yên nghỉ cho các bậc con cháu sau này của Lãnh gia. Một nơi linh thiêng như vậy, sao có thể bị người ngoài chạm vào?

“Phụ thân, nơi này có...” Chưa đợi Lãnh Tử Hạo nói hết câu, Lãnh Thành đã cắt ngang. Bên cạnh, Lãnh Thiên Hi, con chó dẫn đường đã tới, cùng Lãnh Tử Tiêu cùng Lãnh Tử Hàn âm trầm nhìn bọn họ,

“Ngịch tử, cho người ba giây, cách xa cô ta ra. Nếu như người không tránh, liền cùng chôn với nàng đi!” Lãnh Thành thật sự đã nổi lên sát ý. Lãnh Tử Hạo nhìn Ngọc Ân. Buông tay ư? Không bao giờ!

Đột ngột, Dực Long ngấm lên một tiếng, lao đảo ngã xuống đất. Ngọc Ân kinh hoảng, lập tức đem nó ôm lấy, đầy lo lắng nhìn Dực Long.

“Chuyện gì? Dực Long? Chuyện gì vậy?” Lãnh Thành biết Dực Long chân thân, vốn muốn nói gì cũng đành im lặng.

“Nó... rất đau đớn! Nó đang thức giấc ta!” Dực Long ôm đầu đầy đau đớn. “Thu ta vào không gian, chủ nhân! Ta không chịu được nữa! Nó... chắc chắn mạng Hắc Long huyết mạch trên người!”

“Nó? Nó là gì?” Lãnh Tử Tiêu tò mò nhìn Dực Long, đám người Lãnh gia cũng ngạc nhiên một đoàn. Thứ gì khiến một long nhân như Dực Long đau đớn đến vậy chứ?

“Một con rồng, trong cấm chế này có một con rồng, và có vẻ như nó đang kêu cứu!” Lãnh Tử Hạo nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thành, nghiêm túc trả lời. Chuyện Lãnh gia có Long huyết trong người, ai cũng lấy làm tự hào. Nhưng họ không ngờ được, cấm chế sống cùng họ bao lâu nay, lại có một con rồng trong đó! “Phụ thân, miếng ngọc bội đó...”

Lãnh Thành lấy ra một miếng ngọc bội màu trắng, ở giữa có một giọt huyết đỏ đậm, bị phong ấn ở giữa miếng ngọc.

“Bá phụ, người không thể, đó là nơi linh thiêng, không thể cho người ngoài cùng vào!” Lãnh Thiên Hi vội vàng lên tiếng, nhất quyết tách rời Phong ca ca cùng á tiện nữ kia.

“Thứ này, chỉ có thể mang nhiều nhất hai người vào!” Lãnh Thành trầm ngâm, đương nhiên, Lãnh gia cấm địa sao có thể để ngoại nhân vào? “Hạo, con cùng Hi nhi, đi đi!” Thực lực Thiên Hi không kém, lại có chút ít hiểu biết được liệu, sẽ có trợ giúp lớn với Hạo nhi. Mà nhân cơ hội này, hai đứa nó ở bên nhau, chưa biết chừng...

“Lãnh gia chủ, không đến lượt ngài quyết định đâu!” Ngọc Ân lạnh lùng nhìn Lãnh Thành, khiến ông không tự chủ được nổi da gà. Vô lý, nàng ta chỉ là một tiểu oa nhi!

“Người có ý gì? Là ý kiến của gia chủ, người còn không có tư cách ở đây nói!”

“Sao lại không, trong cơ thể ta chứa một nửa dòng máu là của Hắc Long vương cao quý, so với người, chính là thừa tư cách!” Ngọc Ân nhếch mép cười lạnh, xoay người, đối diện với cấm chế. Nàng đẩy đẩy Lãnh Tử Hạo, nhìn sâu vào mắt hắn.

“Tin ta.” Không đợi hắn đồng ý, liền hướng về phía cấm chế, tay không biết tự lúc nào đã bị cắt một vết dài, nhỏ máu khiến lòng bàn tay nàng đầm máu. “Lãnh Phong, muội biết huynh sẽ không làm muội bị thương.” Ngọc Ân thì thầm, bàn tay ngọc ngà chạm lên bức tường cấm chế. Bên ngoài, Lãnh Thành kinh ngạc. Lãnh Phong, tổ tiên ư? Nàng ta sao lại biết tổ tiên đầu tiên, người sáng lập Lãnh gia?

Bàn tay đầm máu nóng của Ngọc Ân vừa chạm vào cấm chế thì bức tường xảy ra biến đổi. Bức tường chuyển thành màu trắng, giống như sương khói, vòn lấy bàn tay trắng ngần kia, đem vết thương chữa lành, rồi mở ra một truyền tống trận chờ đợi người bước vào. Mà người lao vào đầu tiên, không thể ngờ được là Lãnh Tử Tiêu. Ngay sau đó, Trang lão sư phụ cũng vào theo. Lãnh Tử Hạo ôm Ngọc Ân cùng nhảy vào truyền tống trận. Lãnh Thành cau mày, cùng Lãnh Tử Hàn cùng Lãnh Thiên Hi cũng theo vào. Dù gì, đây là cấm địa. Là Lãnh gia chủ, hắn cần phải biết, rốt cục trong này có cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Thập Ác Trấn Thiên Cảnh (1)

Đón tiếp bọn họ, không phải là sương mù, mà là một rừng cây xanh rì. À, không phải một rừng cây, mà là một đảo cây. Kinh ngạc hơn, nơi này, toàn bộ đều lơ lửng trên không trung, bên dưới là vực sâu vạn dặm.

Ngọc Ân quan sát chung quanh một chút. Chỉ một chút thôi, cũng đủ khiến gương mặt nàng tái mét. Ánh mắt trầm xuống đầy vẻ nghiêm trọng.

“Nơi này... là...” Lãnh Tử Hàn bước vào cũng nhận không được thốt lên. Một nơi thật lạ.

“Sao lại vào đây cả vậy? Lãnh gia chủ sao ngài lại tới đây?” Ngọc Ân nhìn thấy Lãnh Thành, có chút ân hận.

“Đường đường là gia chủ, ta đương nhiên có thể trách nhiệm bảo vệ bí mật gia tộc...”

Biết không kịp nữa rồi, Ngọc Ân chỉ có cách thở dài. Nàng đưa Dực Long ra, vỗ vỗ đầu nó.

“Ngươi trong bản thể này bị hạn chế tới 70% sức mạnh. Trở lại hình người đi.”

Dực Long dờ dẩn nhìn xung quanh một vòng, sau đó mới thi triển biến hình. Một vòng sáng bao quanh cơ thể nó. Dần dần, cái bóng nhỏ giữa quảng sáng lớn lên, và khi vầng sáng biến mất, một nam nhân cực phẩm cũng hiện ra. Hắn có một mái tóc đỏ rực lửa, lại ngắn ngắn. Thân trên chỉ khoác hồ một lớp y phục màu đỏ, điểmuyết những sợi lông trắng, để lộ bộ ngực vạm vỡ màu đồng quỳên rũ ánh nhìn. Ngọc Ân gật đầu nhìn nhân thể của Dực Long, sau đó xoay người, ánh mắt trầm trọng nhìn về phía mọi người.

“Đây không còn đơn giản là cấm địa Lãnh gia nữa. Hiện tại chúng ta đang ở trong Thập ác Trấn thiên cảnh.”

“Thập ác Trấn thiên cảnh, thực là cái tên dễ dọa người nha. Nơi này đẹp đẽ như vậy, làm gì có gì nguy hiểm?” Lãnh Thiên Hi vốn đang mê mẩn cảnh đẹp xung quanh, lại bị thái độ của Ngọc Ân làm cho tức giận. Ngọc Ân không thèm để ý nàng, tiếp tục nói.

“Thập ác Trấn thiên cảnh, ngoài vô cực cảnh giới sức mạnh, không có khả năng thoát ra ngoài.”

Lần này, lời nàng lại gây ra chấn động không nhỏ. Vô cực cường giả, không có giới hạn về sức mạnh, tùy ý nắm thiên địa trên tay, là một cái cấp bậc trong truyền thuyết, sao còn tồn tại?

“Không biết bao nhiêu lâu rồi không có một vị cường giả nào đạt đến cấp bậc ấy, làm sao tin được ngươi có hù người hay không?” Lãnh Tử Tiêu có mệnh mệnh nói, trấn an nỗi sợ hãi. “Thiên Hi muội muội cùng mọi người cũng đã thấy, nơi này nhìn có vẻ rất bình yên a.”

Ngọc Ân nghiêng đầu, không giải thích. Nàng nhặt một hòn đá ném ra giữa không trung. Những tảng hòn đá sẽ rơi xuống vạn dặm vực sâu, nhưng không, nó lơ lửng trên không trung, như chờ đợi điều gì đó. Ngọc Ân nhìn Lãnh Tử Tiêu, hỏi.

“Ngươi sợ nhất là thứ gì?”

Lãnh Tử Tiêu sao có thể nói ra nỗi sợ của một đại nam nhân chứ. Hắn hừ lạnh, định không trả lời, lại bị Lãnh Tử Hạo vạch trần.

“Hắn sợ rắn, một con rắn yêu ba đầu, thân dài trăm trượng, da cứng như đá, đã nuốt hắn khi còn bé.” Nghe Lãnh Tử Hạo nói, Lãnh Tử Tiêu nhảy lên, mặt đỏ hồng. Mặt mặt quá!

“Mọi người nhìn!” Lãnh Thiên Hi kinh hãi hét to. Trước mặt họ, viên đá vừa rồi đã biến mất. Thế chỗ cho nó là hai con măng xà cực đại, vô cùng to lớn đang cuốn lấy nhau. Ánh mắt của chúng màu xanh lục, rõ là vô cùng phiền chán bởi tiếng hét của Lãnh Thiên Hi. Lãnh Tử Hàn thấy vậy, vội vã đem cái miệng nhỏ kia bịt kín, tránh phát ra thêm bất kì thanh âm nào nữa. Bên kia, Lãnh Tử Tiêu run rẩy. Không phải hai con măng xà bình thường. Mỗi con đều có ba đầu, làn da bóng loáng sáng như ngọc, lưỡi dài thè ra khỏi miệng đỏ như châu máu. Hắn sợ đến mức muốn ngã ra, lại bị sức mạnh vô hình như trời cứa trên mặt đất. Mọi người cũng không khỏi ngây người, duy nhất Lãnh Thành còn đủ bình tĩnh, quả nhiên gừng càng già càng cay ha.

“Thiết lập Ngũ Đinh trận Lãnh gia.” Ông thét lớn, túm lấy Lãnh Tử Tiêu còn ngờ ngác đứng vào vị trí. Lãnh Tử Hạo muốn đưa Ngọc Ân vào mắt trận, nhưng lại bị Lãnh Thành đánh hất ra. Hắn nhìn phụ thân của mình, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lạnh, ưu nhã đem Ngọc Ân đẩy ra sau trận, nơi có thể nói là an toàn hơn một chút.

Ngọc Ân nhếch môi cười với Lãnh Tử Hạo, gật đầu ý bảo hắn yên tâm, lại quan sát hai con măng xà xanh biếc này. “Bích Lân Tam thủ đại xà, ba đầu, có khả năng phun lửa, sát thương vật lí cực cao. Điểm yếu...” Ngọc Ân quan sát măng xà, lập tức đọc ra lai lịch của chúng. “...ba tác dưới huyệt phía bên trái!”

“Tại Thập ác Trấn thiên cảnh, tầng một, là gấp đôi sức mạnh của người tạo ảo ảnh, tức tên nhóc kia, các ngươi nghiêm túc đánh một chút là ổn.” Dực Long khinh thường nhìn măng xà, với sức của nó, một quyền liền diệt một con.

Gấp đôi sức mạnh của Tử Tiêu? Lãnh Tử Hạo nhướng mi, tùy tiện rời khỏi trận pháp Ngũ đinh đặc thù của Lãnh gia, đứng đối diện một con măng xà, ánh mắt khiêu khích.

“Hạo ca, không nên!” Lãnh Thiên Hi lo lắng muốn lao đến, lại bị Lãnh Tử Hạo dùng linh áp ghim chặt tại chỗ. Tô Ngọc Ân một thân bộ pháp quỷ dị, chớp mắt đã đứng bên cạnh hắn, nhìn hai con măng xà ba đầu đang lăm lăm uy hiếp quan sát. Bọn họ không lộ sát khí, chúng cũng không tấn công lập tức.

“Cầm lấy.” Ngọc Ân nắm lấy tay Lãnh Từ Hạo, đưa hán một thanh đoản đao vô khảm hồng ngọc, bên trong lưỡi đao cũng rực đỏ hừng hực. Hán nắm lấy thanh đao, lóe lên sát khí, tung mình ra không trung. Hai con Bích lân xà thấy sát khí, lập tức tấn công, một con nhắm ngay đám người Lãnh Thiên Hi công kích, miệng máu há rộng, phun ra một luồng lửa vàng chói mắt. Dực Long xuất ra một trường đao dài tới hơn hai trượng, nặng có lẽ phải tới mấy trăm cân, múa lên chém vào đoàn lửa đang phóng tới. Ngọn lửa tách làm đôi, nhanh chóng tán trong không khí. Mà bên này, Lãnh Từ Hạo tung mình trong không trung, theo đà rơi xuống đem đoản đao nhắm ngay điểm yếu của đầu rắn thứ nhất cầm tới, tạo ra một vết thương xẻ dọc thân rắn. Hán đáp nhẹ nhàng lên thân rắn phía dưới, khó khăn di chuyển theo những động tác gập dứ uốn lượn của mãng xà. Ngọc Ân nhìn thấy cảnh đó, nhìn không được nhú mi, tung mình vào khoảng không. Trong đầu nàng âm thầm liên hệ với linh miêu chuẩn bị. Cơ thể nhỏ bé của Ngọc Ân xé gió lao tới phía con mãng xà. Hai cái đầu còn sống như điên lên, điên cuồng phun lửa vào bóng dáng nhỏ bé ấy. Miệng lớn lao tới tấp những miếng thô bạo, mắt đục ngầu như muốn hủy diệt tất cả. Ngọc Ân tựa theo hướng gió mà nghiêng người né tránh. Trong tay nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện Long ô trường tiên. Ngọc Ân vung trường tiên lên, túm lấy một bên răng nanh của mãng xà, theo quán tính và chiều gió, đu người nhắm thẳng tới nơi yếu điểm kia. Chùy thủ trong tay nàng ánh lên tia lạnh lẽo, cắm vào cổ mãng xà. Khác với cái đầu mà Lãnh Từ Hạo giết xong còn gãy dựa thống khổ, nhưng đầu này, chỉ một dao, cái đầu liền lập tức rũ xuống, sinh mệnh biến mất.

Còn lại một đầu duy nhất, Bích lân xà càng thêm điên cuồng. Nó tụ hợp sức mạnh, phóng ra một đoàn hỏa diễm. Ngọc Ân thầm gọi Linh Miêu, ngồi trên thân thể to lớn của nó, nhìn chăm chăm đoàn lửa đang phóng tới. Nàng là nữ hoàng của lửa, nó sẽ không bao giờ hại nàng. Quả thật như vậy, đoàn lửa vốn đến trước mặt Ngọc Ân nhưng lại chỉ dừng lại trên không trung. Cổ tay trắng nõn khẽ chuyển, hỏa diễm theo sự chỉ huy của nàng mà phóng ngược lại tấn công Bích lân xà. Dựa vào cơ hội đó, Ngọc Ân nhanh chóng phi thân giữa không trung, theo sau đoàn hỏa diễm rực rỡ, nhất kích trí mạng, kết thúc sự sống của Bích lân xà. Lãnh Từ Hạo lẳng không tiến tới, ôm nàng bay lên lưng Linh miêu, an toàn đáp xuống đất. Mà bên kia, Lãnh Từ Tiêu dưới sự chỉ đạo của Dực Long, cũng đã đã bại được Bích lân xà, đang ngồi phục trên đất thở hồng hộc bình ổn tâm trí. Nơi bọn họ đứng là tầng 1, cũng chính là đảo bay, liền như rung động. Tiêu diệt quái, liền nhảy tầng. Không gian quanh bọn họ trở nên vắng vẻ một chút, khi trở lại bình thường, cũng là đứng trong một rừng cây bạt ngàn khác, xa xa còn nghe có tiếng nước chảy róc rách.

“Đêm nay nghỉ ở đây thôi.” Lãnh Thành thở dài, sau khi chứng kiến mọi việc, có vẻ ông đã nhận ra tình thế hiện tại của bọn họ, là vô cùng nguy hiểm.

Ngọc Ân kéo tay Từ Hạo, khẽ thì thầm: “Đi với ta một chút.” Lãnh Từ Hạo vốn muốn đi theo lại bị Lãnh Thiên Hi cắt ngang.

“Hạo ca ca, ngươi đi đâu vậy, có thể mang ta theo cùng không?”

Lãnh Từ Hạo âm trầm nhìn nàng. Đúng là kẻ chuyên gây rắc rối. Ngọc Ân liếc nhìn nàng ta đang khiêu khích, lấy ra trong tay một hộp gỗ nhỏ xíu. Nàng nhếch môi cười, nắm chặt chiếc hộp. Không gian lập tức vắng vẻ, cả khi Lãnh Thiên Hi lao đến cũng không kịp, bọn họ đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình

Lãnh Từ Hạo cảm thấy mình đã đi lâu lắm, giò vù vù bên tai khiến hán không xác định được đây là đâu. Ôm Ngọc Ân trong lòng, hán có chút thụ sủng nhược kinh. Khi mới gặp lại, nàng điên cuồng lao đến muốn giết hán, nay lại nhu thuận ở trong lòng hán như một con mèo nhỏ đáng yêu. Thật kì lạ.

Ngọc Ân biết cảm giác của Lãnh Từ Hạo về nàng. Đôi môi đỏ mọng cười khế. Khi con người thay đổi quá nhanh đương nhiên sẽ dẫn đến những nghi hoặc không cần thiết. Nhưng nam nhân này là người nàng định, cũng là người trời định cho nàng. Hán không buông tay, nàng quyết không buông tay!

“Nơi này... có vẻ như nàng rất quen thuộc.” Lãnh Từ Hạo ôm Ngọc Ân trong ngực, ôn nhu mở miệng. Trước mặt họ là một hang động nhỏ, cửa vào bị che khuất bởi một loài dây leo kì lạ, rất khó để nhìn thấy.

“Phải, tuổi ở Thần tộc hơi khác so với Nhân giới. Nếu tính theo Nhân giới, ta đã bị nhốt ở đây suốt bốn trăm năm cùng tiểu Dực.” Ngọc Ân vừa trả lời câu hỏi của hán, vừa nhanh thoăn thoắt hái một nắm lớn cây cỏ gì đó, vò nát, đem bôi lên trên một thân cây khô làm thành một bó đuốc sáng rực.

Nàng vươn tay kéo Lãnh Từ Hạo vào trong động. Khác với những gì hán tưởng tượng, bên trong là một khoảng không lớn, có một hồ nước nóng tự nhiên, bên bờ mọc những bông hoa đỏ kì dị, cánh hoa thật lớn, bên trong như chứa máu cô đặc. Trong một góc động, còn có một chiếc giường đá nhỏ xinh vừa hai người nằm. Nhìn khung cảnh này, Lãnh Từ Hạo tám phần đã đoán ra đây chính là nơi Ngọc Ân từng ở khi trước. Nghĩ đến bốn trăm năm nàng chịu bao đau đớn, vượt qua bao nguy hiểm, khiến tim hán khẽ thất lại. Có lẽ đó là lí do nàng luôn phóng bị tất cả mọi người, kể cả hán.

“Nơi này, ta ở đúng hai mươi năm. Hồi ấy ta mất tám năm để vượt tầng 1, nhưng lại mất tới ba năm để tìm một nơi an toàn có thể ở lại vào ban đêm.” Ngọc Ân rút đai áo, cơ thể trắng ngần tuyệt mỹ lập tức hiện ra, kết hợp cùng làn sương mờ ảo khiến nữ nhân càng thêm lung linh xinh đẹp. “Hạo, tới đây cùng ta!” Gương mặt Ngọc Ân có chút đỏ. Phát sinh quan hệ với hán lần trước cũng là trong trạng thái không tỉnh táo, nay ý thức của nàng vô cùng rõ ràng nha. Nàng không chán ghét hán, nhưng đối với hán vẫn còn chút xa lạ. Huống chi, cơ thể hán như thế nào, nàng còn chưa tí mẫn thương thức qua, hắc hắc...

“Vây vì phu tới bồi nương tử rồi!” Lãnh Từ Hạo cười rộ lên như một con hồ ly, nhanh chóng thoát quần áo, cùng nàng bước xuống nước.

Không thể không nói nam nhân này quả là một cực phẩm. Làn da trắng mịn như nữ nhân nhưng lại không nhiễm chút ủy mị nào mà ngược lại, từng lớp

da thịt lại bao bọc những tầng cơ bắp trắng kiện, vô cùng hữu lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra sức mạnh vô hạn. Đáng người thì khỏi cần nói, chuẩn đến từng milimet, đôi chân thon dài chắc khỏe, vùng eo thon săn chắc từng múi thịt, lại nói nơi giữa hai chân hân, vật nam tính vì nàng mà ngẩng cao rõ rệt, cự long to lớn đến mức khiến nàng phải hít vào một hơi. Thực lớn mà... Nghĩ đến vật đó ra vào loạn động trong tiểu huyết của nàng, khiến Ngọc Ân không khỏi đỏ bừng cả mặt. Aizz, đừng nghĩ nàng lớn tuổi mà chuyện gì cũng biết nha, mấy chuyện tu nhân như vậy, nàng vẫn là... rất ngây thơ nha. Lãnh Tử Hạo thấy nàng có chút lúng túng đứng đó, khuôn mặt ửng đỏ vì thẹn thùng, liền cảm thấy như dục hóa tăng vọt. Chết tiệt, tiểu nữ nhân này không biết gương mặt e lệ của nàng có bao nhiêu quyến rũ hay sao chứ? Hắn tiến đến bên nàng, bàn tay to lớn không yên phận bắt đầu vuốt ve trên làn da trắng mịn màng. Ngọc Ân vốn là đứng quay lưng lại với hắn, lại bị những động tác can rờ kia làm cho càng trở nên lúng túng, bên môi không biết từ lúc nào đã bật lên tiếng rên rỉ vô cùng mất hồn...

Lãnh Tử Hạo xoay người Ngọc Ân lại đối diện với hắn, lập tức cúi đầu chiếm giữ đôi môi anh đào mộng đỏ của nàng, tham lam cuốn lấy mật ngọt bên trong miệng nàng. Tay hắn lúc này cũng không hề rảnh rỗi. Một bên tay hắn xoa nắn đôi nhũ hoa cao ngất đầy khêu gợi, một tay lún xuống bên dưới, tham dò nơi tiểu huyết ướt át...

“...a...không...được...” Bất ngờ vì động tác của hắn, Ngọc Ân khẽ thét lên một tiếng, lại như tiếng rên khẽ mất hồn hơn trước. “Không...hay là...được vậy Ân nhi?” Lãnh Tử Hạo cười tà, giọng khàn khàn đầy mê hoặc quyến rũ.

Tô Ngọc Ân bị hắn kích thích đến thần hồn điên đảo, ánh mắt mơ hồ nhìn hắn, đôi môi đỏ mộng khẽ mím lại, cơ thể là lướt tựa vào người nam nhân như rắn lượn, chỉ một ánh mắt nhìn qua cũng đủ khiến bất kỳ nam nhân nào dục hóa sôi trào. Hơn nữa, Lãnh Tử Hạo hắn lại là kẻ có dục vọng cực kỳ mạnh mẽ, làm sao có thể chịu đựng được kích thích như vậy? Hắn siết chặt vòng tay quanh eo nàng, miệng điên cuồng gặm cắn hai bên nhũ hoa xinh đẹp. Bàn tay nơi tiểu huyết mềm mại liền đưa một ngón tay thô dài trượt vào, khiến Ngọc Ân không khỏi bật lên tiếng kinh hô. Cơ thể nàng chỉ mới trải qua chuyện tình ái, kích thích như vậy, chính là chưa bao giờ nàng được trải nghiệm. Ngón tay của hắn có chút thô ráp vì cầm kiếm, nay lại không ngừng ra vào nơi tiểu huyết ướt mềm, tạo ra một loại khoái cảm không ngừng. Ngọc Ân mới đầu có chút đau đớn, dần dần lại bị khoái cảm thay thế, đến mức khó chịu vận vẹo thân thể nhỏ xinh lộ ra khát cầu không lời. Lãnh Tử Hạo đối với tình nhân bé nhỏ trong lòng chính là vô lực phản kháng, làm sao có thể từ chối yêu cầu của nàng đây? Hắn nhếch miệng, đưa thêm một ngón tay nữa nhồi vào bên trong huyết động âm ướt, đồng thời ôm chặt cơ thể kia vào lòng, kéo nàng cùng đứng lên tiến đến bên giường đã nằm xuống.

Chiếc giường đá dù ở bên cạnh hồ nước nóng nhưng lại rất lạnh, không khỏi khiến Ngọc Ân khẽ run mình một cái. Lãnh Tử Hạo thấy vậy, phát tay, liền xuất hiện một tấm da hổ thật lớn đem trải xuống bên dưới, cẩn thận để thân hình tuyệt mỹ của nàng lên như một món trân bảo vô giá. Ngọc Ân không từ chối hắn, đôi tay ngọc bắm chặt lấy bờ vai rộng lớn của hắn, ngả người nằm trên giường, lại đem đôi chân khẽ hé mở đầy khiêu gợi.

“Chết tiệt!” Lãnh Tử Hạo gầm lên, có chút thô bạo đè lên trên người nàng, dùng chính mình tách rộng chân nàng ra. Khu rừng thần bí nhất của nữ nhân lập tức hiển hiện trước mắt hắn, vô cùng kiêu diễm, lại bởi kích thích của hắn mà lấy lợi đến mức không chịu nổi. Ngọc Ân bị hắn nhìn đến mức ngại ngùng, không tự chủ muốn khép chân lại mà không được, nơi đó lại khe khẽ chảy ra một dòng dâm thủy, vương trên bắp đùi trắng nõn. Lãnh Tử Hạo ánh mắt âm trầm kinh khủng. Trong đầu hắn lúc này đầy đã không còn suy nghĩ được gì nhiều. Hắn khẽ cúi người, ôm trọn lấy bờ mông mềm mại nàng lên, gần như tôn thờ mà hôn lên khu vực thần bí ấy. Cái lưỡi linh hoạt như chú cá con của hắn cũng không yên phận, cẩn thận tách hoa huyết, nhẹ nhàng liếm mát. Âm đạo kích thích dẫn đến Ngọc Ân lưu động càng nhiều ái dịch, khiến cho Tử Hạo liếm láp phát ra tiếng vang nho nhỏ.

“Nha...Đừng...” Ngọc Ân vì động tác của hắn mà kinh hoàng, thở hổn hển, hạ thân lại không thể nhúc nhích, khiến cảm giác ngứa ngáy càng thêm bùng lên dữ dội.

Chiếc lưỡi dài thô của Lãnh Tử Hạo vượt qua miệng tiểu huyết, giải tỏa cơn ngứa ngáy, đem thêm nhiều khoái cảm thỏa mãn Ngọc Ân. Nàng có thể cảm nhận được mỗi động tác dây dưa của đầu lưỡi Tử Hạo va chạm vào mọi góc ngách của huyết động, mang đến khoái cảm vô bờ, khiến nàng nhìn không được mà thét lên một tiếng lên đến cao trào hoan lạc.

“Nhanh như vậy đã thỏa mãn?” Lãnh Tử Hạo ngừng đầu, tay khẽ vuốt ve miệng hoa huyết. Tiểu huyết vì vừa mới qua cao trào nên dị thường mất cảm, lại bị đụng chạm như có như không của Tử Hạo kích thích, khiến Ngọc Ân nhìn không được mà rên rỉ thur thái.

“Ừ...” Thấy tình nhân bé nhỏ đã hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ, Lãnh Tử Hạo dùng tay nhắc chân ngọc nõn nà vây quanh hông hắn, nâng người Ngọc Ân tựa vào hắn, cự long khổng lồ đặt bên miệng cửa huyết lại không trượt vào, chỉ khẽ chà nhẹ bên ngoài, không đưa vào bên trong, làm cho cơ thể Ngọc Ân bùng lên khao khát mãnh liệt, ngứa ngáy khó chịu đến vận vẹo thân mình nhỏ xinh.

“Hạo...ta muốn...” Âm thanh êm ái đầy mê hoặc cùng tiếng thở gấp gấp rót vào tai người đàn ông, khiến hắn gần như muốn điên cuồng tra tấn tiểu huyết âm ướt này, nhưng hắn vẫn cố nén nhịn, dù mồ hôi trên người hắn vì kìm nén đã chảy ròng ròng, nhỏ lên cả da thịt mềm mại của nữ nhân.

“Muốn ta làm gì đây? Ân nhi, nàng phải nói ta mới biết làm gì chứ?” Hắn đưa tay cự long, nhưng không hề vào sâu, khiến Ngọc Ân vô cùng bất mãn vì chưa được thỏa mãn, vô lực đến mức phát khóc lên. “Chàng, xấu tính...”

Lãnh Tử Hạo đưa tay xoa nắn nhũ hoa đã cương cứng vì trêu đùa ác ý của hắn, cúi đầu thưởng thức đôi môi sưng đỏ của nàng. “Nói, nếu nàng không nói, ta liền không cho...”

Ngọc Ân có chút tức giận, cái tên nam nhân đáng ghét này, lại bắt nạt nàng chứ. Nhưng...nàng lại thỏa hiệp với hắn, ai bảo, hắn là của nàng đâu!

“Người ta muốn...của chàng đi vào...nơi đó...ngủ!” Tử Hạo nghe thanh âm ngọt chết người kia mà lòng cảm thấy thỏa mãn. Đây là nữ nhân của hắn, là nữ thần giành riêng cho hắn. Hắn làm sao có thể nỡ để nữ thần của mình có một chút nào khó chịu cùng đau đớn chứ?

“Như nàng muốn, tình yêu của ta.” Vừa nói, cự long đặt nơi tiểu huyết kia liền hung hăng đâm mạnh vào bên trong, khiến Ngọc Ân vì thỏa mái mà hét lớn. Cơ thể uốn cong đón lấy dục vọng mạnh mẽ của hắn, chân ngọc quấn chặt lấy hông nam nhân, nhận lấy từng động tác loạn động kịch liệt. Cự long thật lớn liên tục nhồi đầy huyết động nhỏ hẹp, đem lại khoái cảm như từng trận sóng thần ập tới, khiến Lãnh Tử Hạo gần như phát cuồng mà bộc lộ hoàn

toàn dục vọng của mình. Không gian hang động tràn ngập tiếng rên rỉ thỏa mãn của đôi uyên ương, cùng tiếng cơ thể va vào nhau phách phách...

Cho đến khi Ngọc Ân mệt đến mức muốn ngất đi, nam nhân vẫn như vậy điên cuồng dày vò cơ thể nàng. Hắn ôm chặt lấy nàng, đem cơ thể mềm nhũn xoay lại quỳ trên giường đá. Cự long không chút lưu tình thúc thật mạnh từ đằng sau vào trong tiểu huyết, chạm đến cửa tử cung. Lãnh Tử Hạo gầm lên thỏa mãn, điên cuồng va chạm, khiến thân thể nhỏ xinh rung động mãnh liệt, cặp tuyết lê vì chuyển động của thân thể mà nảy lên như hai con thỏ tình nghịch. Tử Hạo vươn tay, ôm trọn lấy đôi tuyết lê ấy trong lòng bàn tay, mân mê xoa nắn, thân dưới vẫn mạnh mẽ ra vào không ngừng nghỉ. “Không... sâu quá... Hạo... ta không được...” Âm thanh như mèo con kêu cứu đánh động vào tâm nam nhân kia. Hắn khẽ ngừng lại, đưa tay xoa nhẹ nhẹ lên bờ mông đã bị hắn miết đến mức lằn đỏ, lại nhìn đến nơi hai người kết hợp. Nơi đó vì ái dịch của nàng trở nên lầy lội vô cùng, ngay cả trên tấm da hổ cũng lưu lại ái dịch ẩm ướt. Miệng hoa huyết bởi vì bị hắn dày vò đã trở nên đỏ ửng đến đáng thương. Lãnh Tử Hạo ve vuốt nơi hai người kết hợp, có chút đau lòng. Ngọc Ân lại bởi vì đụng chạm kia bật lên tiếng rên nhẹ, hô hấp lại thêm gấp gáp. Hắn đem nàng xoay lại đặt trên giường đá, làm vật nam tính to lớn xoay một vòng trong tiểu huyết nhỏ hẹp. Ánh mắt hắn thoáng trầm xuống, lần tìm hôn lên đôi môi mọng của nàng, thúc mạnh mấy cái. Bên trong tiểu huyết co rút mãnh liệt khiến hắn hoàn toàn buông giáp đầu hàng, đem luồng tinh dịch nóng rẫy phun vào nơi sâu nhất của cơ thể Ngọc Ân.

Bạn đang đọc truyện *Chân Tình Hóa Diễm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.